

บทที่ 8 ประวัติชีวิตมือปืน

ประวัติชีวิตของมือปืนคนที่ 1 โผน

โผนไม่อยากจะหวนคิดถึงอดีตที่ผ่านมา และไม่อยากจะเล่าหรือกล่าวถึงวันในอดีตที่ประสบ โผนใช้ชีวิตอยู่ในห้วงของความเลวทั้งหลาย โผนคิดว่ามันเป็นอดีตที่ไม่อยากจดจำ และเป็นสิ่งที่น่าอัปยศที่จะเล่าเหตุการณ์ในอดีตที่ผ่านมาให้ผู้อื่นฟัง โผนเคยผ่านชีวิตในคุกมาหลายปี ผ่านการฆ่าคนมาหลายศพ ผ่านการตามล่าและถูกติดตามการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจก็หลายครั้ง แต่แล้วที่สุด โผนก็หนีการตามล่าเอาชีวิตของคนในวงการที่มีอิทธิพลฝ่ายตรงข้ามที่อยู่ในพื้นที่เดียวกันไม่พ้น แม้โผนพยายามที่จะลงมือทำงานก่อนแต่ก็ล้มเหลวเมื่อฝ่ายตรงข้ามทราบข่าวก่อนทุกครั้ง และแล้ว โผนก็ได้จบชีวิตลงเมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 2540 เวลา ประมาณ 19.00 นาฬิกาที่หน้าประตูบ้าน

โผนเป็นชายหนุ่มวัยฉกรรจ์ อายุ 36 ปี เกิดปี พ.ศ. 2504 ที่บ้านสามน อำเภอสามารถ จังหวัดสมุทรภูมิ มีพี่น้องรวม 5 คน โผนเป็นคนที่สอง มีพี่ชาย 1 คน และน้องสาวอีก 3 คน โดยพ่อและแม่ยังมีชีวิตอยู่ โผนมีครอบครัวแล้วและมีบุตรชายและบุตรสาว รวม 2 คน ซึ่งยังเล็กอยู่

เดิมพ่อแม่ประกอบอาชีพทำนาที่บ้านสามน อำเภอสามารถ มีสถานะความเป็นอยู่ที่ค่อนข้างขัดสน ประกอบกับครอบครัวของโผนมีพื้นที่ทำนาจำนวนน้อยไม่พอเพียงในการดำรงชีพ ตลอดจนสภาพดินฟ้าอากาศไม่เอื้ออำนวยในการทำงาน เนื่องจากขาดแคลนน้ำไม่เพียงพอต่อการทำนา ทำให้ได้ผลผลิตน้อย และรายได้จากการทำนาไม่เพียงพอต่อการยังชีพของครอบครัว แต่อย่างไรก็ตามโผนได้เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนที่บ้านสามน อำเภอสามารถ ต่อมาเมื่อทำนาไม่ได้ผล ทำให้พ่อแม่ของโผนพยายามหาที่ทำกินแห่งใหม่เพื่อที่จะเพิ่มรายได้จากการยังชีพให้พอเลี้ยงครอบครัว ต่อมาพ่อและแม่ของโผนได้อพยพไปหาที่ทำกินแห่งใหม่ในอำเภอร่ม โดยได้บุกเบิกเข้าไปทำไร่ฮ้อยที่ตำบลหนอง อำเภอร่ม จังหวัดสมุทรภูมิ ซึ่งเป็นพื้นที่ป่าที่มีผู้คนหลายท้องถิ่นอพยพเข้าไปอยู่หาแหล่งที่ทำกินกันมากมาย ต่างพยายามจับจองพื้นที่ทำกินเพื่อทำนาและทำไร่ฮ้อย เนื่องจากฮ้อยเป็นพืชเศรษฐกิจที่รัฐบาลพยายามส่งเสริมให้ราษฎรปลูกเพื่อส่งให้กับโรงงานผลิตน้ำตาล ในขณะที่การเดินทางไปที่ตำบลหนองนั้นลำบากมาก เนื่องจากการคมนาคมไม่สะดวกต้องเดินทางโดยรถยนต์ประจำทางหรือรถไฟไปลงที่อำเภอร่ม

พุ่ม แล้วจึงเดินทางต่อเข้าไปด้วยวิธีการเดินเท้าซึ่งมีความลำบากมาก และพื้นที่ดังกล่าวเป็นพื้นที่ป่า ต้องเข้าไปบุกเบิกถากถางเพื่อให้เหมาะสมต่อการทำการเกษตรกรรมต่อไป เมื่อพ่อและแม่ได้อพยพ ไปอยู่ที่ตำบลหนอง โผนย้ายตามและเริ่มศึกษาต่อชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่โรงเรียนในตำบลหนอง อำเภอพุ่ม จังหวัดสมบูรณ์ ซึ่งอยู่ห่างไกลมาก การเดินทางไม่สะดวก ในสมัยก่อนการเดินทางไป โรงเรียนนั้น ทางโรงเรียนจะจัดให้มีหัวหน้าสาขานำนักเรียนมาโรงเรียนโดยวิธีการเดินตามกันเป็น แถว และมีหัวหน้าสายเดินถือธงนำหน้า หัวหน้าสายนี้ครูจะคัดนักเรียนที่เรียนอยู่ชั้นสูงสุดของ สายนั้น ๆ เป็นหัวหน้าสาย ซึ่งโผนก็ได้เป็นหัวหน้าสายเนื่องจากมีอายุมากและเรียนอยู่ในชั้นสูงสุด โผนชอบการเป็นผู้นำและคอยควบคุมผู้อื่น ชอบทำตัวเป็นครูคอยสอนหนังสือให้กับรุ่นน้อง ๆ ประกอบกับโผนเป็นคนหัวดี เรียนเก่ง เพื่อน ๆ จึงชอบให้โผนทำการบ้านให้ โผนจึงรับจ้างทำการ บ้านให้เพื่อนๆ โดยคิดค่าจ้างช่อละ 50 สตางค์ ผู้จ้างจะต้องนำสมุดและหนังสือการบ้านมาให้ โผน แล้วโผนจะส่งให้ในวันรุ่งขึ้นก่อนเข้าห้องเรียน การรับจ้างนี้ทำให้โผนมีเงินค่าขนมทุกวัน การ ที่โผนชอบการเป็นผู้นำคอยคุ้มครองช่วยเหลือผู้อื่นนี้ ทำให้โผนมีลูกน้องหลายคน โผนไม่เคยนำ อาหารไปโรงเรียนเลย แต่โผนมีอาหารทุกวัน เนื่องจากนักเรียนที่อยู่ในความคุ้มครองของโผนจะ เป็นผู้นำอาหารมาให้โผน โดยทุกคนจะต้องตัดข้าวให้โผนคนละ 1 ช้อน แล้วก็ถือวงกินข้าวร่วมกัน

ต่อมาเมื่อวันหนึ่ง โผนตื่นสายทำให้ออกจากบ้านช้ากว่าเวลาปกติ เป็นเหตุให้น่า นักเรียนในสายไปโรงเรียนไม่ทัน เมื่อเดินมาถึงกลางทางซึ่งเป็นป่าไผ่ โผนจึงสั่งให้นักเรียนใน สายหยุดเรียน โดยโผนจะเป็นครูสอนให้นักเรียนในสายเอง ซึ่งมีผู้ที่ไม่ยอมฟังคำสั่งโผนอยู่คนหนึ่ง เป็นนักเรียนหญิง โผนก็ปราบได้โดยใช้กำลังทำร้ายแต่ไม่รุนแรง ในวันนั้น โผนจึงทำหน้าที่เป็นผู้ สอนหนังสือเอง ตั้งใจจะให้นักเรียนในสายทำ เมื่อถึงเวลาโรงเรียนเลิกก็นำนักเรียนในสายกลับ วัน รุ่งขึ้นครูสงสัยจึงถามโผนว่าทำไมนักเรียนในสายจึงขาดเรียน โผนก็ตอบว่าไม่สบาย แต่ครูไม่เชื่อ ได้สอบถามนักเรียนในสายคนอื่น จึงรู้ว่าโผนเป็นคนจัดการและทำการสอนเอง ครูจึงลงโทษโผน แต่โผนก็ได้หาตัวคนฟ้องครูได้ และลงโทษโดยการเตะเด็กหญิงคนที่ฟ้องครู และโยนปิ่นโตข้าวทิ้ง ในป่า ตอนเย็นพ่อแม่ของเด็กหญิงไปบอกพ่อแม่ของโผนที่บ้าน ทำให้โผนถูกพ่อลงโทษด้วยการตี โผนโกรธที่พ่อตีจึงได้หนีออกจากบ้านไปนอนในป่า แม่ซึ่งห่วงและรักโผนมากไปควานหาที่ไหนก็ไม่พบ แต่ในเวลากลางคืนโผนจะแอบเข้าไปในครัว หาอาหารทานและกลับไปนอนในป่าไผ่ ทำ อย่างนี้อยู่ 3-4 วัน จนแม่มาพบจึงขอร้องให้โผนกลับมาอนในบ้านจนโผนเรียนจบชั้นประถม ศึกษาปีที่ 7 และต้องออกมาเป็นแรงงานช่วยเหลือครอบครัวในการทำไร่ฮ้อย ซึ่งขณะนั้นสถานะ ทางเศรษฐกิจทางครอบครัวของโผนลำบากมีรายได้ที่ได้จากการทำไร่ฮ้อยไม่เพียงพอต่อการยังชีพ ประกอบกับขาดแคลนแรงงานในการทำไร่ ต้องใช้เงินลงทุนมาก การทำไร่ต้องอาศัยดินฟ้าอากาศ

พื้นที่เต็มไปด้วยความแห้งแล้ง และในปีเดียวกันนี้เองที่ครอบครัวของโผนต้องอพยพกลับมาทำนา ที่ในอำเภอสามารถ เนื่องจากการทำไร่อ้อยไม่ประสบความสำเร็จ รายได้ไม่เพียงพอต่อรายจ่ายภายในครอบครัว และโผนตกลงที่จะเริ่มการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนสามารถวิทยา โดยโผนไปสอบเข้าเรียนและพ่อแม่ได้นำโผนไปมอบตัวเพื่อเข้าเรียนตามที่โผนตั้งใจไว้ แต่ด้วยสภาพภาพของครอบครัวไม่เอื้ออำนวยในการศึกษาต่อของโผน ทำให้โผนไปเรียนได้เพียงไม่กี่วัน โผนก็ต้องล้มเลิกการเรียนเนื่องจากสถานะทางครอบครัวไม่สามารถที่จะส่งเสียให้โผนศึกษาต่อได้ ด้วยความจำเป็นดังกล่าว โผนต้องออกจากโรงเรียนและกลับมาเป็นแรงงานให้กับครอบครัวและลงมือช่วยพ่อแม่ทำนา ทั้งที่โผนมีความต้องการที่จะศึกษาต่อเป็นอันมากด้วยความจำเป็นดังกล่าวทำให้โผนต้องตัดความต้องการดังกล่าวออกไป หลังจากโผนออกมาทำงานร่วมกับครอบครัวแล้ว ครอบครัวของโผนก็ไม่ประสบผลสำเร็จในการทำนา ผลผลิตที่ได้ไม่เพียงพอต่อการยังชีพของครอบครัว ทำให้โผนและครอบครัวต้องอพยพหันกลับไปทำไร่อ้อยที่ตำบลหนองอีกครั้ง และครั้งนี้เองที่ครอบครัวได้ลงหลักปักฐานอยู่ที่นี้อย่างถาวรจนถึงปัจจุบัน

ต่อมาเมื่อปี พ.ศ.2520 ซึ่งขณะนั้นโผนอายุได้เพียง 16 ปี โผนเป็นคนที่พูดน้อยชอบความเป็นผู้นำ ไม่ยอมใคร จนเกิดเหตุขึ้น ในครั้งนั้นโผนได้ทะเลาะกับพี่ชายเนื่องจากพี่ชายมาถล่มแก๊งโผนก่อน แต่พี่ชายสู้ไม่ได้จึงวิ่งหนีขึ้นบ้าน โผนได้วิ่งตามและคว้ามีดอั้งยาวฟันไปที่ขาของพี่ชาย ทำให้พี่ชายได้รับบาดเจ็บเป็นแผลยาวที่ขา พ่อจึงทำโทษโผนโดยการตีโผน และกล่าวว่า เป็นพี่น้องกันทะเลาะกันแค่นี้จะเอากันถึงตายเลยหรือ โผนโกรธพ่อมาก และคิดหนีออกจากบ้าน แต่ไม่รู้จะไปที่ไหน จึงไปชวนเพื่อนอายุ 14 ปี ชักชวนกันไปเที่ยวทางภาคใต้ ซึ่งในตอนนั้นโผนไม่มีเงินเลย จึงขโมยสร้อยนาคของแม่น้าหนัก 1 บาทไป แล้วเดินทางกับเพื่อนจากบ้านไปอำเภอทะเล โดยการเดินเท้าจากบ้านไปอำเภอทะเล ระยะทางประมาณ 30 กว่ากิโลเมตร เมื่อถึงตลาดอำเภอทะเลนำสร้อยนาคไปขาย ได้เงินมา 400 บาท ซื้อตั๋วรถไฟชั้น 3 จากทะเลไปลงที่สถานีพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี เมื่อถึงสถานีพุนพินจึงลงจากขบวนรถ เพื่อนหิวข้าว จึงพากันเดินมาตามถนนได้พบขบวนแท่นาค จึงได้เข้าไปในขบวนแท่น บอกคนในขบวนแท่นว่าจะมาหางานทำและตอนนี้หิวข้าวมาก พบลุงคนหนึ่งซึ่งเป็นชาวอีสานจึงชวนให้ไปอยู่ที่บ้านและให้ไปทำงานลากหอยด้วยกัน โผนและเพื่อนจึงตกลงไปอยู่ด้วย แต่เมื่อไปอยู่บ้านลุงก็ไม่สามารถออกไปลากหอยได้ เนื่องจากฝนตกทุกวัน นั่งกินนอนกินที่บ้านลุงอยู่หลายวัน จนวันหนึ่ง ลุงได้ชวนไปหาหอยในป่ามาขาย การเดินทางเข้าป่าหาหอยครั้งนี้โผนและเพื่อนต้องเดินทางแบกถุงข้าวสาร 1 ถุงปุย ซึ่งหนักและลำบากมาก ต้องเดินเท้าเข้าไปในป่าเป็นระยะทาง 30 กิโลเมตร ป่าแห่งนี้ชื้นแฉะมาก เต็มไปด้วยทาก โผนและเพื่อนถูกทากเกาะกินเลือดตลอดเวลาที่อยู่ในป่า อยู่ในป่าได้ประมาณ 15 วัน หาหอยได้ลุง

กับป่าก็เอาไปขาย ไม่ยอมแบ่งเงินให้ การกินอยู่ก็ลำบาก กินข้าวกับปลาเค็มทุกมื้อ เพื่อนโผนก็เป็นไข้มาลาเรีย นอนจับไข้ได้ 2-3 วัน แล้วไม่มียารักษา โผนจึงชวนเพื่อนหนีออกจากป่า โดยอาศัยหนีในคืนเดือนหงาย ไม่ให้ถูกกับป่ารู้ตัว หยิบเอามีดมาคนละด้าม เดินหนีออกจากป่าด้วยความเหนื่อยและหิว เดินจนมาพบต้นมะพร้าวในวัด ด้วยความรักเพื่อน โผนจึงปีนต้นมะพร้าวเอาลูกมะพร้าวมาผ่ากินกัน จนพระในวัดเห็นนึกว่าโผนกับเพื่อนเป็นขโมย จึงลงมาดูและได้สอบถามจนได้ความว่าไม่ได้เป็นขโมย เพียงแต่หิวไม่ได้กินข้าว พระจึงหาข้าวให้กินและสอบถามว่ามาจากไหนกัน พระจึงแนะนำให้กลับบ้านโดยเก็บรวบรวมเงินได้ประมาณ 100 กว่าบาท ให้โผนและเพื่อนใช้เป็นค่าเดินทางกลับบ้าน โผนได้เดินทางโดยรถยนต์ไปที่สถานีรถไฟพุนพิน เสียเงินค่ารถไปคนละ 35 บาท รวมสองคนก็ 70 บาท เหลือเงินไม่ถึง 100 บาท เพื่อนชวนโผนกลับบ้านที่จังหวัดสมุทร แต่โผนไม่ยอมกลับบ้าน แต่ด้วยความสงสารเพื่อนที่เป็นไข้มาลาเรีย จึงยอมกลับแต่เงินไม่พอค่าโดยสารรถไฟ โผนกับเพื่อนจึงวางโผนขึ้นรถไฟโดยไม่ได้ซื้อตั๋ว พยายามหลบพนักงานตรวจตั๋วโดยวิธีการเดินหลบหนี แต่ด้วยความอ่อนเพลียโผนกับเพื่อนได้ผลอหับ ทำให้พนักงานตรวจตั๋วมาพบ และไล่โผนกับเพื่อนลงจากขบวนรถไฟในสถานีหน้า เมื่อขบวนรถไฟมาถึงสถานีที่จะให้ลง โผนกับเพื่อนก็หนีไม่ยอมลง โดยหนีขึ้นไปบนหลังคา และโดดลงจากขบวนรถกับเพื่อนระหว่างทาง จนได้รับบาดเจ็บ และได้เดินเท้าจนถึงสถานีรถไฟมาบอำมฤทธ์ และต่อมาขึ้นขบวนรถไฟสินค้าโดยการหลบไม่ให้เจ้าหน้าที่รถไฟทราบ และโดยสารมาลงที่สถานีสะพานน้อย มาตามหาญาติเพื่อนจนพบบ้านญาติ แต่เพื่อนจับไข้มาลาเรียมาก ทางญาติจึงติดต่อให้พ่อแม่มารับกลับเพื่อเข้ารับการรักษา ส่วนโผนไม่ยอมกลับบ้าน โดยตกลงที่จะอยู่ที่สะพานน้อยต่อไป และได้อยู่ที่นั่นอีก 1 ปี หลังจากนั้นจึงได้ตัดสินใจที่จะเดินทางกลับมาที่จังหวัดสมุทร แต่โผนก็ไม่ยอมเข้าบ้าน และตัดสินใจที่จะไปอาศัยอยู่กับป่าที่แก่ง อยู่ได้ประมาณ 6 เดือน แม่ก็เดินทางจากบ้านมาขอร้องและร้องให้ขอให้โผนกลับไปอยู่บ้าน ด้วยความสงสารแม่ โผนจึงยอมกลับมาบ้านที่อำเภอห่ม โดยแม่ได้ขอพ่อแม่ไม่ให้ทำโทษโผนอีก เนื่องจากครั้งที่ผ่านมานี้โผนหนีออกจากบ้านก็เพราะการลงโทษของพ่อที่ทำโทษโผนรวมเวลาที่โผนหนีออกจากบ้านประมาณ 2 ปีเศษ จากการที่โผนหลบหนีออกจากบ้านครั้งนี้ทำให้พ่อแม่และแม่ของโผนคิดว่าโผนเสียชีวิตแล้ว เนื่องจากตลอดเวลาที่หนีออกจากบ้านโผนไม่เคยส่งข่าวมายังครอบครัว

ในปี พ.ศ. 2523 หลังจากที่แม่ได้มาขอร้องให้โผนกลับไปอยู่ที่บ้านและโผนได้ตกลงกลับมาอยู่ที่บ้านคราวนี้ โผนได้กลับมาเป็นแรงงานของครอบครัวอีกครั้งโดยช่วยพ่อแม่ทำไร่ฮ้อยและถั่วถั่วฝักยาวครั้งนี้โผนได้ผ่านประสบการณ์และสะสมความกล้าแกร่งของชีวิต โผนออกเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ ภายในจังหวัดสมุทรและจังหวัดใกล้เคียง โผนเป็นคนใจเด็ด ไม่ยอมใคร ชอบทำตัว

เป็นคนมีอิทธิพล คอยคุ้มครองผู้ที่อยู่ในหมู่บ้านไม่ให้ใครมารังแก โผนชอบการเล่นดนตรีจึงร่วมเล่นดนตรีโดยฝึกเป่าแซกโซโฟน ออกเล่นไปตามงานบวชต่าง ๆ จนครั้งหนึ่งไปเล่นในงานบวชและมีการเดินรำกัน คนเดินได้เดินมาชนโผนในขณะที่กำลังเป่าแซกโซโฟน ทำให้ปากของโผนได้รับบาดเจ็บ โผนจึงเอาแซกโซโฟนตีและเกิดเหตุการณ์ชุลมุนกับคนในพื้นที่ ทำให้โผนและเพื่อน ๆ ในคณะต้องรีบเก็บข้าวของหนี เนื่องจากญาติของคนโดนโผนตีเอาปืนมาไลยิง ทำให้การเล่นในงานนี้ไม่ได้รับค่าจ้าง เพราะเหตุทะเลาะกับเจ้าของพื้นที่พวกเจ้าภาพ ไม่กล้ากลับไปรับค่าจ้าง ประกอบกับยังเล่นไม่ครบตามกำหนด ธรรมดาจะต้องเล่นสองเวลา คือ เวลาแรกเล่นตอนรับนาค เวลาที่สองเล่นตอนแห่ นาคไปวัด หลังจากเหตุการณ์ครั้งนี้โผนตกลงหยุดเล่นดนตรี หันไปเป็นเด็กประจำฉายหนังเร่ปิดวิก ออกฉายระหว่างจังหวัดสมุทรและจังหวัดสิงห์ขร เนื่องจากขณะนั้นการฉายหนังเร่ เจ้าของหนังเร่จะต้องเช่าซื้อสิทธิการฉายหนังแต่ละเรื่องโดยมีสิทธิการออกฉายได้เพียง 2 จังหวัด คือจังหวัดสมุทร และจังหวัดสิงห์ขร ทำให้โผนต้องออกเดินทางไปปิดวิกฉายหนังเร่ตามสถานที่ต่างๆ ตามแต่เจ้าของจะให้เดินทางไปฉายหนังกลางแปลงปิดวิกเก็บเงิน โดยการปิดวิกแต่ละครั้งนั้นจะจัดเก็บค่าผ่านประตูเข้าไปชมภาพยนตร์ที่ฉายแต่ละวัน และแบ่งรายได้ให้กับเจ้าของสถานที่ในอัตรา 60 : 40 เปอร์เซนต์ จนมีอยู่ครั้งหนึ่งไปฉายหนังกลางแปลง ปิดวิกที่อำเภอสะพาน จังหวัดสิงห์ขร วันแรกฉายหนังเก็บเงินได้น้อย เจ้าของหนังจึงต้องการจ่ายผลประโยชน์กับเจ้าของสถานที่ จากธรรมดาต้องแบ่งกันในอัตรา 60 : 40 แต่เจ้าของหนังขอจ่ายในอัตรา 70 : 30 ซึ่งเจ้าของสถานที่ไม่พอใจในส่วนแบ่งดังกล่าว จึงได้วางโผนเอาแมวมายืนใส่จอหนัง ซึ่งในสมัยนั้นจอหนังจะทำมาจากผ้าสีขาว ทำให้จอหนังขาดทำการฉายต่อไปไม่ได้ จึงต้องเก็บของกลับ และด้วยความไม่พอใจของเจ้าของหนังหัวหน้าโผน จึงวางโผนให้โผนกับพรรคพวกทำการลอบยิงเจ้าของสถานที่ โดยหัวหน้าและคณะจะเดินทางไปรอที่จังหวัดสิงห์ขร แล้วมอบอาวุธปืนขนาด .45 (11 มม.) ให้โผนและมอบปืนลูกซองสั้นให้เพื่อนของโผน โดยโผนกับเพื่อนต้องนอนรอเวลาที่จะทำงานนี้ที่วัดจนเช้า และออกเดินทางมาดักรอเจ้าของสถานที่ ๆ หนึ่งบ้าน ซึ่งบริเวณนั้นเป็นไร่ อ้อย โผนกับเพื่อนซุ่มรออยู่จนเจ้าของสถานที่ขับรถออกมา โผนซึ่งอยู่ยืนอยู่ทางซ้ายมือ ส่วนเพื่อนยืนอยู่ทางขวามือ เมื่อเห็นรถมาโผนและเพื่อนซึ่งไม่เคยยิงปืนมาก่อนในชีวิต จึงยิงปืนใส่รถแต่ด้วยความไม่เคยยิงปืนของโผนและเพื่อน ก็เกิดความตกใจทำให้เพื่อนของโผนยิงปืนลูกซองสั้นไม่ออก รถแล่นเลาะมาทางโผนซึ่งอยู่ด้านซ้ายมือ เพื่อนจึงหันกระบอกปืนจะยิงมาตามทิศทางที่รถยนต์คันเป้าหมายเคลื่อนที่มา ซึ่งเป็นทิศที่โผนยืนอยู่ ถ้าเพื่อนยิงออกลูกกระสุนปืนก็อาจมาถูกโผน โผนเห็นดังนั้นจึงร้องตะโกนแล้ววิ่งหนี โดยไม่รู้ว่าคนที่ถูกยิงจะตายหรือไม่ เหตุการณ์ครั้งนี้ถือเป็นครั้งแรกที่โผนได้ใช้อาวุธปืนยิงคน โผนใช้ชีวิตฉายหนังเร่ได้ประมาณปีเศษ ๆ จนอายุได้ 20 ปี โผนจึงได้เลิกการฉายหนังเร่

ในปี พ.ศ. 2526 โคนอายุ 20 ปี ได้ตกลงที่จะบวชเพื่อทดแทนบุญคุณพ่อและแม่ตาม ประเพณีของชาวบ้านทั่วไป โคนได้บวชเรียนที่วัดสามนในอำเภอสามารณ อันเป็นที่บ้านเกิดของ โคน โคนใช้ชีวิตภายใต้ร่มกาสาฬภัสร์จากเจ้าพรมาจนครบ 3 เดือน อันเป็นการครบออกพรรษา โคนจึงลาสิกขาบสกลับออกมาใช้ชีวิตปรกติอีกครั้ง และช่วยเหลือครอบครัวทำไร่ฮ้อยอีก

ในปี พ.ศ. 2527 เป็นปีที่โคนครบวัยเกณฑ์ทหาร โคนและหนุ่ม ๆ ภายในหมู่บ้านจึง ต้องออกเดินทางไปรับการเกณฑ์ทหารที่อำเภอพุ่ม ในการเกณฑ์ทหารครั้งนี้โคนจับได้ใบแดงเป็น ทหารเรือ โดยถูกส่งไปฝึกที่โรงเรียนชุมพลทหารเรือ โคนฝึกภาคสนามได้ประมาณ 3 เดือน จึงทำ การเลือกเหล่า โดยโคนตกลงใจเข้าเป็นดุริยางค์ทหารเรือ เนื่องจากโคนมีความสามารถในการเป่า แซกโซโฟนและสามารถทดสอบผ่านดนตรีสากล ซึ่งเป็นเพียงคนเดียวในจำนวนที่สมัครเข้าเหล่า ดุริยางค์ เมื่อโคนได้เข้ามาอยู่เหล่าดุริยางค์ทหารเรือ โคนจึงไม่ต้องไปฝึกเหมือนทหารใหม่ทั่วไป อีก โคนเป็นทหารเรือจนครบระยะเวลาการเกณฑ์ และได้ตกลงสมัครเข้าเป็นนักเรียนจำทหารเรือ จนได้รับการบรรจุเป็นจำตรีในเหล่าดุริยางค์ทหารเรือ โดยธรรมเนียมทหารเรือที่มาจากจังหวัด สมบูรณ์จะไม่ลงรอยกับทหารเรือที่มาจากจังหวัดทางภาคใต้ ทำให้มีเรื่องระหว่างกันมาตลอด จน เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้โคนไม่ได้เป็นจำทหารเรือ วันนั้นเกิดขึ้นก่อนวันที่จะติดยศจำตรีเพียงวันเดียว ทหารเรือภาคใต้เข้ามาหาเรื่องกับโคนที่โรงอาหาร ตอนนั้นโคนอยู่คนเดียว แต่อาศัยความเป็นคนใจ เด็ดไม่ยอมใคร เมื่อโคนรู้ว่ากำลังเป็นรอง โคนจึงกระโดดขึ้นบนโต๊ะตรงเข้าตะปอกทหารเรือภาค ใต้ล้มลง และพรรคพวกของทหารเรือภาคใต้ได้ตามมาช่วยอีก 3-4 คน เพื่อที่จะรุมทำร้าย โคน โคน จึงเอาขวดน้ำพลาสติกหัวจนขวดแตก และมีอีกคนวิ่งเข้ามา โคนจึงใช้ขวดแทงทหารคนนั้นเข้าที่ใบ หน้าบริเวณศีรษะ (ตา) จนเสียชีวิต เมื่อเหตุการณ์เป็นดังนั้น โคนจึงพยายามหลบหนีแต่ก็หนีไม่ พ้นและถูกจับกุมในเวลาต่อมา โคนถูกสารวัตรทหารจับไปกักขังไว้ที่ห้องขังภายในโรงเรียนชุมพล ทหารเรือ เพื่อรอการส่งตัวไปยังห้องขังที่ป้อมพระจุลจอมเกล้า จังหวัดสมุทรปราการ เมื่อเพื่อน ๆ โคนรู้ข่าวก็มาเยี่ยมกัน แต่ไม่มีใครสามารถช่วยเหลือได้ โคนจึงวางโคนแหกห้องขังหนี โดยนัด แนะให้เพื่อนนำข้าวกับช้อนส้อมและผ้าขาวม้ามาให้ในตอนเย็น และให้เตรียมรถจักรยานยนต์และ สมุดบัญชีเงินฝากของโคนไปเตรียมรถที่เรือนพักเพื่อพาโคนหลบหนี ซึ่งในคำวันนี้จะมีการเลี้ยงส่ง ทหารที่พ้นการเกณฑ์และระดับยศทหารที่ได้รับการแต่งตั้งเข้าเป็นนายทหารกองประจำการ ประกอบกับทหารที่เฝ้าห้องขังต้องไปทานเลี้ยงในงานดังกล่าวด้วย ทำให้ไม่มีทหารเฝ้าห้องขัง โคน จึงเอาผ้าขาวม้ามาผูกถูกรง แล้วเอาช้อนส้อมมาขันเขนาะ ให้ลูกกรงง้างออกที่ละข้างเพื่อให้เกิด ช่องว่างที่ตัวโคนสามารถลอดผ่านออกไปได้ แล้วหนีออกจากห้องขังและกระโดดหลบออกมา ซึ่ง บริเวณนั้นจะมีการล้อมรั้วลวดหนามหีบเพลง ทำให้โคนได้รับบาดเจ็บจากการโดนลวดหนามขีด

ข่วน และสามารถหลบออกมายังเรือนพัก โดยมีเพื่อนที่นัดกันไว้มารอเพื่อพาหลบหนี โผนซ่อนท้ายจักรยานยนต์หนี แต่ไม่สามารถหลบมาตามเส้นทางหน้าโรงเรียนได้ เนื่องจากมีทหารติดตาม นอกจากนี้ยังมีป้อมยามที่จะต้องมีการตรวจค้นและอาจถูกจับกุมในที่สุด ดังนั้นโผนจึงให้เพื่อนขับรถจักรยานยนต์มาตามชายหาด เข้าไปนอนในช่องโศกณอยู่หนึ่งคืน จากนั้นจึงหนีกลับมาที่บ้านญาติที่อำเภอสามารถไม่ยอมเข้าบ้านที่ตำบลหนอง อำเภอพุม เนื่องจากมีทหารเรือมาคอยดักจับอยู่บ้านและที่อำเภอสามารถ โผนรองเงาเรื่องเงียบหายไป จึงเข้าไปอยู่ที่บ้านในตำบลหนอง

หลังจากที่กลับมาอยู่ที่บ้านโผนมีอายุได้ 25 ปี โผนได้กลับมาช่วยครอบครัวทำไร่อ้อย และออกท่องเที่ยวไปในจังหวัดสมุทรฉิมเพื่อนสนิทอยู่คนหนึ่ง ในช่วงเวลานี้เองที่บ่มเพาะนิสัยอาชีพมือปืนรับจ้างของโผน โผนใช้ชีวิตอยู่กับการลักขโมย ปล้นจี้กับเพื่อนตลอดมา ออกลักขโมยวัว ควาย เป็ด ไก่ตามบ้านเรือน ไม่มีเว้นแม้กระทั่งบ้านที่ภรรยากำลังคลอดลูก ซึ่งเมื่อโผนเล่าถึงตอนนี้ โผนจะรู้สึกผิดมากไม่อยากที่จะเล่าต่อไป โผนเริ่มสะสมประสบการณ์ในการลักขโมย ออกปล้น จี้ ตามสถานที่ต่าง ๆ กับเพื่อน 2-3 คนเป็นประจำ เนื่องจากในช่วงที่โผนเป็นทหารเกณฑ์ได้ผ่านการฝึกฝนการใช้อาวุธปืนทำให้โผนคุ้นเคยกับการใช้อาวุธ เมื่อออกทำงานแต่ละครั้งโผนก็ต้องใช้อาวุธปืนในการป้องกันตัว นอกจากการลักขโมยแล้วโผนยังรับงานฆ่าคน โดยออกรับงานตามสถานที่ต่าง ๆ โผนเล่าว่าเคยไปยิงคนที่อำเภอสะพานมาครั้งหนึ่ง ครั้งนั้นคนขับรถ จักรยานยนต์เป็นมือใหม่ ไม่มีประสบการณ์ ทำให้โผนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด เพราะคนขับรถจักรยานยนต์ไปประกบรถจักรยานยนต์ของเหยื่อเมื่อได้จังหวะโผนจึงลงมือใช้อาวุธปืนยิงเหยื่อ เมื่อเหยื่อถูกยิงจึงทำให้รถจักรยานยนต์ของเหยื่อล้มลงมาทับรถจักรยานยนต์ของโผน ทำให้เสียจังหวะในการยิงซ้ำและหลบหนี เนื่องจากต้องพยายามยกรถจักรยานยนต์หลบหนีประกบกับโผนก็กลัวว่าเหยื่อจะมีอาวุธปืนยิงได้ตอบกลับมา อาจทำให้โผนได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตได้ การทำงานชิ้นนี้โผนไม่ทราบว่าจะสำเร็จหรือไม่ และไม่สามารถกลับไปฟังข่าวได้ ประกอบกับต้องหลบหนีออกจากพื้นที่โดยเร็ว เนื่องจากเหยื่อเป็นผู้มีอิทธิพล และอาจส่งลูกน้องออกมาตามล่าได้

โผนรับงานฆ่าคนมาหลายงานแล้ว โดยอาศัยประสบการณ์ที่สะสมมาจนมีคู่หูอยู่คนหนึ่ง เพื่อนคนนี้จะเป็นคนขับรถจักรยานยนต์ โดยให้โผนเป็นมือยิง และมีการสลับตำแหน่งในการทำงานกันได้ หากโผนเป็นคนขับรถจักรยานยนต์เพื่อนจะทำหน้าที่เป็นคนยิง โผนเล่าว่าหากคนขับรถจักรยานยนต์มือไม่ถึง ไม่มีประสบการณ์จะทำให้โอกาสทำงานสำเร็จได้ยากมีโอกาสพลาด และอาจทำให้ถึงกับเสียชีวิตได้ หากเหยื่อมีอาวุธปืนเข้ามาต่อสู้ ฉะนั้นคนขับรถจักรยานยนต์นี้ถือเป็นหัวใจสำคัญในการทำงานและพาหลบหนีการยิงเหยื่อ นอกจากนี้การยิงเหยื่อที่อยู่ระหว่างการ

เคลื่อนไหวอยู่บนยานพาหนะจะทำงานได้ยากกว่าการยืนเหยื่อที่อยู่กับที่หรือกำลังเดิน ต้องอาศัยช่วงจังหวะและประสบการณ์ทั้งมือปืนและผู้จับขีรณจักรยานยนต์ ที่จะต้องทำงานประสานกัน

ในชีวิตมือปืนรับจ้างของโผนนี้ ก็ยังมีส่วนคล้ายๆ กัน โดยครั้งหนึ่งมีคนมาว่าจ้างให้ยิงผู้จัดการธนาคาร ในอำเภอทะเล โดยตกลงราคา 50,000 บาท ซึ่งในสมัยนั้นถือว่าเป็นราคาที่สูงมาก โผนและเพื่อนตกลงรับงานนี้ มีการเตรียมงานโดยนำอาวุธปืนเตรียมพร้อมไว้ นำไปเก็บซ่อนไว้ในช่องแช่แข็งของตู้เย็นในตลาดสดตรงข้ามธนาคารที่เหยื่อทำงานอยู่ โผนดูแลเอาอยู่ 2-3 วัน จนวันหนึ่งก่อนทำงาน โผนเดินผ่านสวนกับเหยื่อ เหยื่อส่งยิ้มให้โผน ทำให้โผนใจอ่อน ไม่คิดที่จะทำงานนี้ทั้งที่มีโอกาสที่จะทำได้ง่าย ๆ เหมือนมีอะไรมาคลอใจไม่ให้โผนทำงานนี้ โผนตกลงใจที่จะยกเลิกงานทั้ง ๆ ที่ได้รับค่าจ้างอย่างงาม เมื่อตกลงที่จะล้มเลิกงานนี้ทำให้เพื่อนโผนไม่พอใจ และได้ต่อว่าโผน แต่โผนก็ไม่ทำโดยกล่าวว่า หากจะทำก็ทำคนเดียว โผนไม่ร่วมทำด้วย

โผนรับจ้างฆ่าคน หนีคดีฆ่าทหาร และคดีหนีทหารด้วยในเวลาเดียวกัน โดยรอดพ้นจากการติดตามจับกุมของเจ้าหน้าที่ทหารหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจตลอดมา นอกจากการรับจ้างฆ่าแล้ว โผนยังได้ออกปล้น จี้ ลักขโมยในเขตพื้นที่จังหวัดสมุทรและจังหวัดสิงห์บุรีอีกหลายครั้ง การทำงานของโผนและเพื่อนตกลงทำงานร่วมกันโดยไม่มีผู้ใดว่าจ้างหรือเป็นหัวหน้าให้ความคุ้มครองและไม่อยู่ภายใต้อิทธิพลของใคร

จนเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้โผนเสียเพื่อนสนิทที่เป็นคนจับขีรณจักรยานยนต์ไป เหตุการณ์ครั้งนี้โผนกับเพื่อนอีก 3 คน ทราบว่าที่บ้านนิคมพุ่ม มีการขายที่ดินได้รับเงินและยังไม่ได้นำเงินไปฝากไว้ที่ธนาคารและเก็บเงินไว้ที่บ้าน โผนและเพื่อนได้วางโผนตกลงที่จะเข้าปล้นเงินดังกล่าว โดยตกลงที่จะทำงานนี้ในเวลากลางคืน และในคืนนั้นโผนกับเพื่อนอีก 3 คน ได้ออกเดินเท้าจากบ้านเพื่อเดินทางไปยังบ้านเหยื่อที่อยู่ห่างประมาณ 10 กิโลเมตรเศษ ใช้เวลาเดินทางประมาณ 30 นาที ก็ถึงบ้านเหยื่อ โผนและเพื่อนสนิทตกลงเข้าไปในบริเวณบ้าน ซึ่งเป็นบ้านได้ทุนสูง ส่วนเพื่อนอีก 2 คน คอยคุ้มกันอยู่ที่รั้วบ้าน ในขณะที่เพื่อนสนิทของโผนเป็นคนบ่าบั้น ห้าว (กล้าจนไม่ได้ระวังตัว) โผนใช้อาวุธปืนลูกซองยาว ส่วนเพื่อนใช้อาวุธปืนสั้น .38 ด้วยความห้าวของเพื่อนเองที่เดินขึ้นไปบนบ้าน ส่วนโผนคอยระวังอยู่ที่ใต้ถุนบ้าน เพื่อนของโผนได้เดินขึ้นบันไดแล้วเข้าไปเกาะประตูบ้าน ในขณะที่เจ้าของบ้านแอบดูอยู่ที่ช่องหน้าต่าง เห็นเพื่อนของโผนถืออาวุธปืน จึงใช้อาวุธปืนลูกซองยาวยิงสวนออกมา และกระสุนปืนพุ่งเข้าใส่ร่างของเพื่อนโผนที่บริเวณหน้าอก เพื่อนจึงร้องบอกโผนว่าถูกรยิง โผนซึ่งอยู่บริเวณใต้ถุนบ้านจึงใช้อาวุธปืนยิงจากใต้ถุนขึ้นไปบนบ้าน ได้ยิน

เสียงคนวิ่งหนี จึงขึ้นไปลากเพื่อนลงมา เมื่อเห็นเพื่อนถูกยิงโดนและพรรคพวกต่างตกใจและเสียขวัญ ได้พยายามพุงเพื่อนออกมาเพื่อหลบหนีการติดตาม หลังจากพุงพากันหลบหนีมาได้ระยะทางประมาณ 100 เมตร เพื่อนจึงบอกให้โดนและพรรคพวกคนอื่นหนีไปไม่ต้องเป็นห่วง ให้ทิ้งเขาไว้ หากเขาไปจะเป็นภาระ ทำให้หลบหนีลำบาก โดนกับเพื่อนที่เหลือจึงตกลงทิ้งเพื่อนไว้ที่บริเวณทุ่งนาหนีไป พอรุ่งเช้าจึงออกไปฟังข่าวและดูศพของเพื่อนที่ทุ่งนาอีกครั้ง เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้โดนเสียใจและทำให้เพื่อนสนิทต้องจบชีวิตไป เป็นอุทาหรณ์ให้โดนระมัดระวังตัวยิ่งขึ้น ในการทำงานครั้งต่อไป

โดนใช้ชีวิตเหมือนคนปกติ ไม่มีใครทราบว่าโดนไปขโมย ปล้น ี่ มาเลย เนื่องจากการทำงานแต่ละครั้งโดนจะออกไปทำงานที่อื่น จะไม่ทำงานในตำบล โดนใช้ชีวิตเป็นมือปืนรับจ้าง และในขณะที่เดียวกันก็ออกลักขโมยบ้างเป็นครั้งคราว จนเกิดเหตุการณ์ที่นำพาให้โดนถูกจับ ซึ่งขณะนั้นโดนมีอายุได้ 28 ปี เหตุการณ์ครั้งนั้นเกิดขึ้นที่บริเวณตำบลที่อยู่ของบ้านโดน วันนั้นเป็นวันที่มีการฉายหนังกลางแปลงบิควิก โดนกับพรรคพวกต้องการเข้าดูหนังฟรี เพื่อแสดงว่าโดนเป็นผู้มีอิทธิพล และเป็นนักเลงที่คนต่างท้องที่จะต้องให้ความเคารพและให้อภิสิทธิ์ในการดูฟรี แต่ลูกน้องคนฉายหนังเรไม่ยอมให้โดนและพรรคพวกเข้าดูฟรี โดนและพรรคพวกไม่พอใจและเกิดการชกต่อยกันขึ้น จนลูกน้องหนังเรถือไขควงจะเข้ามาแทงที่ชายของโดน พี่ชายของโดนจึงใช้อาวุธปืนยิงสวนออกไปทำให้ถึงแก่ความตาย เมื่อเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวแล้วจึงต้องแยกย้ายกันหลบหนี โดนซึ่งมีคดีหนีทหารและฆ่าทหารตายที่จังหวัดชลบุรี จึงต้องหลบหนีไม่ให้ถูกจับหากถูกจับกุมจะต้องอ้าคดีดำเนินคดีเก่าอีกด้วย ส่วนพี่ชายและเพื่อนภายหลังได้เข้ามาขอตัวต่อตำรวจ และได้เคลียร์คดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยการจ่ายเงินให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจจัดทำสำนวนการสอบสวนและทำการกันตัวพวกเพื่อนและพี่ของโดนเป็นพยาน และกล่าวหาว่าโดนเป็นคนใช้อาวุธปืนยิงคนตาย โดนหลบซ่อนอยู่ประมาณ 10 กว่าวัน ซึ่งในขณะนั้นโดนมีภรรยาแล้ว และภรรยาเพิ่งคลอดลูกคนที่สอง โดนจึงกลับเข้ามาอนในบ้านไม่ได้ ต้องหลบหนีไปนอนในป่าข้าง ๆ บ้านพ่อแม่ เวลานอนก็จะกอดปืน M. 16 ไว้ด้วย ต้องคอยระวังตัวตลอดเวลา นอนอยู่ได้ 4 คืน จนรุ่งเช้าของวันที่ห้าประมาณ 6 โมงกว่า ๆ โดนได้ยินเสียงรถยนต์จึงออกมาแอบดู เห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจเต็มไปหมด จึงวิ่งหนี เจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นโดนและได้ใช้อาวุธปืนไล่ยิง พ่อของโดนซึ่งขณะนั้นอยู่บนบ้านเห็นดังนั้น จึงวิ่งเข้าไปเอาอาวุธปืนลูกซองยาวออกมาถือเล็งไปที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ แล้วตะโกนว่า "ห้ามยิง มันไม่มีอาวุธจะยิงมันทำไม" หากจะยิงพ่อของโดนก็จะยิงเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทำให้ไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจยิงโดน โดนสบโอกาสจึงวิ่งหนีโดยมีรถเจ้าหน้าที่ตำรวจไล่ติดตาม บริเวณบ้านของโดนนี้เป็นที่ปลูกไร่อ้อย ซึ่งขณะนั้นชาวบ้านได้ตัดอ้อยไปหมดแล้ว จึงเป็นที่

โลง ๆ โคนวิ่งหนีไปจนรถเจ้าหน้าที่ตำรวจตามมาทันและเข้าขวางหน้าของโคน เจ้าหน้าที่ตำรวจได้กระโดดลงมาเอาพานท้ายปืนเอช เค 33 กระแทกโคนเข้าที่ท้อง ทำให้โคนถึงกับจุกและทรุดลงกับพื้น แล้วเจ้าหน้าที่ตำรวจก็เอาพานท้ายปืนนั้นกระแทกเข้าที่ท้ายทอยของโคนอีก จนโคนหมดแรง ไม่มีทางต่อสู้คิดหนีต่อไป หลังจากโคนถูกจับไปที่สถานีตำรวจอำเภอห่ม จังหวัดสมุทร ในข้อหาฆ่าคนตาย โคนถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจซ้อมและถูกขังตัวในคดีฆ่าทหารและหนีทหารที่ชลบุรี และถูกส่งตัวไปรับการพิจารณาคดีที่ศาลทหาร และถูกจำคุกในคดีดังกล่าวที่คุกทหาร ในส่วนคดีที่ฆ่าคนตายที่อำเภอห่มนั้น โคนได้ต่อสู้คดีจนศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง แต่โคนต้องติดคุกในคดีหนีทหารและฆ่าทหารตาย ต้องไปติดคุกอยู่ที่ป้อมพระจุลฯ ในระหว่างที่อยู่ในคุกทหาร โคนใช้ชีวิตในช่วงระยะแรกลำบากต้องคอยระวังไม่ให้ขาใหญ่หรือผู้มีอิทธิพล (ผู้ต้องโทษที่อยู่ในคุกและเป็นผู้ที่มีอิทธิพล ผู้ที่เข้ามาอยู่ใหม่ต้องเชื่อฟังและให้เกียรติ) ในคุกมาทำร้ายและเรียกค่าคุ้มครอง โคนมีนิสัยที่ไม่ยอมลงให้ใครจนเป็นที่รู้จักของสมาชิกในคุกทหาร โคนเริ่มสะสมบารมีด้วยการให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านความเป็นอยู่ การให้ความคุ้มครอง ประกอบกับโคนเป็นคนที่ไม่รู้ได้ศึกษากฎหมายระหว่างที่อยู่ในคุก ชอบการเป็นผู้นำ ทำให้โคนสามารถสร้างคนให้เป็นขาใหญ่ในคุกได้ในเวลาอันรวดเร็ว การที่โคนได้ศึกษากฎหมายนี้เอง เริ่มทำให้เข้าใจกฎหมายและการลงโทษของศาล และรู้ช่องทางในการเขียนคำร้องเพื่อขอให้ศาลลงโทษจำเลยในสถานเบา เมื่อเริ่มมีประสบการณ์ก็สามารถคาดคะเนได้ว่าคดีลักษณะใดบ้างที่ศาลจะตัดสินลงโทษจำคุกและจะสามารถรอลงอาญาได้บ้าง หรือสามารถคาดคะเนการลงโทษของศาลว่าคดีแต่ละชนิดศาลจะลงโทษจำคุกจำนวนกี่ปี เมื่อมีความชำนาญโคนเริ่มรับปรึกษาตลอดจนเขียนคำให้การและคำร้องขอให้ศาลลงโทษสมาชิกที่มาขอความช่วยเหลือในสถานเบา การที่โคนสามารถคาดคะเนได้ว่าศาลจะลงโทษคดีแต่ละประเภทอย่างไร ทำให้สมาชิกในคุกให้ความเชื่อถือเข้ามาปรึกษาและขอรับความช่วยเหลือ โดยโคนจะได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินบ้างเป็นของใช้บ้าง ชีวิตระหว่างอยู่ในคุกโคนต้องต่อสู้กับสมาชิกที่ไม่ลงรอยกัน ซึ่งในจำนวนนี้คือ สมาชิกที่เป็นคนจังหวัดทางภาคใต้ โดยสภาพทั่วไปแล้วคนทางจังหวัดภาคใต้จะไม่ลงให้คนจังหวัดสมุทร โดยจะกล่าวเหยียดหยามคนเมืองสมุทรว่า “คน.....ไม่เท่าไร” โคนจะไม่ยอม กลายเป็นคู่อริกันมาตลอด โคนก็เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ที่ถูกกระทำเช่นเดียวกัน ทำให้เกิดเรื่องกับคนทางจังหวัดภาคใต้อีกหลายครั้ง จนในที่สุดก็ไม่มีใครกล้าเข้ามาหาเรื่องกับคนเมืองสมุทร โคนใช้ชีวิตอยู่ในคุกทหาร 4 ปีเศษ แต่สามารถสะสมความรู้ความสามารถในด้านกฎหมาย สะสมบารมีและอิทธิพลจนสมาชิกที่เข้ามาใหม่จะต้องมารายงานตัวและอยู่ในความคุ้มครอง หากสมาชิกที่เป็นคนเมืองสมุทรก็จะได้รับความช่วยเหลือและการดูแลจากโคนเป็นกรณีพิเศษ สามารถใช้ชีวิตสุขสบายกว่าสมาชิกคนอื่น นอกจากนี้โคนยังได้รับความไว้วางใจจากผู้คุมให้คอยดูแลสอดส่องพฤติกรรมของสมาชิกในคุกด้วย โคนใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย

อาหารการกินสมบูรณ์ และได้เลื่อนชั้นเป็นนักโทษชั้นเยี่ยมซึ่งสามารถลดโทษได้ทุกครั้งที่มีการพระราชทานอภัยโทษและได้ลดโทษประจำปีทุกครั้ง ซึ่งเป็นผลให้โผนได้ออกจากคุกมาก่อนจำนวนปีที่ศาลตัดสินลงโทษ

เมื่อโผนพ้นโทษในปี พ.ศ. 2535 โผนยังไม่รู้ว่าจะประกอบอาชีพอะไรเลี้ยงครอบครัว และก็ต้องกลับมาทำไร่อยู่อยู่กับพ่อแม่ โผนต้องพยายามปรับตัวให้เข้ากับสังคมนอกคุก และประสบกับอุปสรรคมากมาย จนวันหนึ่งมีผู้ใหญ่บ้านที่มีอิทธิพลคนหนึ่งที่อยู่ต่างท้องที่แต่อยู่ในตำบลเดียวกันได้เข้ามาชักชวนให้โผนทำการหาที่ดินและรวบรวมเอาไปเสนอขายให้กับผู้ใหญ่บ้านคนดังกล่าว ซึ่งในขณะนั้นที่ดินกำลังเป็นที่ต้องการ มีคนจากกรุงเทพมหานครเข้ามากว้านซื้อที่ดินในบริเวณเขตอำเภอท่อม โผนได้ทำการรวบรวมที่ดินและนำไปเสนอขายหลายครั้ง ทุกครั้งที่โผนนำที่ดินไปเสนอขาย โผนจะแจ้งราคาที่ดินตามที่เจ้าของที่ดินขาย โดยไม่ได้บวกราคาเพิ่มขึ้นหรือเรียกค่าขนานหน้าแต่อย่างใด แต่ในขณะเดียวกันผู้ที่มีอิทธิพลคนดังกล่าวจะให้ราคาเพิ่มกับโผนเอง จากการรวบรวมที่ดินครั้งนี้เองทำให้โผนต้องเข้ามาอยู่ภายใต้อิทธิพลของผู้ใหญ่แล้ว คอยรับคำสั่งให้เข้าไปรวบรวมที่ดินในบริเวณใด และควบคุมคะแนนเสียงเมื่อมีการเลือกตั้งทั้งในระดับท้องถิ่นและในระดับจังหวัด ตั้งแต่สมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และนอกจากนี้โผนยังรับคำสั่งมาจากผู้ใหญ่ว่า ทุกครั้งที่ทำงานให้กับผู้ใหญ่ว่า โผนไม่ต้องถามถึงเหตุผลในคำสั่งและไม่ต้องการทราบว่าจะทำไปทำไม งานที่รับมาทุกชิ้นได้ผ่านการเคลียร์ (คือการขออนุญาตจากเจ้าหน้าที่ตำรวจและผู้มีอิทธิพลแล้ว) การทำงานไม่ต้องกลัวการติดตามจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ นอกจากนี้ทุกครั้งที่ลงมือ โผนจะต้องนำวิทยุสื่อสารซึ่งเปิดไว้ที่ช่องของเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อฟังความเคลื่อนไหวของเจ้าหน้าที่ โผนมีอาวุธปืนที่ใช้ทำงานประจำกาย คือ อาวุธปืนขนาด 9 มม. และ .45 (11 มม.) เขี้ยวส่วนใหญ่ที่โผนทำงานจะอยู่ในเขตพื้นที่ในจังหวัดสมุทรธรรม์และจังหวัดสิงห์ขร ในปีเดียวกันนี้โผนได้มีคู่อริภายในหมู่บ้านเพิ่มขึ้น ซึ่งมีสาเหตุมาจากการที่พี่ชายได้เข้าไปเดินร้านในงานบวชนาคภายในหมู่บ้านและได้ไปเหยียบเท้ากับวัยรุ่นในงานและมีการทำร้ายวัยรุ่น และเพื่อนพี่ชายโผนที่คอยดูแลงานไม่พอใจในการกระทำของพี่ชายของโผน จึงตรงเข้าไปดบและต่อพี่ชายของโผน เมื่อโผนทราบข่าวว่าพี่ชายถูกทำร้ายจึงถืออาวุธปืนลูกซองห้านัดเข้าไปในงานบวชเพื่อจะนำไปยิงเพื่อนพี่ชายที่มาทำร้ายแต่ไม่พบ โผนจึงเดินทางกลับบ้าน หลังจากนั้นทางผู้ใหญ่ของฝ่ายตรงข้ามได้เข้ามาเคลียร์เรื่องดังกล่าวโดยให้เรื่องที่เกิดขึ้นจบลง แต่โผนไม่ยอมหากจะให้เรื่องยุติต้องให้พี่ชายของโผนดบและต่อเพื่อนที่ทำร้ายพี่ชายแล้วก็จะยอมตกลงด้วย แต่ฝ่ายตรงข้ามไม่ยอม และได้ทำทายให้มาชกต่อยกันระหว่างพี่ชายของโผนกับฝ่ายตรงข้ามแต่แม่ของโผนไม่ยอม เพราะพี่ชายของโผนตัวเล็กไม่สามารถสู้ได้ แต่จะให้โผนเป็นคู่ต่อสู้แทน แต่ตกลงกันไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ทั้งสองฝ่ายนั้นเป็นเพื่อนสนิท

กันมาก่อนเคยเที่ยวมาด้วยกัน เคยกินนอนที่บ้านของทั้งสองฝ่าย และนับถือกันเหมือนญาติพี่น้อง เมื่อเกิดเรื่องนี้ขึ้นต่างฝ่ายต่างก็ตัดญาติขาดมิตรกัน ตลอดจนได้มีการทำทนาย หลังจากนั้นก็มีการพยายามที่จะยิงถล่มกันอีกหลายครั้ง แต่ละฝ่ายก็มีอิทธิพลเหมือนกัน ต่างฝ่ายต่างมีผู้อุปถัมภ์ที่ไม่อยู่ในเครือข่ายเดียวกัน ทำให้ทั้งสองฝ่ายต้องคอยระมัดระวังตัวจากการตามล่าหรือการดักยิง

และในปี พ.ศ.2537 โคนได้ออกรบรทุกหกสัปดาห์เพื่อรับคนงานในหมู่บ้านไปทำงานที่สนามกอล์ฟ นอกจากนี้ยังรับเหมางานในสนามกอล์ฟ ในระยะนี้โคนได้ลดการทำงานรับจ้างฆ่าลงไปแล้วก็ไม่ได้เลิกเสียทีเดียว เนื่องจากยังคงต้องระมัดระวังตัวในการติดตามฆ่าของคู่อริ โคนพยายามวางแผนลงมือยิงก่อนที่จะถูกยิงหลายครั้งแต่ก็ไม่มียิงหวั่นในการทำงาน และได้มีความพยายามที่จะเคลียร์เรื่องที่เกิดขึ้นหลายครั้งแต่ก็ไม่มีการยอมกัน โคนเริ่มระมัดระวังตัวมากขึ้นเนื่องจากได้รับทราบข่าวมาว่าจะมีการดักยิงโคนและพี่ชาย

ในปี พ.ศ.2539 โคนได้รับคำสั่งให้ทำงานสังหารยามคนหนึ่งทำงานในสนามกอล์ฟที่ไม่ให้เกียรติและไม่ยอมเชื่อฟังในการดักเดือนของคู่อริใหญ่แล้ว เรื่องการประพาดตัวไม่เหมาะสมและทำตัวทำทนายไม่เกรงกลัว ในการทำงานครั้งนี้ คู่อริใหญ่ ได้เคลียร์กับเจ้าหน้าที่ไว้ก่อนแล้ว เมื่อรับงานมาแล้ว โคนได้จัดการวางโคนเตรียมงาน มีการดูพฤติกรรมประจำวันของเหยื่อว่าในแต่ละวันมีกิจกรรมอะไรบ้าง ตลอดจนดูเส้นทางรถหลบหนี จนเช้าวันหนึ่ง โคนได้นำรถยนต์กระบะมาถอดป้ายทะเบียนและนำทะเบียนปลอมมาใส่ไว้แทน และได้นำรถออกไปดักรอในเส้นทางที่เหยื่อจะต้องเดินทางผ่าน โดยทำที่วางรถยนต์เสียต้องการความช่วยเหลือ เมื่อ โคนเห็นเหยื่อซึ่งขับขีรถจักรยานยนต์เข้ามาใกล้ โคนจึงออกมาขึ้นข้างรถยนต์กระบะในขณะที่มือข้างซ้ายทำการ โบกเหยื่อเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่ในขณะที่มือข้างขวาก็ถืออาวุธปืน ขนาด 9 มม. ซุปเปอร์แนบกับลำตัวและบังไว้กับตัวรถยนต์เพื่อไม่ให้เหยื่อสังเกตเห็น เมื่อเหยื่อชะลอความเร็วและเข้ามาใกล้ โคนจึงใช้อาวุธปืนยิงไปที่ลำตัวเป็นนัดแรก และเมื่อเหยื่อล้มแล้วจึงเข้าไปซ้ำที่ศีรษะและลำตัวอีก 3 นัด เมื่อรู้ว่าเหยื่อถึงแก่ความตายแล้วก็ทำการเก็บปลอกกระสุน เนื่องจากอาวุธปืน ขนาด 9 มม. เป็นปืนแมกกาซีน เมื่อทำการยิงแล้วจะสลัดปลอกกระสุนออกจากลำกล้อง ดังนั้น เพื่อเก็บหลักฐานจึงต้องพยายามเก็บปลอกกระสุนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และได้ขับรถยนต์หลบหนีมาตามเส้นทางที่กำหนดไว้ เมื่อถึงจุดเป้าหมายที่กำหนดไว้ ก็ทำการหาที่ซ่อนอาวุธปืน โดยโคนได้เก็บอาวุธปืนไว้ที่ใต้ฝ้ายบ้าน และมีพรรคพวกทำการถอดเปลี่ยนป้ายทะเบียน โดย โคนขับรถอีกคันที่เตรียมไว้ออกไปอีกเส้นทาง ส่วนพรรคพวกก็ขับรถคันที่ทำงานออกไปอีกเส้นทางหนึ่ง โดย โคนได้ขับรถย้อนกลับไปดูเหยื่อที่ถูกยิง และทำไปพร้อมกับชาวบ้านทั่วไป เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจมา

ถึงที่เกิดเหตุได้ทำการสอบสวนตามหน้าที่ แล้วเรื่องนี้ก็เงียบหายไป ไม่ทำการสืบสวนสอบสวนต่อไป

ในขณะที่เดียวกันนี้เองที่โผนได้เข้ามาช่วยเหลือชาวบ้านในพื้นที่ ที่ถูกพวกนายทุนจากกรุงเทพมหานครติดต่อซื้อที่ดินและได้หลอกชาวบ้านให้โอนกรรมสิทธิ์ก่อนแล้วได้จ่ายเงินสดให้จำนวนหนึ่ง ส่วนที่เหลือจ่ายเป็นเช็ค เมื่อถึงกำหนดเรียกเก็บเงินตามเช็คก็ไม่สามารถนำเช็คไปขึ้นเงินได้ โดยธนาคารได้ปฏิเสธการจ่ายเงิน หลังจากนั้นได้หลบหน้าไม่ยอมชำระเงินส่วนที่เหลือ โผนจึงรับหน้าที่เป็นผู้ติดตามทวงเงิน ต่อมาได้ให้นายทุนคนดังกล่าวขึ้นรถและให้ทำหน้าที่ยืมยืมชำระหนี้ค่าที่ดิน และปัจจุบันอยู่ระหว่างการติดตามหนี้สินและมีการฟ้องร้องเป็นคดีแพ่งและคดีอาญาทางศาลกันอยู่

และในปีเดียวกันนี้เองโผนเริ่มลงทุนทำฟาร์มเลี้ยงกระต่าย และส่งไม้ยางจากภาคใต้เข้าสู่โรงงานทำไม้ โผนเริ่มวางโผนที่จะใช้ชีวิตเหมือนคนทั่วไป และจะลงเล่นการเมืองระดับท้องถิ่น ในการลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลและผู้ใหญ่บ้าน ดังนั้น จึงสมัครเข้าศึกษาจากศูนย์ศึกษานอกโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษา และในปีพ.ศ.2540 โผนก็จะสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และมีความมุ่งมั่นที่จะศึกษาในระดับอุดมศึกษา ณ สถาบันราชภัฏต่อไป

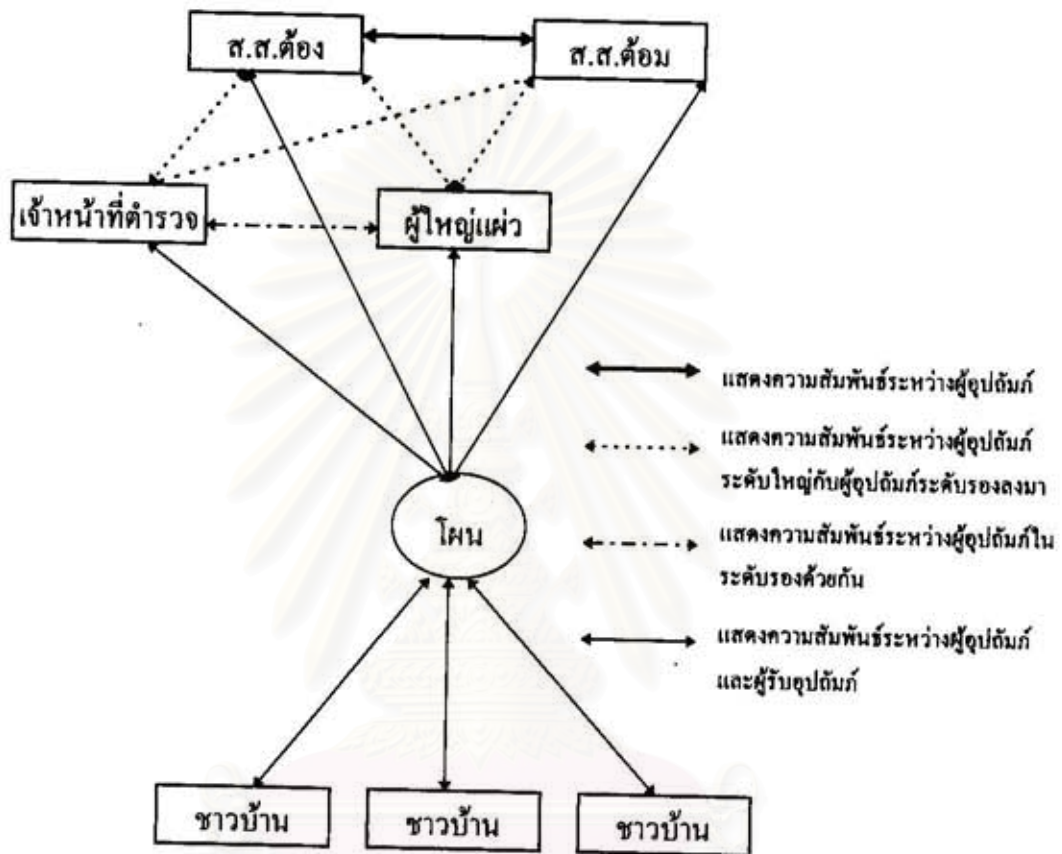
ต้นปี พ.ศ.2540 โผนและพรรคพวกได้พยายามที่จะทำงานชิ้นสำคัญโดยตกลงที่จะลอบยิงคู่อริให้ได้ โผนได้พยายามทำงานนี้ถึง 4 ครั้ง แต่ก็ล้มเหลวลงทุกครั้ง เนื่องจากแผนแตก คู่อริรู้ข่าวก่อนที่จะลงมือทำงาน ทำให้โผนระมัดระวังตัวเพิ่มขึ้น พกพาอาวุธปืนติดตัวตลอดเวลา ในต้นเดือนสิงหาคมปีนั้นเองโผนได้พยายามวางแผนลงมืออีกครั้ง แต่ก็ไม่สำเร็จอีกเหมือนเช่นเคย ในกลางเดือนสิงหาคมปีเดียวกัน โผนและพี่ชายถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจนอกเครื่องแบบบุกเข้าตรวจค้นอาวุธปืนในขณะที่พี่ชายและโผนกำลังทำสวนแดงอยู่ภายในไร่ ผลการตรวจค้นพบอาวุธปืนสั้นขนาด 9 มม. จำนวน 2 กระบอก ซึ่งเป็นของโผนและพี่ชายของคนละหนึ่งกระบอก และเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งเป็นพรรคพวกได้แจ้งแก่โผนและพี่ชายว่ามีคนแจ้งเข้ามาให้ทำการตรวจค้นอาวุธปืน และได้แจ้งแก่โผนและพี่ชายให้ระมัดระวังตัว เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ที่จะต้องระมัดระวังว่ามีคนคิดจะยิง อันเป็นข้อสังเกตว่าการที่เจ้าหน้าที่เข้าจับกุมครั้งนี้ เป็นการตัดไม้ให้โผนและพี่ชายไม่ให้มีอาวุธปืนไว้ติดตัวเพื่อป้องกันตัว ประกอบกับโผนเพิ่งซื้ออาวุธปืนกระบอกดังกล่าวมาและยังไม่ได้ดำเนินการโอนทะเบียนอาวุธปืนกับเจ้าของอาวุธปืน ทำให้โผนถูกดำเนินคดีในข้อหาไม่มีอาวุธปืนโดยไม่ได้

รับอนุญาตและพกพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมืองหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต ส่วนที่ชาย ถูกดำเนินคดีข้อหาพกพาอาวุธปืนไปในเมืองหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต และถูกส่ง ฟ้องต่อศาล ต่อมา โผน ได้ถูกศาลพิพากษาลงโทษจำคุก 1 ปี และปรับจำนวน 3,500 บาท โทษจำคุก รอลงอาญามีกำหนด 2 ปี โดยให้มารายงานตัวต่อพนักงานคุมความประพฤติทุก 2 เดือนและทำงาน บริการสังคมตามที่พนักงานคุมประพฤติกำหนด ส่วนที่ชายศาลตัดสินปรับเป็นเงินจำนวน 500 บาท หลังจากที่ศาลพิพากษาแล้วได้กลับมารับอาวุธปืนที่สถานีตำรวจ และเจ้าหน้าที่ตำรวจได้แจ้ง ว่ากลับมาคราวนี้ให้ระมัดระวังตัวเพิ่มมากขึ้น และต้องเตรียมอาวุธปืนไว้ให้มากกว่านี้ เพราะจะมี การลอบยิงกันอย่างแน่นอน

แต่ในที่สุดเมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 2540 เวลาประมาณ 19.00 นาฬิกา หลังจาก โผน พร้อม ด้วยพี่ชายและเพื่อนอีกหนึ่งคนกลับจากทำสวนแดง โดยเพื่อนได้แยกทางกลับบ้านไปก่อน ส่วนที่ ชายของ โผน ได้ขับรถยนต์มาส่ง โผน ที่บ้าน หลังจากนั้น โผน ได้ทำการถอดเสื้อและเดินออกมาที่ บริเวณข้างบ้าน และกำลังจะเดินกลับเข้าบ้านระหว่างที่จะถึงประตูเข้าบ้าน โผน ได้ถูกลอบยิงโดย อาวุธปืนลูกซองเบอร์ 22 กระสุนเข้าที่บริเวณศีรษะ จำนวน 3 เม็ด และเข้าที่หัวไหล่ อีก 1 เม็ด ถึง แก่ความตายในทันที จบฉากชีวิต ทั้งให้ภรรยาและลูกเล็ก ๆ อีกสองคนไว้ต่อสู้ต่อไป ส่วนที่ชาย ของ โผน ก็ทราบแล้วว่าฝ่ายใดเป็นผู้ลงมือฆ่า โผน และเตรียมการที่จะลงมือแก้แค้นต่อไป หากเขายัง ไม่ถูกยิงเสียก่อน เมื่อนำเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแล้วพรรคพวกของ โผน กล่าวว่าการทำงานลอบ ยิง โผน ครั้งนี้ได้รับการเคลียร์จากเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้ว เพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้สนใจที่จะติดตามผู้ลงมือ ทั้งที่มีพยานหลักฐานและร่องรอยในการชุ่มคอบโอกาสอยู่บริเวณบ้านของ โผน การถูกลอบยิงครั้งนี้เกิดจากความประมาทของ โผน เองด้วย ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าจะมีฝ่ายตรงข้ามมาลอบยิง แต่ โผน คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะกล้าเข้ามายิงภายในบริเวณบ้าน ประกอบกับบ้านของ โผน เป็นที่ โลงไม้มีรั้วกัน และเต็มไปด้วยป่าหญ้าคา อันเป็นแหล่งหลบซ่อนตัวได้เป็นอย่างดี

จากประวัติชีวิตของ โผน จะพบว่า โผน เติบโตมาภายใต้ความยากจน ผ่านการต่อสู้ชีวิตมา ตลอด และเริ่มสะสมประสบการณ์ ผ่านชีวิตภายในคุก และอยู่ภายใต้ระบบอุปถัมภ์ภายหลังจากที่ ออกจากคุก โดยได้รับความช่วยเหลือในด้านทรัพย์สินและเงินทองจากผู้อุปถัมภ์ โดยผู้อุปถัมภ์จะ ให้ โผน ซึ่งเป็นผู้รับอุปถัมภ์คอยรวบรวมที่ดินมาเสนอขายให้กับผู้อุปถัมภ์ โดย โผน จะได้เงินส่วนที่ เกินจากผู้อุปถัมภ์ นอกจากนี้ผู้อุปถัมภ์จะหางานในการฆ่าคนมาให้ และผู้อุปถัมภ์จะคอยเคลียร์เรื่อง ก่อนการทำงานหรือติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อขอให้มีการทำงานโดยไม่ต้องถูกติดตามจับกุม โผน ตอบแทนด้วยการทำงานรับใช้และคอยควบคุมคะแนนเสียงให้กับผู้ใหญ่แล้ว (ผู้อุปถัมภ์)

ตลอดเวลาที่อยู่ในการอุปถัมภ์ ผู้อุปถัมภ์ได้ให้โอกาสโผนในการมีชีวิต มีกิจการงานมีเงินทองที่ดีขึ้น และโผนก็สำนึกในความคิดของผู้ใหญ่แล้ว และโผนตอบแทนด้วยความจงรักภักดีและคิดว่าจะยอมตายแทนผู้ใหญ่แล้วได้

แผนภูมิแสดงเครือข่ายระบบอุปถัมภ์ของโผน

จากแผนภูมิ จะเห็นความสัมพันธ์ระหว่างโผนกับผู้อุปถัมภ์ ว่าโผนเพียงคนเดียวสามารถแสดงบทบาทได้หลายบทบาทในแต่ละสถานการณ์ จากการศึกษาพบว่า โผนเป็นทั้งผู้รับการอุปถัมภ์ และเป็นผู้อุปถัมภ์ในที่ โผนมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับผู้ใหญ่แล้ว หลังจากที่โผนพ้นโทษจากเรือนจำ เนื่องจากโผนเป็นผู้รวบรวมที่ดินให้ผู้ใหญ่แล้ว จากนั้นความสัมพันธ์ก็กระชับเกลียวแน่นแน่นขึ้นเห็นได้จาก ผู้ใหญ่แล้วให้การอุปถัมภ์เรื่องอาชีพ ทำให้โผนมีรายได้และความเป็นอยู่ดีขึ้น โผนรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณว่าต้องตอบแทน โผนตอบแทนโดยการจงรักภักดีและช่วยเหลือเมื่อผู้ใหญ่แล้วต้องการให้โผนช่วยฆ่าผู้ที่ไม่ให้เกียรติผู้ใหญ่แล้ว

นอกจากนี้ โผนมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับนักการเมืองระดับจังหวัด โดยผู้ใหญ่แจ่มแนะนำ บางครั้ง โผนเข้าไปขอความช่วยเหลือจากนักการเมืองด้วยตัวเองเมื่อเกิดคดีความ ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องของ โผนหรือเรื่องของชาวบ้านที่อยู่ในความดูแลของ โผน และบางครั้ง โผนมีความสัมพันธ์ กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ อำเภอพุม ในลักษณะการขอเคลียร์คดีให้ชาวบ้าน

ชาวบ้านจะตอบแทน โผนโดยการเป็นหูเป็นตา เมื่อเจ้าหน้าที่ทางการจะเข้ามาจับกุม เมื่อมีการเลือกตั้งทั้งในระดับ หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ และจังหวัด ชาวบ้านจะลงคะแนนเสียงให้กับ ผู้ที่ โผนให้การสนับสนุน

เครือข่ายความสัมพันธ์ระหว่างโผนกับผู้อุปถัมภ์และผู้รับอุปถัมภ์

โผนกับผู้ใหญ่แจ่ม

โผนเริ่มมีความสัมพันธ์กับผู้ใหญ่แจ่ม ภายหลังจากที่พ้นโทษจากเรือนจำ โดยผู้ใหญ่แจ่ม ได้ติดต่อให้ โผนช่วยรวบรวมที่ดินของชาวบ้านในตำบลแล้วนำมาเสนอขายให้กับผู้ใหญ่แจ่ม เพื่อนำไปเสนอให้กับนายทุนเพื่อสร้างสนามกอล์ฟอีกชั้นหนึ่ง ในการรวบรวมที่ดินของ โผนในครั้งนี้ โผนได้แสดงถึงความซื่อสัตย์ด้วยการนำที่ดินไปเสนอขายให้ในราคาที่ชาวบ้านได้ตั้งราคาไว้โดย ไม่ได้เพิ่มราคาที่ดิน แต่โผนจะได้รับค่าตอบแทนโดยผู้ใหญ่แจ่มจะเพิ่มราคาที่ดินให้เอง โผนเริ่มสนิทสนมกับผู้ใหญ่แจ่มมากขึ้น จากการที่โผนได้รวบรวมที่ดินให้ทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจของ โผนเริ่มดีขึ้น ประกอบกับผู้ใหญ่แจ่มได้สนับสนุนให้โผนเข้ารับเหมาช่วงงานของผู้ใหญ่แจ่ม ที่รับมาจากสนามกอล์ฟอีกด้วย ส่วนโผนตอบแทนด้วยการให้ความจงรักภักดี และช่วยควบคุมคะแนนเสียงของภรรยาผู้ใหญ่แจ่ม ในช่วงที่มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาจังหวัด เขตอำเภอพุม จนทำให้ได้รับการเลือกตั้ง

นอกจากนี้ โผนยังทำงานตามคำสั่งของผู้ใหญ่แจ่ม ซึ่งครั้งหนึ่งผู้ใหญ่แจ่มได้สั่งให้โผน ไปสังหารผู้ที่ไม่ให้เกียรติ โดยผู้ใหญ่แจ่ม ได้จัดการเคลียร์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจก่อนที่โผนจะลงมือทำงาน และในที่สุด โผนก็ทำงานนี้สำเร็จโดยไม่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมดำเนินคดี

ในการทำงานของโผน ผู้ใหญ่แจ่มจะเป็นผู้ติดต่อประสานงานไปยังผู้มีอิทธิพลอื่น และเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพื่อให้โผนทำงานได้สำเร็จ ประกอบกับผู้ใหญ่แจ่ม จะเป็นผู้ติดต่อและแนะนำให้ โผนรู้จักกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดต้อง ในลำดับต่อมา

โผนกับชาวบ้าน

โผนจะคอยให้ความช่วยเหลือชาวบ้านในการหางานให้ทำ โดยโผนสามารถฝากงานให้ชาวบ้านในการเข้าทำงานในสนามกอล์ฟ นอกจากนี้หากชาวบ้านมีปัญหาเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในการถูกจับกุม โผนจะทำหน้าที่เป็นคนกลางในการเคลียร์คดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตลอดจนในการติดต่อขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่แล้ว หรือจาก ส.ส.ต้อง หรือ ส.ส.ต่อม. หากไม่สามารถกระทำด้วยตนเองได้ ทำให้ชาวบ้านให้ความเคารพและนับถือโผน และจะตอบแทนโผนด้วยการสนับสนุนในด้านคะแนนเสียงให้กับผู้ที่โผนให้การสนับสนุนในช่วงที่มีการเลือกตั้ง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติชีวิตมือปืนคนที่ 2 ไชโย

ไชโยเป็นเด็กหนุ่มวัยฉกรรจ์ที่ผ่านชีวิตของการเป็นมือปืนในระยะเวลาที่ค่อนข้างสั้นแต่ผ่านการฆ่ามาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน บางครั้งเกือบจะเอาชีวิตไม่รอด ต้องอาศัยความคล่องตัวของเด็กหนุ่ม มีความระมัดระวังตัวสูง ข้างกายต้องมีอาวุธปืนติดตัวไว้ตลอดเวลาเพื่อไว้ใช้ป้องกันตัว ทั้งจากการติดตามล้างแค้นของคู่อริหรือญาติพี่น้องของผู้ที่ถูกเขาฆ่าและเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วย สุดท้ายเขาถูกประกบยิงและถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับดำเนินคดี

ปัจจุบันไชโยอยู่ระหว่างต้องโทษจำคุกในคดีพยายามฆ่ารองประธานสมาชิกสภาเขตเมื่อปี พ.ศ.2531 ต่อสู้คดีที่ศาล ระหว่างต่อสู้คดีก็ไม่ได้รับการประกันตัวเนื่องจากเป็นคดีอุกฉกรรจ์และผู้เสียหายเป็นผู้มีชื่อเสียงในระดับนักการเมืองท้องถิ่น ไชโยถูกขังระหว่างดำเนินคดีที่เรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ ใช้เวลาในการสู้คดีที่ศาลอยู่ประมาณ 1 ปี ศาลจึงมีคำพิพากษาว่ามีความผิดตามฟ้อง ลงโทษจำคุก 37 ปี 10 เดือน และถูกส่งไปจำคุกอยู่ที่เรือนจำบางขวาง ใช้เวลาที่อยู่ในเรือนจำบางขวาง 4 ปีกว่า ไชโยจึงทำเรื่องขอย้ายกลับภูมิลำเนามาอยู่ที่เรือนจำจังหวัดสมุทรฉะได้ 5 ปีกว่า (ประมาณเดือนพฤศจิกายน 2535) หลังจากนั้นจึงได้มาอยู่ที่เรือนจำชั่วคราวแห่งหนึ่งในจังหวัดสมุทรฉะ ได้ประมาณ 3 เดือนกว่า ในระหว่างที่ต้องโทษจำคุกอยู่ในเรือนจำได้ประพฤติปฏิบัติตัวดีตลอดมา จนได้เลื่อนขั้นเป็นนักโทษชั้นเยี่ยม และก็ได้รับการ อภัยโทษมาโดยตลอด จนเหลือเวลาที่จะต้องโทษอีกเพียงประมาณ 1 ปีเท่านั้น

ไชโยเกิดในครอบครัวที่มีฐานะปานกลางที่ตำบลพระยา (เดิมตำบลหนอง) อำเภอพุ่ม จังหวัดสมุทรฉะ ปัจจุบันอายุ 33 ปี ครอบครัวมีอาชีพทำไร่สับปะรด และขายของชำ มีพี่น้องทั้งหมด 6 คน โดยมีพี่สาว พี่ชายสองคน ไชโย และน้องสาวอีกสองคน ครอบครัวของไชโยเป็นครอบครัวที่อบอุ่น มี พ่อ แม่ และพี่น้องอยู่พร้อมหน้า พ่อเป็นนักเลงและเป็นพี่ ยอมรับของญาติพี่น้อง พ่อชอบช่วยเหลือผู้อื่นจึงเป็นที่รักใคร่ของคนทั่วไป แต่อย่างไรก็ตามพ่อของไชโยก็มีผู้ที่ไม่ชื่นชอบและประสงค์ที่จะเอาชีวิตด้วยเหมือนกัน ไชโยเป็นเพียงผู้เดียวที่ได้มีโอกาสเรียนหนังสือสูงสุดในจำนวนพี่น้องทุกคน ในวัยเด็กเมื่อถึงวันหยุดต้องออกไปช่วยพ่อแม่ทำไร่บ้างเป็นครั้งคราว โดยเริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนบ้านคอนมะกอก ซึ่งอยู่ใกล้กับบ้าน ระหว่างที่เรียนไปเรียนสายตลอดเวลาเนื่องจากต้องช่วยครอบครัวทำงานบ้านและค้าขายด้วย ไชโยเป็นเด็กที่มีนิสัยชอบช่วยเหลือเพื่อนและช่วยงานของโรงเรียน โดยได้ช่วยครูหลังจากที่เลิกเรียนแล้ว ทำให้ต้องกลับบ้านในเวลาเย็นกว่าเพื่อนทุกคน ไชโยจึงเป็นที่รักของเพื่อนและครูในโรงเรียน ไชโยไปโรงเรียนโดย

การขีรถจักรขานบ้าง เดินบ้าง ขี่ม้าบ้าง เนื่องจากอยากทำอะไรไม่เหมือนใคร อยากได้ม้า แม่เลยไปขอยืมม้ามาให้ขี่ไปโรงเรียน หลังจากจบชั้นประถมศึกษาปีที่เจ็ดแล้ว ได้เข้าศึกษาต่อที่โรงเรียนในหมู่บ้านจนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.ศ.3) แต่ขณะที่ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาชั้นนั้น ได้เกิดเหตุการณ์ที่มีส่วนทำให้ไชโยต้องเข้าสู่แวดวงของมือปืน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนั้นไชโยยังคงจดจำไม่มีวันลืม เนื่องจากพ่อและแม่ได้ถูกคู่กรณีซึ่งอยู่ในหมู่บ้านเดียวกันใช้อาวุธปืนยิงถึงแก่ความตายพร้อมกันทั้งสองคน ขณะที่เดินทางไปช่วยงานบวชของเพื่อนบ้าน ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านของไชโย ประมาณ 200 เมตร โดยไชโยไปพบศพพ่อและแม่เป็นคนแรก เกิดความเสียใจและอาฆมาดแค้นเป็นอันมาก ตลอดเวลาไชโยมีความคิดที่ดั่งพยายามแก้แค้นคนที่มายิงพ่อและแม่ให้ได้ หลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามแล้ว หลวงพ่อที่วัดพุ่มก็ไปรับมาอยู่ที่วัด เนื่องจากโรงเรียนที่ไชโยจะเรียนต่ออยู่ไกลบ้าน หลวงพ่อไม่ได้เป็นญาติจริงๆ ของไชโยแต่อย่างใดเพียงแต่พ่อเคยนำเงินไปทอด และเอาเงินไปให้ที่วัดและคอยให้ความช่วยเหลือที่วัดตลอดมา หลวงพ่อซึ่งสนิทสนมกับพ่อ และนับถือกันเสมือนญาติ ประกอบกับที่ไชโยได้ไปเรียนต่อเพราะที่น้องลงมติกันว่าให้เรียนคนเดียวโดยที่น้องจะเป็นผู้ส่งเสียให้ เนื่องจากพิจารณาจากผลการเรียนในมัธยมศึกษาตอนต้นอยู่ในระดับดี และไชโยได้รับโควตาเพื่อเข้าศึกษาต่อทั้งในวิทยาลัยเทคนิคและวิทยาลัยเกษตรกรรม แต่ไชโยไม่ชอบการเรียนในสายอาชีพ และประสงค์ที่จะศึกษาต่อในสายสามัญจึงตกลงไปศึกษาต่อที่โรงเรียนแห่งใหม่ โดยไปอยู่ที่วัดพุ่มกับหลวงพ่อ

หลังจากที่มาอยู่ที่วัดพุ่มแล้ว หลวงพ่อก็พยายามอบรมสั่งสอนไชโยให้ปฏิบัติตนเป็นคนดี และอย่าคิดงอแงแค้นใคร อย่าได้คิดฟุ้งซ่าน อย่าได้คิดอะไรที่ไม่ดี แต่จิตใจของไชโยเริ่มไม่ดี เพราะตัวเองเป็นคนแรกที่วิ่งมาเห็นศพของพ่อแม่ภาพเหตุการณ์ดังกล่าวติดตาของไชโยมาตลอด เมื่อมาอาศัยอยู่วัดเริ่มมีพฤติกรรมที่ไม่ดี เนื่องจากเริ่มออกเที่ยวในเวลากลางคืน การเรียนไม่ค่อยสนใจทำให้คะแนนเริ่มออกมาไม่ดี ออกเที่ยวตามงานต่าง ๆ เกิดเหตุชกต่อยกันกับวัยรุ่นที่มาเที่ยวหรือเจ้าถิ่นเป็นประจำ ไชโยไม่เคยไปหาเรื่องชกต่อยกับวัยรุ่นคนอื่นก่อน เนื่องจากไม่ชอบหาเรื่องใคร เหตุการณ์ชกต่อยส่วนใหญ่เกิดจากการเข้าไปช่วยเหลือเพื่อน “ไม่ชอบเห็นเพื่อนถูกรังแก ไม่ชอบให้ใครทำคนส่วนน้อย” ไชโยนิยมการไปเที่ยวไปเป็นกลุ่ม ๆ ละ 2-3 คน บางครั้งก็ไปเที่ยวเป็นกลุ่มใหญ่หลายคน บางครั้งก็ไปคนเดียว ถ้าไปคนเดียวหากมีเรื่องก็ทำใจดีต้องสู้กับคู่กรณีมันัน “เสียฟอร์ม”

ไชโยเริ่มใช้อาวุธปืนครั้งแรก เป็นอาวุธปืนขนาด .22 โดยยืมของเพื่อนมาใช้ เพื่อนของไชโยมีทั้งเพื่อนชาวบ้านและเพื่อนนักเรียน แต่อาวุธปืนยืมของเพื่อนซึ่งเป็นชาวบ้าน ไชโยเห็นและ

คุ้นเคยอาวุธปืนมาตั้งแต่เล็ก เนื่องจากพ่อเป็นนักเลงมีการใช้อาวุธปืน และเคยเห็นพ่อเอาอาวุธปืนมายิง มาล้างทำความสะอาด ตลอดจนพ่อก็เคยสอนให้ดู ให้หยิบจับ และบางครั้งเคยเอาอาวุธปืนมาให้ซัดมาล้างอยู่บ่อย ๆ เพราะพ่อมีอาวุธปืนไว้ใช้ป้องกันตัวถึง 3 กระบอก เป็นปืนมีทะเบียนหมด เริ่มยิงปืนจากเพื่อนเนื่องจากถูกเจ้าถิ่นรังแก เพราะไซโยมีรถจักรยานยนต์ แต่วัยรุ่นเจ้าถิ่นเข้ามาขอขี่มรดกจักรยานยนต์ แต่ไซโยไม่ให้ขี่จึงถูกข่มขู่จึงต้องหาอาวุธปืนไว้ใช้ป้องกันตัว รวมทั้งไซโยเป็นคนต่างถิ่น กลุ่มวัยรุ่นท้องถิ่นอยากต้องการที่จะให้เป็นลูกน้องจึงมาข่มขู่และดักทำร้ายอยู่เสมอ เช่น ดักทำร้ายริมทางรถไฟบริเวณสถานีรถไฟพุ่ม ในวันนั้นไซโยกำลังเดินทางกลับบ้านในเส้นทางดังกล่าวเพียงผู้เดียว และพบวัยรุ่นเจ้าถิ่นจำนวนประมาณ 20 กว่าคน มาดักในเส้นทางเพื่อที่จะข่มขู่ทำร้าย แต่ด้วยความเป็นคนที่ไม่ชอบการหลบหนีเนื่องจากเป็นการที่เสียเกียรติและศักดิ์ศรี หากต้องคอยหลบหนีวัยรุ่นเจ้าถิ่น และจะทำให้วัยรุ่นเจ้าถิ่นได้ใจคอยกลั่นแกล้ง หลายครั้งที่ไม่เกิดเรื่อง แต่ก็มีการข่มขู่ตลอดเวลาที่เดินผ่านเส้นทางนี้ ซึ่งไซโยไม่สามารถหลีกเลี่ยงไปใช้เส้นทางอื่นได้ เนื่องจากเป็นเส้นทางที่ใช้ในการเดินทางจากโรงเรียนกลับวัด หลังจากที่เกิดเหตุการณ์ดังกล่าว ไซโยต้องออกจากวัดมาอยู่อาศัยที่บ้านเพื่อน บิดาของเพื่อนไปขอหลวงพ่อบุญมาอยู่ด้วย เพราะวัดอยู่ห่างไกลจากโรงเรียนกว่าอยู่ที่บ้านเพื่อน เกรงว่าจะถูกดักทำร้าย ถูกยิง หลวงพ่อบุญจึงอนุญาตให้มาอยู่กับเพื่อนที่บ้านข้างโรงเรียน

ในระหว่างที่ศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นไซโยเคยได้ยินพรรคพวกเพื่อนฝูง และคนใหญ่พุดชมให้ไซโยฟังเหมือนกันว่า “ไซโยเป็นขาใหญ่ใจนักเลง ใจถึง” แต่ไซโยกล่าวว่า “มันไม่ใช่อย่างนั้นทั้งหมด ที่เราทำหรือถึงนั้น เราแยกแยะว่าถูกผิด ถึงต้องถึงในสิ่งที่ถูกต้อง”

ช่วงปิดภาคเรียนไซโยได้ใช้เวลาว่างเพื่อหารายได้มาใช้จ่ายในการเรียน โดยไปรับจ้างทำงานก่อสร้างแถวชายหาดพุ่ม มีอยู่วันหนึ่งเมื่องานเลิกและเดินทางกลับบ้านมีพรรคพวกมาแจ้งให้ทราบว่ามียุววัยรุ่นเจ้าถิ่นกับพรรคพวกมาดักกรอที่สถานีรถไฟ ซึ่งเป็นทางผ่านเข้าหมู่บ้าน พรรคพวกที่มาบอกจะไปแจ้งตำรวจไว้ก่อน แต่ด้วยเป็นคนที่ไม่ยอมใครและเป็นนักสู้ประกอบกับต้องใช้เส้นทางดังกล่าวเดินทางกลับบ้าน และในใจก็คิดว่าหากอะไรจะเกิดก็ต้องเกิด ไซโยซึ่งนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์โดยมีเพื่อนเป็นผู้ทำหน้าที่ขับขี่ เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุมีวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งโบกมือเพื่อให้เพื่อนหยุดรถ แต่ไซโยและเพื่อนไม่ยอมหยุดรถจักรยานยนต์แต่กลับเร่งเครื่องยนต์เพื่อข้ามทางรถไฟ หลังจากนั้นก็มีเสียงอาวุธปืนยิงตามหลังกมาแต่ไม่ถูกใคร

ปีพ.ศ. 2525-2527 ไชโยเริ่มใช้อาวุธปืน และพกพาอาวุธปืนไปโรงเรียนเพื่อใช้ในการป้องกันตัว ครั้งแรกใส่ไว้ในกระเป๋าหนังสือ บางครั้งก็ให้รุ่นน้องถือกระเป๋าเข้าโรงเรียนบ้าง อาวุธปืนที่ใช้คือ อาวุธปืนขนาด .45 (11 มม.) โดยเก็บรวบรวมเงินซื้อด้วยตนเองและทางบ้านให้บ้าง ส่วนอาวุธปืนขนาด .22 นั้นได้ให้เพื่อนไปก่อนหน้านั้นแล้ว

ก่อนจะจบ ม.ศ 5 เกิดเหตุทะเลาะกันกับวัยรุ่นเจ้าถิ่น วันนั้นเป็นช่วงงานวันสงกรานต์ วันสงกรานต์วันสุดท้าย พวกเจ้าถิ่นเป็นผู้เริ่มต้นขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ 4-5 โมงเย็น ไชโยกำลังเดินกลับบ้านเมื่อถึงบริเวณสะพานเข้าวัด เพื่อนที่เดินมาด้วยกันถูกล้อคอ ไชโยจึงบอกให้ปล่อยอยู่ 2-3 ครั้ง แต่ฝ่ายวัยรุ่นเจ้าถิ่นนั้นไม่ยอมปล่อย ไชโยจึงชักอาวุธปืนจ่อไปที่คนจับคอเสื้อเพื่อน วัยรุ่นคนดังกล่าวจึงปล่อยเพื่อน ไชโยและเพื่อนจึงวิ่งหนีไป ส่วนพรรคพวกของวัยรุ่นเจ้าถิ่นคนอื่นก็ชักอาวุธปืนยิงมาที่ไชโย แต่ไชโยวิ่งหนีและหลบทัน จึงเกิดการยิงต่อสู้กัน ไชโยและเพื่อนจึงพยายามวิ่งหลบหนี โดยเพื่อนได้วิ่งเข้าไปในหมู่บ้าน ส่วนไชโยวิ่งไปทางทุ่งนาซึ่งในแปลงนามีชวานากำลังทำงานในนา 1 คน ได้ยินวัยรุ่นเจ้าถิ่นอีกฝ่ายบอกให้จับเพราะลูกปืนของไชโยเกือบหมดแล้ว ชวานาคคนดังกล่าวจะใช้จอบฟัน ไชโยจึงยิงสวนออกไปเพื่อป้องกันตัว แต่ชวานาคคนดังกล่าวไม่ถึงแก่ความตาย ในขณะที่วิ่งหลบหนีก็จะใช้อาวุธปืนยิงสวนออกไปยังกลุ่มวัยรุ่นที่ตามมาจนกระสุนปืนในแมกกาซีนหมดและเปลี่ยนไม้พันจนฝ่ายวัยรุ่นนั้นตามมาทันและไปดักรออยู่ด้านหน้า และสามารถรุมจับไชโยทำการประหารชีวิตจนสลบ ภายหลังเจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมไชโยไปเข้าห้องขังและทำการซ้อมจนสลบ เมื่อรู้สึกตัวตื่นมาประมาณ 5 ทุ่มก็ถูกซ้อมอีก ตอนเช้าเพื่อนมาเยี่ยม และเห็นตำรวจจับวัยรุ่นเจ้าถิ่นฝ่ายตรงข้ามนั้นประมาณ 20 กว่าคนมาขังอีกห้องหนึ่ง เพราะนำคนเจ็บส่งโรงพยาบาลเลขถูกจับ ไชโยถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจประมาณ 4-5 วัน ชาวบ้านในหมู่บ้านพุ่มได้มาช่วยประกันตัว และต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดีส่งฟ้องศาล และศาลได้มีคำพิพากษาจำคุก 1 ปี แต่โทษจำคุกให้รอลงอาญาไว้ 2 ปี ปรับ 5,000 บาท อาวุธปืนให้ริบไว้ เนื่องจากศาลปรานีเพราะไชโยยังเป็นนักเรียนและให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาคดี นอกจากนี้หลวงพ่อก็ไปติดต่อกขอให้ ส.ส.ด้อม ช่วยโทรศัพท์มาตอนขึ้นศาลและเคลียร์คดีกับทางผู้พิพากษา ก่อนที่ศาลจะพิจารณาคดีพิพากษา

ในทรศนะของไชโยที่ชาวบ้านรวมเงินกันมาช่วยประกันเป็นเงินหลายแสนบาทรวมทั้งพ่อและแม่ของเพื่อนด้วย เพราะตนเองไม่ได้ทำตัวเกรงในหมู่บ้าน แต่คอยช่วยเหลือคนในหมู่บ้าน และบ้านของไชโยเองอยู่ก็ถูกจัด รถจักรยานยนต์ถูกจี้ และถูกรังแกเสมอ รวมทั้งทราบ

พฤติกรรมของฝ่ายตรงข้ามที่ไม่ทำมาหากินชอบหาเรื่องไปทั่ว ชาวบ้านจึงเห็นใจว่าเป็นคนดีและทำไปเพื่อป้องกันตัว

ช่วงเทศกาลปีใหม่ ในไร่สับปะรดชาวบ้านเขาจะจัดงานฉลองมีคนตรีศตริงมาแสดงให้ชม ไชโยได้เดินทางไปเที่ยวกับพรรคพวกเพื่อนฝูงหลายคน เพื่อนนักเรียน และเพื่อนในหมู่บ้านที่เป็นนักเลง ไปพบกลุ่มวัยรุ่นคู่อริของพรรคพวกในตำบลทุ่ง พรรคพวกของเพื่อนมาสะกิดว่าจะให้ไชโยช่วยเหลือ ให้เตรียมตัวไว้ใจจริงอยากไปเที่ยวให้สนุกมากกว่าแต่ก็เสียเพื่อนมิได้เพราะความเป็นพวก ขณะเกิดเหตุไชโยอยู่หน้าเวทีวงดนตรี ได้ยินเสียงปืนยิงขึ้น 1 นัด บริเวณใกล้เคียงกับไชโย คนยิงปืนวิ่งผ่านหน้า ไชโยจึงยกขาขวางเพื่อให้ล้มแต่วัยรุ่นคนดังกล่าวไม่ล้มและถูกพรรคพวกของไชโยตีที่หัวแตก นอกจากนี้พรรคพวกของไชโยได้ไปตบวัยรุ่นฝ่ายตรงข้ามด้วยอาวุธปืนจนสลบทันทีและมาทราบข่าวภายหลังว่าวัยรุ่นคนดังกล่าวได้ถึงแก่ความตาย ไชโยและพรรคพวกได้วิ่งเข้าไปในกลุ่มพวกฝ่ายตรงข้ามนั้น และวัยรุ่นกลุ่มดังกล่าวจึงใช้อาวุธปืนยิงสวนมาถูกที่ท้องของเพื่อน ไชโยและพรรคพวกจึงรีบเดินทางกลับพาเพื่อนที่ได้รับบาดเจ็บขึ้นซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ ส่วนไชโยก็ซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์อีกคันหนึ่ง ส่วนพวกวัยรุ่นจากหมู่บ้านที่ไปเที่ยวและขับขีรถจักรยานยนต์ตามมาแต่ไม่ได้ร่วมก่อเหตุอะไรด้วยถูกยิงสมองกระจาย โดยวัยรุ่นฝ่ายตรงข้ามได้กลับไปนำรถยนต์กระบะขับติดตามมาและนำเอาอาวุธปืนยาวมาไล่ยิงทางด้านหลัง พรรคพวกของไชโยได้หลบหนีจนมาถึงสะพานแคบรถยนต์ไม่สามารถผ่านไปได้ แต่รถจักรยานยนต์สามารถผ่านไปได้ จึงทำให้ไชโยและพรรคพวกรอดตายมาได้ การก่อเหตุทะเลาะวิวาทในงานนี้ทำให้พรรคพวกของไชโยและวัยรุ่นฝ่ายตรงข้ามเสียชีวิตไปฝ่ายละ 1 ศพ

เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ไชโยยังไม่มั่งงานทำ เริ่มออกเที่ยวและมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับวัยรุ่นในถิ่นอื่นเป็นประจำ จนกระทั่งพรรคพวกของเพื่อนมาชักชวนให้ไปทำการปล้นเพื่อนมาบอกว่าคนที่จะไปร่วมงานนี้ใช้ได้ (ใช้ได้ในที่นี้ หมายถึง เป็นคนใจนักเลง ใจกล้า) และพรรคพวกของเพื่อนได้ยินชื่อเสียงของไชโยมาพอสมควรจึงให้เพื่อนมาชักชวน เนื่องจากไชโยเป็นคนทีเกรงใจเพื่อนเมื่อมีอะไรคราวหน้าจะได้ช่วยกัน การปล้นครั้งหนึ่งใช้คนประมาณ 4-5 คน คนที่ทราบก็มีเพียงเพื่อนของไชโยเท่านั้น งานแรกออกไปปล้นที่อำเภอเมืองกุย จังหวัดสิงห์ขร เหตุผลที่ไปประการแรกคือ ไปช่วยเป็นกำลังให้เพื่อนจะได้มีกำลังคนเพิ่มขึ้น ประการต่อมา คือ อยากได้เงินปล้นครั้งหนึ่งได้เงินประมาณ 4-5 หมื่นบาท หรือบางครั้งได้เงินเรือนแสนก็มี แต่ทุกครั้งที่จะทำการปล้นก็จะให้พรรคพวกหรือสายที่อยู่ในหมู่บ้านหาข่าวว่าบ้านใครเก็บเงินสดไว้ก็จะเข้าทำการปล้นการปล้นหากไม่ได้เงินสดก็ได้เป็นสร้อย เป็นแหวน และทรัพย์สินอื่นที่สามารถนำออกขายได้ง่าย

การปล้นและการจีงจะไม่ทำในท้องที่ของตนเองยกเว้นจากคนต่างถิ่นมาผัดถิ่นจึงจีด้วย ความโมโหหรือไม่พอใจ หรือผัดถิ่นเข้ามาแล้วกวณก็จีเอารถจักรยานยนต์หรือเอาสร้อยไป การ ปล้นจะทำใน พื้นที่ อำเภอกุย อำเภอบุรี และจังหวัดสิงห์ขร ระยะห่างในการปล้น อยู่ระหว่าง 1-2 เดือน รวมระยะเวลาในการปล้นจี 2 ปี เงินทองที่ได้มาซื้อเสื้อผ้า เลี้ยงเพื่อน หรือให้ชาวบ้านยืมครั้ง ละ 5,000 บาท ถ้ามีก็ใช้คืนถ้าไม่มีก็แล้วไป

การเริ่มงานฆ่าครั้งแรก พรรคพวกของเพื่อนมาขอให้ไปช่วยลุงที่จังหวัดสุวรรณ เนื่อง จากลุงถูกปล้นและถูกทำร้ายร่างกาย ก่อนช่วยเพื่อนก็ถามถึงสาเหตุและใครเป็นคนทำ เมื่อทราบ แล้ว ไชโยพร้อมเพื่อนอีก 2 คน รวม 3 คนนั่งรถไฟไปสุวรรณ ไปพักในหมู่บ้าน 1 คืน แต่ไม่ได้ พักบ้านลุง แต่เห็นสภาพลุงว่าถูกซ้อมจนตัวบวม คินถัดมาในวัดที่หมู่บ้านมีงาน ไชโยกับเพื่อนจึง นั่งรถสองแถวไปทำงานวัด และมองเห็นผู้ที่จีสังหาร (เหยื่อ) ในงาน จึงวางแผนจนเวลา 4-5 ทุ่ม เหยื่อเดินออกจากงาน เมื่อเห็นเหยื่อก็ดำเนินตามประกบตลอดเวลา เรียกชื่อเหยื่อ เมื่อหันมาไชโยก็ใช้ อาวุธปืนยิงก่อน เพื่อนที่เป็นหลานลุงยิงซ้ำ อีกคนคอยคุ้มกันอยู่ข้างหลัง ปืนที่ใช้ยังคงใช้อาวุธปืน ขนาด .45 ยิง แล้ววิ่งไปทางทุ่งนาทำให้แมกกาซินปืนตกหายไป 1 แมกกาซิน คินนั้นวิ่งหนีทั้งคิน จนกระทั่งตี 4 ครั้ง วิ่งมุ่งไปทางที่มีแสงไฟฟ้าคิดว่าต้องเป็นบ้านคน วิ่งมามีรถสองแถว วิ่งรับคน โดยสารจึงขึ้นรถไปลงที่การประปาเป็นบ้านญาติของเพื่อน ไปอาบน้ำและให้ญาติไปเอาเสื้อผ้ามาให้ แล้วเช่ารถให้ไปส่งสถานีรถไฟสุวรรณเพื่อเดินทางกลับกรุงเทพฯ ชื่อเบียร์ใส่ถุงกระดาษดูเบียร์ คนละหนึ่งขวด นั่งบนรถไฟนั่งแยกกันวันระยะเผื่อเกิดเหตุอะไรจะได้แยกย้ายกันหลบหนี ขณะ เดินทางกลับจะพกพาอาวุธปืนไว้ใกล้ตัวมากกว่าเมื่อครั้งเดินทางมาที่กระเป๋ากับตัวจะห่างกัน เนื่อง จากต้องเอาไว้ป้องกันตัว

ความรู้สึกแรก ๆ ที่ฆ่าคนคิดแต่จะเอาตัวรอดแต่เมื่อมาถึงหมู่บ้านอนคินแรกเริ่มคิด อิด อัดใจ กังวลใจว่าเราทำผิดหรือถูก เพื่อนต่างคนต่างให้กำลังใจซึ่งกันและกัน แต่ชื่อเหล่าเบียร์มากิน ประมาณ 5-6 วันก็หายประกอภกับมีงานอื่นเข้ามา ทำให้ไม่มีเวลาในการที่จะคิดเรื่องที่ผ่านมา

การฆ่าครั้งที่สองแต่ได้เงินครั้งแรก ญาติของเพื่อนให้เพื่อนมาติดต่อไชโย เพื่อนคนนี้เป็นเพื่อนกินเที่ยวอย่างเดิวแต่ไม่ได้เป็นนักเลง มาขอร้องกับเพื่อนอีกคนให้ช่วย และบอกเล่า สาเหตุจีแจงปัญหาให้ทราบ ถ้าหากทำงานไม่สำเร็จญาติของเพื่อนจะช่วยเหลือเรื่องเงินในการต่อสู้ คดี เหลือรายนี้เป็นนักเลงเหมือนกัน รับทำงานไม่คิดกลัวอีกฝ่ายที่จะไปอิงคิกกลัวแต่เจ้าหน้าที่

คำรวจอย่างเดียว คิดว่าตายก็ตาย ขณะเหยื่อออกมาอาบน้ำที่บ่อน้ำหน้าบ้านเวลาประมาณ 20 นาฬิกา ก็จัดการใช้อาวุธปืนขนาด .45 ยิงไปที่เหยื่อนานนี้สำเร็จไปด้วยดี

หลังจากนั้นไซโยก็พยายามที่จะหางานทำ และในที่สุดก็เข้าทำงานเป็นยามที่บริษัทชลประทานซีเมนต์ที่อำเภอห่ม เพราะต้องหลบเจ้าหน้าที่ตำรวจกลัวเป็นที่สงสัยว่าทำไมไม่มีงานทำ แต่มีรถจักรยานยนต์ มีเงินมีทองและมีรถจักรยานยนต์ขับขี่ มีสร้อยทองใส่และใส่เสื้อผ้าสวยๆ ทำงานโรงปูนได้ประมาณ 1 ปี ระหว่างที่ทำงานเป็นยามแล้วก็ยังคงรับงานฆ่าข้างนอกไปด้วย

ไซโยกล่าวว่า “ไม่รับงานที่ฆ่าพระ และผู้หญิง” เคยมีคนมาจ้างให้ไปยิงพระที่จังหวัดสุพรรณ แต่ไซโยจะไม่รับงานที่มีคนติดต่อมาให้ยิงพระ เพราะถึงอย่างไรก็เป็นพระ จะยิงคนก็ต้องผ่านคำเหลือง และพระเป็นที่ยึดมั่นจิตใจด้วย ทั้ง ๆ ที่พระนี้ชาวบ้านในหมู่บ้านรวมเงินกันลงขัน และงานที่ให้ยิงผู้หญิงก็มีแต่ไม่รับเพราะเป็นเพศที่อ่อนแอ รายนี้ติดต่อมาเพราะขัดผลประโยชน์เรื่องเชียงใหม่

งานที่รับไว้และรอลงมือที่คอนเมือง การนัดหมายผิดพลาด ที่เพชรบุรี เหยื่อไม่ปรากฏ และนครปฐมเหยื่อไม่มา และงานอื่นที่รับไว้แต่ยังไม่ได้ลงมือ คือ เชียงใหม่ นครปฐม ชลบุรี

การฆ่าคนที่สัดหีบ เป็นการช่วยเหลือเพื่อนซึ่งเป็นคนเมืองสมบูรณด้วยกัน เป็นข้าราชการทหารที่สัดหีบ เนื่องจากเกิดเหตุทะเลาะวิวาทถึงขั้นหมายปองชีวิต เพื่อนมาติดต่อจึงตัดสินใจไปช่วยเพื่อนแต่ได้เงินเป็นสินน้ำใจเล็กน้อย

การรับงานครั้งสุดท้ายที่กรุงเทพฯ และเป็นคดีที่ถูกจับในปัจจุบัน มีการนัดหมายคุยรายละเอียดที่ชายหาดห่ม นัดครั้งแรก 1-2 คนไปวางแผนงานจะทำอย่างไร วิธีไหน หลังจากนั้นก็นัดสังสรรค์กันบ้างแต่จะไม่ค่อยคุยเรื่องงาน หลังจากคุยวางแผนครั้งแรกจะไปกรุงเทพฯ หลังจากนั้นอีก 1-2 วัน ผู้จ้างวานนำเอารูปให้ดู แล้วไปดักคู่ตัวจริง คดีนี้ไปดูที่สำนักงาน บางทีก็ไปดูที่ที่เขาเคยไป เช่น ร้านอาหารซึ่งคนสนิทของฝ่ายจัดหาจะเป็นผู้ที่พาไซโยไปดู แค่เดินผ่านก็จำได้ไม่คิดตัวการทำงานแต่ละครั้ง บางครั้งอาจทราบรายละเอียด บางครั้งอาจไม่ทราบรายละเอียด ที่เขาขัดแย้งกัน แต่รายนี้ทราบว่าเขาถูกประกบเพื่อสังหาร 4-5 ครั้ง แต่ยังไม่มีการลงมือ

การทำงานต้องฉุกเฉิน โอกาส จะมีการตามหลายครั้ง ถ้าโอกาสไม่ดีจะไม่ลงมือ ต้องคิดถึงความปลอดภัยด้วย เช่น ถ้าผ่านทหารตำรวจหรือเหยื่อเดินไปในฝูงชนที่มีเด็ก ผู้หญิง หรือ พระ ปะปนอยู่ด้วย การทำงานมีทั้งใช้รถจักรยานยนต์ รถยนต์เก๋ง รถยนต์กระบะ ต้องดูลักษณะงาน และต้องมีการวางแผนเตรียมแผน 1,2 ไว้รองรับ เช่น ถ้าอาวุธเบาไม่ได้ก็ต้องใช้อาวุธหนัก

เหตุการณ์ครั้งนี้ เกิดเมื่อเวลาประมาณ 7 นาฬิกา บริเวณถนนราษฎรบูรณะ ไซโยใช้รถจักรยานยนต์เป็นพาหนะในการทำงาน โดยติดตามรถยนต์ของเหยื่อที่เดินทางไปทำงานและใช้อาวุธปืนยิงไปที่ตรงที่เหยื่อนั่งแต่ไม่เข้าเป้าเนื่องจากรถของเหยื่อเป็นรถยนต์กันกระสุน กระสุนไม่สามารถพุ่งเจาะเข้าไปในรถยนต์ได้ นอกจากนี้เหยื่อซึ่งระมัดระวังตัวอยู่แล้วยังมีมือปืนคอยให้ความคุ้มครองอยู่ด้วย เมื่อกระสุนไม่สามารถสังหารเหยื่อได้แล้ว มือปืนคุ้มกันของเหยื่อซึ่งนั่งอยู่ที่ด้านหน้ารถยนต์ยังใช้อาวุธปืนยิงสวนมาที่ไซโย และไซโยได้ใช้อาวุธปืนยิงตอบโต้กลับไปจนหมดหมดแมกกาซีน และขณะที่กำลังเปลี่ยนแมกกาซีนเพื่อบรรจุเข้าใหม่แต่ยังไม่ทันยิงแมกกาซีนใหม่และกำลังหนีออกมา แต่ฝ่ายเหยื่อได้ขับขีรถยนต์ volvo ติดตามทันเกิดการยิงต่อสู้ระหว่างเหยื่อกับไซโยขึ้น ขณะที่มือปืนคุ้มกันของเหยื่อตามมาทันเพราะเป็นจุดที่ไซโยนัดให้มีการเปลี่ยนจากรถจักรยานยนต์มาขึ้นรถยนต์เก๋ง ตอนนั้นต่างคนต่างหนี และยังไม่ทันขึ้นรถยนต์เก๋งไซโยก็ถูกกระสุนปืนยิงหลายนัดที่คอและที่ลำตัวอีกหลายแห่ง จนต้องหลบหนีเข้าบ้านคนละแวกนั้นค้นสังกะสีบ้านเขาเข้าไป บอกให้เจ้าของบ้านพาไปส่งโรงพยาบาลแต่รถแท็กซี่ไม่ว่างเพราะเป็นเวลาเช้า เจ้าของบ้านกำลังจะเอารถที่บ้านไปส่งโรงพยาบาล แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจก็เดินทางมาถึงเสียก่อน ทำการจับกุมไซโยและนำส่งไปรักษาตัวยังโรงพยาบาล และนอนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลประมาณ 1 เดือน ระหว่างที่นอนพักรักษาตัวก็มีเจ้าหน้าที่ตำรวจคอยคุ้มกันไม่ให้ถูกฆ่าหรือทำการหลบหนี และเมื่อรักษาตัวหายดีแล้วก็ถูกส่งตัวดำเนินคดีฟ้องยังศาลอาญารธนบุรี

การรับงานครั้งนี้ เนื่องจากเพราะพรรคพวกมาขอร้องให้มาช่วยงาน เป็นการช่วยเหลือกันเกิดจากความเกรงใจและเขาก็ตอบแทน ผู้ที่ติดต่อ คือ ส.จ.เบิ้ม (ถูกฆ่าตายแล้ว) การรับงานจะถามเหตุผลข้อมูล และรับปากจะช่วยเหลือซึ่งกันและกันหากว่าเกิดความผิดพลาดทำงานไม่สำเร็จไซโยกล่าวว่า “เพื่อนกับพวกนี้ต่างกัน พวกอาจไม่สนิท แต่เพื่อนถึงจะสนิทกันจริงๆ” รายนี้ ผู้จัดหามาบอกอีกที ค่าจ้างประมาณ 1 ล้านบาท การจ่ายถ้าไม่สำเร็จจ่ายบ้าง แต่จะให้เพื่อนผ่านมา

การเคลียร์คดี คดีนี้มีการเคลียร์เหมือนกัน แต่ไม่สามารถเคลียร์ได้ลงตัว เนื่องจากต่างฝ่ายต่างมีอิทธิพล และต่างมีเงิน ดังนั้น เงินในสถานการณ์นี้จึงไม่สามารถเป็นตัวกลางในการ

ที่จะเคลียร์คดีกันได้ รวมทั้งเหตุเกิดในเมืองหลวง และเป็นคดีอุกฉกรรจ์ ผู้มีอิทธิพลซึ่งเป็นผู้ใหญ่ ก็ยังไม่ค่อยกล้าเข้ามาเคลียร์คดีให้ แต่งานนี้ก็โงงโง่ไปถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจระดับนายพลใหญ่ใน กรุงเทพฯ (พลตำรวจโทเม่น)

การเคลียร์คดี ไชโยก็เคยไปขอร้องสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรให้ช่วยเคลียร์คดีให้ ซึ่งบางครั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเขาก็ไม่ได้รู้เรื่องด้วย บางครั้งก็ไปพบด้วยตัวเอง และบางครั้งก็ให้คนอื่นเข้าไปพบแล้วแต่กรณี

การให้ความช่วยเหลือเมื่ออยู่ในคุก นายตำรวจใหญ่ที่อยู่ในกรุงเทพฯ (พลตำรวจโทเม่น) เมื่อมาอำเภอพุ่มจะฝากเงินมาให้ใช้บ้าง แต่ไม่ประจำ ประมาณ 10,000 บาท นอกจากนั้นก็เพื่อน พี่น้องญาติที่ไชโยเคยอุปถัมภ์ช่วยเหลือไว้ เช่น บ้านเขาถูกงัด หรือถูกปล้น จี้รถ ไชโยสามารถไปติดตามคืนมาให้ได้ ไชโยกล่าวว่า “อยู่ที่นี้จะไม่ขอความช่วยเหลือใคร แม้เขาบอกไว้ว่าหากมีปัญหาอะไรให้บอก แต่ในวงการบอกว่า ออกอย่างสิงห์ดีกว่า และเมื่อเราออกไปจากคุกแล้วจะช่วยเหลือคนอื่นที่ช่วยเราเท่าที่ทำได้”

ระบบลูกโซ่อุปถัมภ์

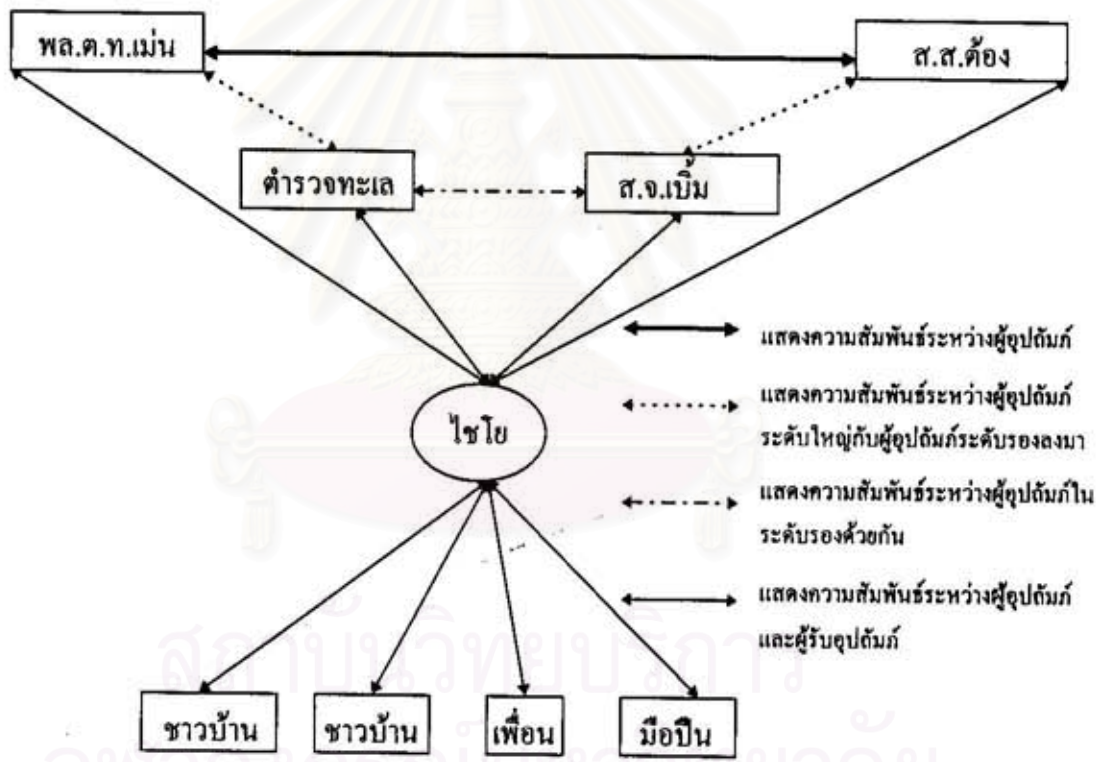
จากการสัมภาษณ์ไชโยเรื่องการอุปถัมภ์ ได้คำตอบว่าการอุปถัมภ์มี 2 แบบคือ

- 1.แบบอยู่ในสังกัด
- 2.แบบเครือข่าย

ในสังกัด คือ พวกที่ไปอยู่กินนอน ติดตามตลอดเวลา แต่พวกเครือข่ายอาจไม่ได้เป็นลูกน้องของบุคคลนั้นโดยตรง แต่เป็นซุ่มของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาเทศบาล ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน เวลา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร มีเรื่องที่ต้องการเรียกใช้ก็บอกหัวหน้าซุ่ม หัวหน้าซุ่มก็คัดสรรบุคคลให้ หรือ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรระบุตัวมาเองเพราะได้ยินชื่อเสียง หรือคนอื่นแนะนำ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรยังคงต้องฟังฟังซุ่มที่เล็กลงมาในเรื่องคะแนนเสียงในการเลือกตั้ง และไม่พยายามมีปัญหากับซุ่มต่าง ๆ ด้วยกลัวเสียฐานคะแนน เมื่อมีปัญหาระหว่างซุ่มก็จะเคลียร์กัน เมื่อสายสมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาเทศบาล มีปัญหาก็จะให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งมีอิทธิพลช่วยเคลียร์ให้ แต่ไม่ได้ไปกินไปนอนอยู่ภายในบ้านของผู้มีอิทธิพลแต่อย่างใด

คนที่มียุทธพลที่สุดในจังหวัดสมุทรสาครคือ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จะเริ่มจากผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นไปสู่ผู้มีอิทธิพลในจังหวัด ขึ้นไปถึงผู้มีอิทธิพลในเมืองหลวง ผู้มีชื่อเสียงของท้องถิ่น เช่น พุ่ม อาจมีชื่อเสียงด้านคุณความดี มีธุรกิจตนเอง เข้าไปหาในนามพรรคพวกกัน ถ้าเขาช่วยไม่ได้ก็จะแนะนำต่อไปสู่คนที่ใหญ่กว่า ขยับไปสู่ระดับ อำเภอ จังหวัด หรือไปบอกลูกพี่ เช่น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ต่อไป

แต่เนื่องจากความสัมพันธ์แบบอุปถัมภ์นี้ ต้องมีความสัมพันธ์แบบตัวต่อตัว มีความผูกพันด้วยอารมณ์ความรู้สึกด้วย ในบางครั้งผู้อุปถัมภ์คนหนึ่งๆ จึงไม่สามารถสัมพันธ์โดยตรงกับผู้ถูกอุปถัมภ์ทุกคนได้ แต่ยังคงมีศูนย์กลางอยู่ที่บุคคลคนเดียว

แผนภูมิแสดงเครือข่ายระบบอุปถัมภ์ของไชโย

จากแผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ของไชโย จะเห็นได้ว่าไชโยมีความสัมพันธ์กับบุคคลหลายระดับ แสดงบทบาทได้หลายบทบาท จากการศึกษาพบว่าผู้อุปถัมภ์ของไชโย คือ ส.จ.เบิ้ม ซึ่งเป็นผู้อุปถัมภ์ในชั้นแรก ภายหลังเมื่อ ส.จ.เบิ้มตาย ไชโยรับงานอิสระ แต่ยังสัมพันธ์กับ พล.ต.ท.แม่่น ส.ส.ต้อง และเจ้าหน้าที่ตำรวจทะเล ในเรื่องของการรับงานที่ผ่านมาจากหัวหน้าชุมชนของตน

และจากผู้อุปถัมภ์ข้างต้น และต่อมากลายเป็นสัมพันธ์โดยตรง การรับงานไม่ได้ให้ความสำคัญเรื่องเงิน แต่ให้ความสำคัญในเรื่อง “พวก” และ “บุญคุณ” มากกว่า

เครือข่ายความสัมพันธ์ระหว่างไซโยกับผู้อุปถัมภ์และผู้รับอุปถัมภ์

ไซโยกับส.จ.เบิ้ม หลังจากที่ไซโยเริ่มเข้าสู่อาชีพมือปืนแล้ว ไซโยต้องการความช่วยเหลือในการให้ความคุ้มครองเพื่อให้พ้นจากการติดตามของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และในการเคลียร์คดี ไซโยจึงเข้ามาอยู่กับ ส.จ.เบิ้ม ซึ่งเป็นนักการเมืองในเขตอำเภอทุ่งและเป็นคนบ้านเดียวกับไซโย ภายหลังเมื่อไซโยได้อยู่ในคุ้มของ ส.จ.เบิ้ม มาได้สักระยะหนึ่ง ความสัมพันธ์ได้เริ่มมั่นคงขึ้นเนื่องจากการคุ้นเคยรู้ถึงนิสัยใจคอ ทำให้ไซโยได้รับงานที่ ส.จ.เบิ้ม มอบหมายมากขึ้น นอกจากนี้ ส.จ.เบิ้ม ยังได้แนะนำให้ไซโยได้รู้จักกับ พล.ต.ท.เม่น ซึ่งเป็นผู้ป้อนงานสังหารมาให้ไซโยโดยผ่านส.จ.เบิ้ม เมื่อทำงานแล้ว หากมีเจ้าหน้าที่ตำรวจในหน่วยอื่นทำการสืบสวนสอบสวนติดตามจับกุม ส.จ.เบิ้ม ก็จะส่งให้ไซโยไปอยู่ภายในความคุ้มครองของ ส.ส.ต้อง ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจให้ความเกรงใจ หากไซโยเข้าไปทำงานในเขตอำเภอทะเล ไซโยก็จะได้รับความช่วยเหลือ ตลอดจนการดูแลจากเจ้าหน้าที่ตำรวจทะเล เนื่องจาก ส.จ.เบิ้ม เป็นผู้ฝากฝังมายังเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ไซโยกับชาวบ้านและเพื่อน ไซโยชอบช่วยเหลือผู้ที่อ่อนแอกว่า นอกจากนี้ยังช่วยเหลือชาวบ้านในการติดตามทรัพย์สินของชาวบ้านที่สูญหายกลับคืนมา ทำให้ไซโยเป็นที่รักของชาวบ้าน ซึ่งจะเห็นได้จากเหตุการณ์ที่ไซโยถูกวัยรุ่นตามยิงและถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุม ชาวบ้านก็จะช่วยกันรวบรวมทรัพย์สินในชั้นเรื่องขอประกันตัวจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติชีวิตมือปืนคนที่ 3 โทน

โทนอยู่ระหว่างต้องโทษในคดีฆ่าคนตายโดยเจตนา และถูกคุมขังอยู่ที่เรือนจำชั่วคราว เขากังในจังหวัดสมุทรปราการ และเหลือเวลาที่จะต้องโทษอีกเพียงไม่กี่ปี หากได้รับการอภัยโทษอีกครั้ง ก็คงพ้นโทษ ขณะที่อยู่ในเรือนจำโทนได้รับความช่วยเหลือจากผู้อุปถัมภ์ตลอดเวลา เมื่อโทนมีความต้องการใช้เงินก็จะเขียนจดหมายหรือโทรศัพท์ไปหาผู้อุปถัมภ์และจะได้รับสิ่งที่ต้องการตามความประสงค์ทุกครั้ง เนื่องจากการอยู่ในเรือนจำหากต้องการความสะดวกสบาย ก็จำเป็นต้องต้องใช้เงินเพื่อแลกกับสิ่งต่าง ๆ นอกจากนี้เครื่องอุปโภคบริโภคก็ยังมีราคาแพง และยังคงต้องแจกปัจจัยให้กับเจ้าหน้าที่เพื่อการเลื่อนชั้นและความมีอภิสิทธิ์เหนือผู้อื่น

โทนเกิดและเติบโตมาใน ตำบลพุ่ม อำเภอพุ่ม จังหวัดสมุทรปราการ ในครอบครัวชาวนาที่ยากจน พ่อแม่มีบุตรถึง 9 คน โดยโทนเป็นบุตรคนที่แปด นอกจากการทำนาแล้ว ครอบครัวยังเลี้ยงวัว 1 คู่ จำนวน 200 ตัว และเลี้ยงไก่ชน พ่อของโทนชอบการเล่นวัวลานและไก่ชน ทำให้โทนและพี่น้องต้องคอยติดตามพ่อออกไปเล่นวัวลานและไก่ชนตามสถานที่ต่าง ๆ ตั้งแต่วัยเด็กเมื่ออายุได้ประมาณ 5-6 ขวบ ประกอบกับพ่อของโทนเป็นนายพวงวัวลานด้วย ทำให้โทนและพี่น้องชอบการเล่นวัวลานและไก่ชน เนื่องจากคลุกคลีอยู่ในแวดวงของการเล่นวัวลานและไก่ชน เมื่อถึงวัยเรียนโทนเริ่มเรียนชั้นประถมศึกษาจนจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ณ โรงเรียนบ้านหนอง จากการที่สภาพครอบครัวยากจนทำให้โทนต้องออกจากโรงเรียนมาช่วยพ่อแม่ทำนาและเลี้ยงวัว หลังจากพ้นฤดูการทำนาและเก็บเกี่ยวแล้ว โทนก็จะออกไปเที่ยวเล่นวัวลานและชนไก่กับบิดาตามงานที่ต่าง ๆ และออกเที่ยวไปตามหมู่บ้านและอำเภออื่นของจังหวัดสมุทรปราการเป็นการสะสมประสบการณ์และพรรคพวกในเวลาเดียวกัน

ในวัยเด็กโทนเป็นเด็กที่ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อและแม่ ไม่เกรงกลัวใคร ชอบการเป็นผู้นำไม่ยอมให้ใครมารังแก ชอบการท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่าง ๆ

เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นโทนออกท่องเที่ยวไปตามหมู่บ้านอื่น ตามประสาคนหนุ่ม นอกจากนี้ก็เป็นคนชอบการเล่นวัวลาน จึงทำให้โทนต้องติดตามไปเล่นวัวลานตามงานที่มีการแข่งขันวัวลาน และต้องเลี้ยงวัวลานไว้แข่งขันอีกหลายตัว เมื่อมีการแข่งวัวลานโทนก็จะต้องนำวัวลานของตัวเองไปลงสนามแข่งทุกครั้ง เนื่องจากการมีวัวลาน ผู้อื่นจัดการแข่งขันโทนก็จะต้องนำวัวของตัวเองออกไปช่วยร่วมวิ่งลานในการแข่งขัน หากพ่อของโทนซึ่งเป็นนายพวงจัดงานแข่งวัวลานก็จะมิ

พรรคพวกคนอื่นที่พ่อหรือโทนเคยนำวัวไปร่วมแข่งนำวัวลานของเขามาช่วยการแข่งขัน ถือว่าเป็นการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยกัน การที่โทนชอบเล่นวัวลานส่งผลให้โทนมีเพื่อนและพรรคพวกมากมายจากการเล่นวัวลาน ทั้งภายในตำบลและพรรคพวกเพื่อนฝูงต่างถิ่นจำนวนมาก การเล่นวัวลานต้องอาศัยความอดทน เนื่องจากการแข่งวิ่งวัวลานแต่ละครั้ง กว่าจะมีการแข่งขันกันก็เป็นเวลาที่ยังคืนและกว่าจะแข่งเสร็จก็เป็นเวลาประมาณหกโมงเช้า คนที่นิยมเล่นก็ต้องอดหลับอดนอนทนเฝ้าดูการวิ่งของวัวลานแต่ละคู่ (หมายถึงการนำวัวลานมาผูกร้อยกันเป็นพวงจำนวนหลายสิบตัว มีวัวนอกวัวใน วิ่งในการแข่งขันแต่ละครั้ง งานเล่นวัวลานจะมีการผูกวัวหลายครั้ง ซึ่งขึ้นอยู่กับจำนวนวัวที่เข้าร่วมการวิ่งลาน) จนกว่าจะครบการแข่งขันในแต่ละครั้ง บางครั้งวัวที่เข้าแข่งขันก็จะวิ่งได้เป็นจำนวนร้อยรอบ ซึ่งต้องใช้เวลาและมีการพนันขันต่อ เป็นผลให้เกิดการกระทบกระทั่งคอยตีกันและบางครั้งถึงขั้นไล่ยิงกันก็มี เนื่องจากมีการโกงพนันหรือการทะเลาะวิวาทกัน

พออายุได้ 18 ปี (ในปีพ.ศ. 2517) เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้โทนต้องผันชีวิตเข้าสู่วงการนักเลง และต่อมาได้เข้ามาสู่วงการมือปืนรับจ้าง ในครั้งนั้นเพื่อนของพี่ชายโทนซึ่งเป็นคนในหมู่บ้านเดียวกันและเป็นนักเลง ได้เกิดเหตุทะเลาะกับพี่ชาย เนื่องจากเพื่อนของพี่ชายต้องการให้พี่ชายของโทนอยู่ในความคุ้มครองไม่ต้องการให้เป็นนักเลงเข้ามาเทียบชั้นกัน มีการพูดจาข่มขู่และอาฆาตไว้ ทั้งแสดงกิริยาที่จะชักอาวุธปืนยิงพี่ชาย ซึ่งขณะนั้นโทนได้อยู่ร่วมในเหตุการณ์และไม่พอใจกับการกระทำของเพื่อนพี่ชายแต่ไม่ได้แสดงกิริยาอาการความไม่พอใจ หลังจากกลับมาถึงบ้านพี่ชายได้สั่งไม่ให้โทนไปทะเลาะกับเขา โทนเก็บเอาความไม่พอใจและความแค้น รอโอกาสที่ลงมือทำงานสังหารเพื่อนพี่ชาย ต่อมาอีกประมาณ 1 เดือน เพื่อนของพี่ชายคนดังกล่าวได้ไปก่อเหตุทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นอีก ทำให้โทนได้จังหวะที่จะลงมือทำงานเนื่องจากมีประเด็นอื่นที่ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ต้องสงสัยโทนกับพี่ชาย โทนได้ศึกษาชีวิตประจำวันของเพื่อนของพี่ชายในแต่ละวันเพื่อหาโอกาสในการทำงาน จนวันหนึ่งโอกาสมาก็มาถึง โทนและเพื่อนได้ออกไปดักรอเป้าหมายในเวลาประมาณ 6 นาฬิกา ที่ร้านค้าใกล้กับบ้านของเหยื่อ เมื่อเหยื่อได้ออกเดินทางโดยรถจักรยานยนต์ออกจากบ้านเพียงลำพัง โทนและเพื่อนได้ออกติดตาม โดยมีเพื่อนของโทนทำหน้าที่เป็นคนขับรถจักรยานยนต์ติดตาม เมื่อพ้นเขตหมู่บ้าน เพื่อนได้ขับรถจักรยานยนต์ประกบรถจักรยานยนต์ของเหยื่อจนได้ระยะ โทนได้ชักอาวุธปืนขนาด 11 มม. (.45) ออกมายิงเหยื่อถึง 2 แมกกาศิน รวม 14 นัด เข้าที่ข้างลำตัวของเหยื่อ ทำให้ถึงแก่ความตาย และได้ขับรถจักรยานยนต์กลับเข้าหมู่บ้านและไม่ได้หลบหนี หลังเกิดเหตุไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจติดตามจับกุมเนื่องจากขาดพยานหลักฐาน ทั้ง ๆ ที่ญาติภรรยาของเหยื่อรู้ถึงการกระทำของโทน เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นการยิงคนตายครั้งแรกในชีวิตของโทน ภายหลังจากทำงานครั้งนี้แล้วโทนได้กลับไปแจ้งเหตุให้พี่ชายและ

นายกเหล่าทราบ ต่อมานายกเก่า ได้เป็นผู้ใหญ่บ้านและนายกเทศมนตรีเทศบาลตำบลพุ่ม และเป็น
ผู้ให้ความช่วยเหลือและคอยอุปถัมภ์โตนในเวลาต่อมา

โตนใช้ชีวิตในวัยหนุ่มด้วยการออกเที่ยวไปตามสถานที่ต่าง ๆ ไม่ได้ทำงานอาชีพอื่น
เป็นหลักแหล่ง ด้วยการที่เป็นคนชอบเที่ยวไม่ชอบทำงานที่ใช้แรงงาน ทำให้โตนต้องหาเงินด้วยวิธี
อื่น ออกปล้น จี๊ ภายนอกหมู่บ้านซึ่งไม่มีผู้รู้จัก การออกปล้นในความหมายของโตน คือ การเข้า
ปล้นในบ้านถึงแม้จะมีพรรคพวกร่วมทำงานกันเพียงสองคนเท่านั้น ไม่มีความหมายตามประมวล
กฎหมายอาญา ซึ่งต้องมีผู้ร่วมลงมือตั้งแต่สามคนขึ้นไป ส่วนการจี๊หมายถึง การออกไปทำการชิง
ทรัพย์คนที่อยู่ระหว่างการเดินทาง ไม่ว่าจะจะมีพรรคพวกร่วมทำงานกันกี่คนก็ตาม ส่วนใหญ่จะนิยมจี๊
พวกที่ใส่เครื่องทองรูปพรรณไปช่วยงานบุญต่างๆ เช่น งานบวชนาค งานขึ้นบ้านใหม่ งานประเพณี
 ฯลฯ ชาวบ้านในชนบทจะนิยมใส่เครื่องทองรูปพรรณไปโชว์หรืออวดกันในงานบุญจึงเป็นการง่าย
ที่พรรคพวกของโตนที่จะลงมือจี๊ปล้นเอาทรัพย์ หลายครั้งที่ลงมือจะได้เครื่องทองรูปพรรณเป็น
จำนวนมาก เนื่องจากการไปร่วมงานบุญของชาวชนบทจะนิยมไปกันเป็นหมู่หลายคน ทำให้การ
ทำงานของโตนสามารถลงมือได้ง่าย โดยออกไปดักรอกกลางทางระหว่างทางที่ชาวบ้านต้องใช้เป็น
เส้นทางการเดินทางกลับบ้าน หลายครั้งที่โตนได้เดินทางไปมาระหว่างจังหวัดสิงห์ขรและจังหวัด
สมุทรบุรี ระหว่างทางที่เดินทางกลับหากเห็นรถจักรยานยนต์วิ่งอยู่ก็จะใช้รถยนต์กระบะที่ใช้เป็น
พาหนะทำการจี๊ชิงเอารถจักรยานยนต์ขับกลับมาที่หมู่บ้าน และนำมาใช้โดยไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจ
สามารถติดตามจับกุมได้ เนื่องจากการเดินทางในระยะเวลาที่ไม่สะดวกและกำลังเจ้าหน้าที่มีน้อย
ประกอบกับเครื่องมือสื่อสารไม่ทันสมัยทำให้ไม่สามารถติดตามการจับกุมโตนได้ การปล้นทรัพย์ก็
จะมีสายออกไปสำรวจว่าบ้านใดในหมู่บ้านอื่นมีทรัพย์สินเงินทอง ก็จะเข้าบุกปล้นบ้านนั้น การ
ลงมือทำงานดังกล่าว โตนกล่าวว่าทำงานเมื่อต้องการใช้เงินเท่านั้น ถ้ามีเงินจะไม่ลงมือทำงานแต่
อย่างใด โตนและพรรคพวกได้ร่วมกันออกปล้นจี๊หลายครั้งจนนับไม่ถ้วน ได้เงินมาใช้จ่ายอย่างง่าย
คายไม่ต้องออกแรงทำงานหาเงินให้เหนื่อยแรงเหมือนชาวบ้านทั่วไป อันเป็นปัจจัยต่อมาที่ทำให้
โตนเข้ามายึดอาชีพมือปืนรับจ้างในเวลาต่อมา

ในปลายปี พ.ศ. 2517 ได้เกิดเหตุการณ์ปล้นบ้านในหมู่บ้าน ซึ่งบ้านหลังดังกล่าวเป็น
ที่สาวของเหยื่อที่โตนได้ยิงตาย และพี่สาวของเหยื่อได้แจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยกล่าวหาว่า
โตนเป็นผู้ปล้นและเจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการจับกุมและดำเนินคดี และส่งฟ้องต่อศาล โตนต้องใช้
ระยะเวลาในการต่อสู้คดีถึง 8 เดือน โดยได้รับความช่วยเหลือทั้งในด้านการต่อสู้คดีและการเงินจาก
ผู้ใหญ่เก่า (ซึ่งต่อมาได้เป็นนายกเทศมนตรีเทศบาลตำบลพุ่ม) และต่อมาศาลได้พิพากษายกฟ้อง

โทนใช้เงินในการต่อสู้คดี ถึงจำนวน 40,000 บาท โดยโทนไม่ต้องออกเงินแม้แต่บาทเดียว แต่
 ผู้ใหญ่เก่า ซึ่งเป็นผู้อุปถัมภ์เป็นผู้ดำเนินการและออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด

เมื่อโทนต่อสู้คดีจนศาลพิพากษายกฟ้องแล้ว โทนก็เข้ามาอยู่กับผู้ใหญ่บ้านคนดังกล่าว
 โดยเป็นคนสนิทไปไหนมาไหนด้วยกัน และผู้ใหญ่บ้านได้ให้เงินเป็นค่าใช้จ่ายกับโทน นอกจากนี้
 โทนยังได้รับงานฆ่าด้วยเป็นการหารายได้พิเศษ แต่ผู้ใหญ่บ้านไม่เคยสั่งหรือเข้ามายุ่งเกี่ยวกับการ
 รับงานฆ่าของโทนแม้แต่ครั้งเดียว

หลังจากที่ต่อสู้คดีเสร็จสิ้นแล้ว โทนก็ผันตัวเองเข้ามาสู่วงการมือปืนรับจ้างอย่างจริงจัง
 โดยออกรับงานไปตามสถานที่อื่น ๆ แล้วแต่จะมีใครเข้ามาติดต่อ แต่ทั้งนี้การจะรับงานแต่ละครั้งก็
 ต้องผ่านมายังพรรคพวกเพื่อนฝูง เนื่องจากต้องคอยระวังการติดตามจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

การรับงานแต่ละครั้งเพื่อนของโทนซึ่งเป็นมือปืนรับจ้างอยู่ที่กรุงเทพมหานครจะเป็น
 ผู้หางานมาให้กับโทน เนื่องจากเพื่อนไม่สามารถทำได้ และในทางกลับกันหากมีงานที่จังหวัด
 สมบูรณ์ และโทนไม่สามารถทำด้วยตนเองได้ก็จะมอบให้เพื่อนเข้ามาทำงานแทน ในการไปทำงาน
 ที่กรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เป็นการไปยิงผู้ที่เข้ามาแย่งกิจการคุมคิวรถจักรยานยนต์ในท้องที่ โดย
 มีผลประโยชน์จากรายได้ในกิจการนี้ในแต่ละเดือนเป็นเงินจำนวนหลายหมื่นบาท เหตุการณ์ครั้งนี้
 เกิดขึ้นเนื่องจากมีนักเลงในซอยอื่นเข้ามาขายยาอิทธิพลและแย่งกิจการคุมคิวรถจักรยานยนต์ ทำให้
 เพื่อนของโทนเสียผลประโยชน์ และได้มาหาและขอความช่วยเหลือจากโทน ให้เข้าไปทำงานชิ้นนี้
 การทำงานครั้งนี้เพื่อนของโทนจะพาไปดูตัวเป้าหมายก่อนลงมือทำงานอยู่ 2 วัน จึงตกลงที่จะ
 ทำงาน วันนั้นเป็นเวลาประมาณ 18 นาฬิกา เป้าหมายจะต้องมาเก็บเงินค่าคิวเป็นประจำทุกวันและ
 นั่งรอให้ลูกน้องไปเก็บรวบรวมเงินมาให้ที่ร้านขายข้าวมันไก่ เพื่อนของโทนได้ขับรถจักรยานยนต์
 เข้ามาจอดใกล้กับร้านที่เป้าหมายนั่งอยู่ ส่วนโทนเมื่อลงจากรถจักรยานยนต์ก็เดินตรงไปที่เป้าหมาย
 ในระยะใกล้และชักอาวุธปืนขนาด.45 (11 มม.) ออกมายิงไปที่ลำตัวของ เป้าหมาย ถึง 6 นัด และ
 เข้าจุดสำคัญบริเวณหัวใจ เมื่อรู้ว่าเป้าหมายได้ถึงแก่ความตายแล้วก็เดินกลับไปที่รถจักรยานยนต์ที่
 เพื่อนติดเครื่องยนต์เพื่อพากลับแฟลคที่พักในซอย ไม่มีการหลบหนี เนื่องจากก่อนทำงานนี้
 เพื่อนของโทนได้ทำการเคลียร์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ ซึ่งมีความสนิทสนมกับหัวหน้าสถานี
 ตำรวจ และมีการแบ่งรายได้จากกิจการคุมคิวรถจักรยานยนต์ให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วย จึงได้รับ
 การคุ้มครองและช่วยเหลือจากจากเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกส่วนหนึ่ง นอกจากนี้ยังได้รับความคุ้มครอง
 ช่วยเหลือจากนายต้อง (สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสมบูรณ์) ซึ่งมีบ้านพักของภรรยาอยู่ในเขต

ห้องที่เดียวกัน ทำให้มีความสะดวกในการลงมือทำงาน เนื่องจากมีพรรคพวกที่เป็นมือปืนเมืองสมบูรณทำงานคุมบ่อนการพนัน และคุมคิวรถจักรยานยนต์ในบริเวณย่านดังกล่าวหลายคน และมีการรวมตัวเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลภายในเขต ไม่ให้ผู้อื่นเข้ามาแย่งชิงผลประโยชน์ ภายในอาณาจักรหรือในพื้นที่ ๆ ที่พวกมือปืนเมืองสมบูรณดูแล

หลังจากเสร็จงานที่กรุงเทพมหานครแล้ว โทนได้เดินทางกลับมาอยู่ที่จังหวัดสมบูรณ และต่อมาได้เดินทางมาอยู่ที่จังหวัดสิงห์ขรกับกำนันฉาง ซึ่งมีความรู้จักและสนิทสนมกันมาก่อน เนื่องจากอำเภอพุมและจังหวัดสิงห์ขรเป็นเขตติดต่อกัน มีการเดินทางไปมาสะดวก และเมื่อมีคดีหรือมีเหตุจำเป็นก็สามารถเดินทางไปมา เพื่อหลบหนีการติดตามจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจได้เป็นอย่างดี การเข้ามาอยู่กับกำนันฉาง ครั้งนี้ (ปีพ.ศ. 2520) โทนได้รับคำสั่งให้เข้าไปทำไร่กัญชาในฝั่งประเทศพม่าในรัฐมะลิต โดยกำนันฉาง ร่วมกับโกมง นายเถือ นายออม (สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสิงห์ขร) โดยแบ่งทำไร่กัญชากันกลุ่มละ 50-60 ไร่ ใกล้กับด่านติดชายแดน การเข้าไปปลูกกัญชาครั้งนี้ ได้มีการเคลียร์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดน เจ้าหน้าที่ตำรวจภูธร และทางทหารพม่า เมื่อถึงฤดูกาลเก็บเกี่ยวได้ทำการเก็บรวบรวมผลผลิตกัญชารวมได้ประมาณ 15-16 คันรถบรรทุกสิบล้อ และลำเลียงเข้ามายังฝั่งไทยจนเหลือกัญชาอีก ประมาณ 2 คันรถบรรทุกสิบล้อ พวกทหารพม่าก็เข้ามาขอส่วนแบ่ง โดยทำการปลดอาวุธของโทนและพรรคพวก เป็นอาวุธปืนขนาดต่าง ๆ รวม 10 กระบอก ประกอบด้วยอาวุธปืน M.16 อาวุธปืนอาเก้า อาวุธปืนลูกซองห้านัด อาวุธปืนขนาด.45 และต่อมาได้มีการเจรจาตกลงที่จะจ่ายเงินให้กับทหารพม่าและได้มีการนัดหมายส่งมอบเงินและส่งมอบอาวุธปืนที่ทหารพม่ายึดไว้ โทนกับพรรคพวกวางแผนที่จะถล่มทหารพม่าเพื่อที่จะไม่ต้องจ่ายเงิน โทนและพรรคพวกจึงเดินทางมาที่อำเภอบุรี จังหวัดสิงห์ขร พาพรรคพวกจำนวน 6-7 คนและนำอาวุธหนักเพื่อที่จะไปทำการถล่มทหารพม่า ซึ่งประกอบไปด้วยอาวุธปืนเครื่องยิงลูกระเบิด M.79 อาวุธปืนอาเก้า และจรวดอาร์พีจีอีก 2 กระบอก เมื่อเดินทางกลับมารอที่จุดนัดหมายก็เตรียมซ้อมรอนทหารพม่าเข้ามาตามเวลาที่นัดหมาย เมื่อได้โอกาสจึงได้ใช้อาวุธปืนที่เตรียมพร้อมไว้ออกมาระดมยิงถล่มไปยังทหารพม่าซึ่งอยู่ในที่โล่ง เป็นเหตุให้ทหารพม่าล้มตายไปถึงจำนวน 30 ศพ ส่วนที่เหลือก็แยกย้ายกันหลบหนี เมื่อถล่มทหารพม่าแล้วก็เดินทางหลบหนีเข้ามายังฝั่งไทย โดยมีพรรคพวกที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดนเป็นผู้คอยช่วยเหลือ ภายหลังได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดนว่า ทหารพม่าได้เข้าไปเผาทำลายไร่กัญชา และเพิกที่หักทั้งหมดของโทนและพรรคพวก เนื่องจากความโกรธแค้นที่พรรคพวกของโทนโกงไม่ยอมจ่ายค่าคุ้มครองและยังมาข่มขู่ทำร้ายอีก

ในปีต่อมา คือ ปีพ.ศ.2521 โทนและพรรคพวกไม่สามารถเข้าไปทำไร่กัญชาในฝั่งพม่าได้แล้ว กำนันฉกฉวย จึงได้ย้ายเข้ามาทำไร่กัญชาฝั่งไทย โดยย้ายมาทำที่อำเภอบุรี จังหวัดสิงห์ขร โดยปลูกประมาณ 50-60 ไร่ โทนทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุมดูแล ตลอดเวลาที่ย้ายเข้ามาปลูกในฝั่งไทย ต้องคอยย้ายสถานที่ปลูกทุกครั้งที่มีการเก็บเกี่ยวผลผลิตแล้ว โดยย้ายไปตามหมู่บ้านต่าง ๆ การลงทุนปลูกไร่กัญชาจะมีการเคลียร์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจก่อนลงมือทำทุกครั้ง เพื่อไม่ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้ามาตรวจค้นจับกุม ค่าใช้จ่ายในการเคลียร์เป็นเงินจำนวน ปีละ 100,000- 200,000 บาท โดยจ่ายกันหลังการเก็บเกี่ยวผลผลิตแล้ว สำหรับราคาขายกัญชามีการขายในราคาตั้งแต่กิโลกรัมละ 1,000 ถึง 2,500 บาท ขึ้นอยู่กับคุณภาพและปริมาณของผลผลิต การขายส่วนใหญ่ก็จะนำส่งออกไปขายยังต่างประเทศ

ในขณะที่โทนและพรรคพวกได้ดูแลและควบคุมการทำไร่กัญชาแล้วยังได้รับงานฆ่าด้วยโดยในต้นปี พ.ศ. 2525 ลูกพี่ของโทน (พี่เหว่า) ได้รับการว่าจ้างจากชาวบ้านในอำเภอบุรี จังหวัดสิงห์ขร ให้สังหารแม่ของสุ่ว่าจ้าง แต่พี่เหว่าไม่รับงานนี้ สุ่ว่าจ้างจึงไปติดต่อผู้อื่นให้ทำงานนี้แทน และทำการสังหารได้สำเร็จ แต่สุ่ว่าจ้างกลับไปแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจมาทำการจับกุมพี่เหว่า โดยกล่าวหาว่าพี่เหว่าเป็นผู้ลงมือ นำตัวไปคุมขังที่สถานีตำรวจ ระหว่างนั้นโทนได้เข้าไปเยี่ยมพี่เหว่า โดยไม่ให้พี่เหว่าเข้าทำการประกันตัว และโทนได้รับคำสั่งจากพี่เหว่าให้ไปสังหารสุ่ว่าจ้างในคืนนี้เลย แต่คืนนี้ทำงานไม่ได้เนื่องจากเหยื่อได้ให้ลูกชายขี้ออกทำให้โทนไม่กล้าลงมือเพราะเกรงว่าเด็กจะได้รับอันตราย และในหมู่บ้านยังได้เกิดการจี้เฮารถจักรยานยนต์ ทำให้ชาวบ้านได้ออกมาทำการตรวจตราดูความเรียบร้อยภายในหมู่บ้าน และในคืนต่อมาได้ออกมาจับคนร้าย และในขณะที่เดียวกันโทนและพรรคพวกซึ่งไม่ทราบว่าชาวบ้านได้มีการทำการดักจับคนร้าย จึงได้บุกเข้าไปภายในบ้านทำการสังหารเหยื่อและภรรยา โดยใช้อาวุธปืนขนาด .45 เมื่อทำงานเสร็จก็ออกจากบ้านเหยื่อขึ้นรถจักรยานยนต์ที่เพื่อนคิดเครื่องรื้อระหว่างที่กำลังจะขับขึ้นหลบหนี โทนและพรรคพวกได้ถูกชาวบ้านที่เฝ้าดูเพื่อจับคนร้ายที่จี้รถจักรยานยนต์เมื่อวานนี้ใช้อาวุธปืนลูกซองยาวกระหน่ำยิง ทำให้โทนและพรรคพวกถูกกระสุนปืน โดยโทนโดนกระสุนปืนเข้าที่บริเวณศีรษะ เพื่อนคนหนึ่งกลางถูกกระสุนเข้าที่บริเวณลำตัวจำนวนหลายนัด ส่วนคนขับถูกกระสุนเพียงสองนัด และมีการยิงต่อสู้กัน โทนและพรรคพวกได้ขับรถหลบหนีกลับมาที่บ้าน และให้พรรคพวกที่บ้านนำไปส่งโรงพยาบาลจังหวัด แพทย์ได้รับตัวโทนและเพื่อนผู้ขับขี่ ส่วนเพื่อนคนหนึ่งได้รับบาดเจ็บสาหัส แพทย์ได้ส่งตัวไปรับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลจังหวัดราชพฤกษ์ เมื่อแพทย์ทำการรักษาโทนและเพื่อน พอรุ่งเช้าโทนและเพื่อนได้หลบหนีออกจากโรงพยาบาล เนื่องจากแพทย์ได้ซักถามว่าไปถูกอาวุธปืนยิงที่ไหนมา โทนและเพื่อนเกรงว่าเจ้าหน้าที่จะติดตามมาจับกุมตัวจึงได้

หลบหนีออกจากโรงพยาบาล ในการแจ้งชื่อให้ทางโรงพยาบาลก็ใช้ชื่อปลอม ส่วนเพื่อนที่ถูกส่งไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลจังหวัดราชพฤกษ์ ให้แพทย์ทำการรักษาอยู่สองวันสองคืน ก็ได้หลบหนีออกจากโรงพยาบาลโดยเหตุผลเดียวกันกับโทน โทนได้กลับมารักษาตัวอยู่ที่อำเภอพุม จังหวัดสมุทร

ในกลางปี พ.ศ.2525 โทนถูกขึ้นบัญชีดำของเจ้าหน้าที่ตำรวจเนื่องจากการเป็นมือปืนรับจ้าง ระหว่างนั้นโทนได้กลับมาอยู่ที่ในอำเภอพุม และกำลังพักผ่อนนอนในบ้าน วันนั้นเป็นเวลาประมาณตีห้าเศษ โทนได้ตื่นนอนและกำลังสูบบุหรี่ ได้มองผ่านไปเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจประมาณ 20 นาย โทนจึงหนีอาวูบปืนขนาด .45 คัดมือมา และหลบหนีออกทางหลังบ้านเข้าป่าโดยมีเจ้าหน้าที่ตำรวจยิงไล่ตามมา ในขณะที่เดียวกันเพื่อนของโทนได้ยิงเสียงอาวูบปืนและรู้ได้ทันทีว่า โทนจะต้องถูกยิง จึงหนีเอาปืนลูกซองห้านัดออกวิ่งมายังบ้านของโทน และยิงต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยเพื่อนของโทนไม่ทราบว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจเนื่องจากเป็นเวลากลางคืน และได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจยิงตาย ส่วนโทนหลบหนีไปได้ และหลบอยู่ในป่าจนถึงเวลาเที่ยง เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจกลับไปแล้ว จึงได้เดินกลับบ้าน หลังจากเกิดเหตุการณ์ครั้งนี้ โทนต้องใช้ชีวิตในการเดินทางไปไหนมาไหนเพียงลำพังไม่มีใครกล้าเดินทางร่วมกับโทน เนื่องจากเกรงว่าจะถูกยิงพร้อมกับโทน

และครั้งสุดท้ายในปี พ.ศ. 2525 เช่นกัน โทนก็ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจติดตามมาซึ่งที่บ้าน เช่นกับครั้งที่ผ่านมา การเข้ามาของเจ้าหน้าที่ตำรวจครั้งนี้ มีการระดมเจ้าหน้าที่ตำรวจจากกองปราบปรามกรุงเทพมหานคร เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง อำเภอล่อ อำเภอสามารต และอำเภอพุม ประมาณ 200-300 นาย โดยได้เข้ามาล้อมหมู่บ้านของโทนไว้ วันนั้นเป็นเวลาตีห้าเศษ โทนซึ่งตื่นนอนแล้ว กำลังนั่งอยู่ที่บริเวณใต้ถุนบ้านของพ่อตา โทนสังเกตเห็นรถยนต์แลนโรเวอร์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจวิ่งเข้ามายังบ้านของโทน และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจติดตามมาประมาณ 10 กว่านาย โทนซึ่งระวังตัวอยู่แล้วได้วิ่งเข้าไปหลบที่ต้นมะขามเทศข้างบ้าน โดยมีเจ้าหน้าที่ตำรวจวิ่งไล่ยิงตามหลังมา และก่อนหน้านั้นโทนได้ลักลอบทำปล่องหลบหนีไว้ โทนจึงได้วิ่งหลบหนีออกมาทางปล่องนี้เข้าป่าและเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามจับกุมโทนได้ หลังจากหลบหนีแล้วประมาณ 9 โมงเช้า โทนได้กลับเข้ามายังบ้านหลังจากที่เจ้าหน้าที่ยกกำลังกลับไปหมดแล้ว เหตุการณ์ครั้งนี้ หากเจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถจับกุมตัวโทนได้ คงถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจกระทำการวิสามัญฆาตกรรม เนื่องจากโทนได้สืบทราบมาจากพรรคพวกที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับคำสั่งมาจากเบื้องบนให้ทำการวิสามัญฆาตกรรมได้ในทันที ภายหลังก่อนและ

ส.ส.ต้องได้เข้าไปเคลียร์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพื่อไม่ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจติดตามทำวิสามัญฆาตกรรม โทนต่อไป การบุกเข้าบ้านเพื่อทำการวิสามัญฆาตกรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจแต่ละครั้ง เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจถอนกำลังออกไปแล้วก็จะไม่เข้ามาติดตามจับกุมโทนในภายหลังอีก ประกอบกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในท้องที่รู้จักและสนิทสนมกับโทน ทำให้โทนสามารถหาข่าวและติดตามความเคลื่อนไหวของเจ้าหน้าที่ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการหลบหนีและป้องกันตัวได้เป็นอย่างดี

หลังจากที่ผ่านการติดตามล่าของเจ้าหน้าที่ตำรวจถึงสองครั้งแล้ว โทนและพรรคพวกยังคงเดินทางไปมาระหว่าง จังหวัดสมุทรปราการ กรุงเทพมหานคร และสิงห์ขร โดยโทนและพรรคพวกยังคงดำเนินการปลูกไร่กัญชามาตลอด จนในปี พ.ศ. 2525 ซึ่งเป็นปีสุดท้ายที่ทำไร่กัญชา ในปีนี้ สารวัตรพรหมซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าสถานีตำรวจอำเภอบุรี(สารวัตรใหญ่) จังหวัดสิงห์ขร ได้ขอเข้ามาร่วมลงทุนปลูกด้วย แต่การลงทุนครั้งนี้เป็นการลงทุนล้ม (ไม่ได้ลงทุนด้วยเงินแต่เพียงขอมือเอี้ยวด้วยซึ่งเรียกว่า “หุ้นล้ม”) เพื่อแลกกับการไม่ต้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจค้นจับกุม เมื่อต้นกัญชากำลังเจริญเติบโตสูงได้ประมาณ 1/2 คอก ได้มีนายทุนซึ่งเป็นชาวต่างชาติ (ฝรั่ง) เข้ามาติดต่อและทำการถ่ายรูปส่งไปยังเจ้านายใหญ่ดู และต่อมาภายหลังชาวต่างชาติสนใจในกัญชาที่โทนและพรรคพวกปลูกอยู่ โดยนายใหญ่คนดังกล่าวต้องการร่วมลงทุน และขอจ่ายเงินลงทุนเป็นเงินจำนวนถึง 1,000,000 บาท แต่ที่ล้อมซึ่งเป็นเจ้านายของโทนไม่ตกลงเนื่องจากหากตกลงรับทุนแล้วจะต้องผูกพันขายกัญชาให้กับฝรั่งที่ให้ทุนในราคาที่ต่ำ แต่หุ้นส่วนซึ่งเป็นสารวัตรใหญ่ต้องการให้รับทุนเพื่อต้องการส่วนแบ่งจำนวน 500,000 บาท อันเป็นเหตุให้ที่ล้อมกับสารวัตรใหญ่ขัดแย้งกัน แต่ก็ไม่มีการแสดงออกในการเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน แต่เป็นที่รู้กันว่าสารวัตรพรหมไม่พอใจ เมื่อถึงคราวที่จะเก็บเกี่ยวผลผลิต ทางสารวัตรใหญ่ได้ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจบุกเข้าไปจับกุมและทำลายไร่กัญชา ซึ่งในวันดังกล่าวโทนและหลานชายได้ทำหน้าที่คอยดูแลไร่กัญชาโดยมีการผลัดเปลี่ยนกันเข้าเวรกันผลัดละ 2 คน อยู่เฝ้ากันผลัดละสองวัน วันนั้นเป็นวันสุดท้ายที่โทนจะอยู่เฝ้าและผลัดเปลี่ยนกับผู้อื่นในวันรุ่งขึ้น นอกจากนี้โทนและพรรคพวกได้ตัดต้นไม้ใหญ่ขวางทางเข้าสู่ไร่ เพื่อทำให้เป็นอุปสรรคในการเดินทางและไม่ให้ผู้อื่นเดินทางเข้ามายังไร่ จากการที่ได้ตัดต้นไม้ใหญ่ขัดขวางเส้นทางเข้าไร่ ทำให้โทนและหลานชายสามารถไหวตัวหลบหนีออกจากไร่ได้ทันก่อนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะเข้าถึงไร่กัญชา การบุกเข้าจับกุมครั้งนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำรถแทรกเตอร์เข้ามาเพื่อทำลายสิ่งกีดขวางและนำทางเจ้าหน้าที่ ตลอดทั้งยังได้มีกำลังสนับสนุนทางอากาศ โดยนำเครื่องบินปีกหมุนมาลงที่ไร่ด้วย ทั้งนี้โทนและหลานได้เพียงอาวุธปืนลูกซองห้านัดติดตัวมาคนละกระบอกเท่านั้น เขาได้หลบและเฝ้าดูการทำลายไร่กัญชา โดยนำรถแทรกเตอร์เข้าไถทำลาย เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเดินทางกลับเนื่องจากเป็นเวลาค่ำแล้ว โทนและหลานที่หลบหนีจากการจับกุมได้

ออกมาแจ้งกำนันฉางและพี่ล้อมบอกข่าวการบุกเข้าจับครั้งนี้ หลังจากนั้นได้ขอเงินจำนวน 1,000 บาท จากพี่ล้อมเพื่อจะนำไปซื้อยาฆ่าแมลงยี่ห้อแลนเนท และขับรถจيبไปยังไร่ในเวลากลางคืนเพื่อนำยาแลนเนทไปใส่ในโอ่งน้ำในไร่ เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจกระหายและดื่มน้ำจะได้ถึงแก่ความตายเมื่อเดินทางมาถึงยังไร่ นอกจากใส่ยาแลนเนทแล้ว โทนกับหลานชายยังได้ขนกัญชากลับไปด้วยจำนวน 200 กิโลกรัม และเดินทางกลับ หลังจากนั้นอีกสองวันโทนกับหลานชายได้เดินทางกลับขึ้นไปดูที่ไร่กัญชาพบว่ากัญชาและที่ปักถูกเผาทำลาย เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ดื่มน้ำในโอ่งที่ใส่ยาไว้แต่อย่างใด

ต่อมาภายหลังเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ส่งสายเข้ามาล่อซื้อกัญชาที่โทนนำลงมาจากพี่ล้อมและเข้ามาขอซื้อตัวอย่างกัญชา และมีการตกลงซื้อในราคาจำนวน 200,000 บาท โดยตกลงจะมารับของในรุ่งเช้าก่อนเวลา 8.00 นาฬิกา แต่ในคืนนั้นก่อนรุ่งเช้าที่บ้านพี่ล้อมได้มีการซ้อมเล่นวัวลานที่หน้าบ้าน ทำให้โทนและพรรคพวกไม่ได้พักอาวุธปืนเนื่องจากเห็นว่าอยู่หน้าบ้าน ในวันนี้จึงมีผู้คนมาร่วมเล่นวัวลานจำนวนมาก นอกจากนี้พี่ล้อมยังได้พาพรรคพวกเดินดูวัวลานรอบลาน โดยมีภรรยาของพี่ล้อมเดินติดตามไปด้วย พี่ล้อมเดินจนเหนื่อยและลงนั่งพัก พรรคพวกที่เดินตามดูวัวลานก็ชักอาวุธปืนออกมายิงพี่ล้อม ส่วนอีกคนหนึ่งก็ยิงภรรยาพี่ล้อมตายเช่นกัน โทนซึ่งอยู่ในเหตุการณ์ด้วยแต่ไม่ได้พกอาวุธปืน เนื่องจากเห็นว่าอยู่ในบริเวณบ้านและต้องยึดวัวลาน(บังคับวัว) ด้วย จึงไม่สามารถช่วยเหลือหรือป้องกันพี่ล้อมได้ นอกจากนี้พวกที่มายิงพี่ล้อมยังได้ยิงสายไฟฟ้าทำให้ไฟดับหมด และเกิดการชุลมุน หลังจากต่อไฟฟ้าแล้วได้พากันมาดูพี่ล้อมและภรรยาพบว่าได้เสียชีวิตแล้วจึงได้นำศพไปไว้ที่วัด ซึ่งในคืนนี้พ่อแม่ของพี่ล้อมได้เรียกให้โทนและพรรคพวกเข้าพบและได้แจ้งว่าจะทำอย่างไรเมื่อพี่ล้อมซึ่งเป็นลูกที่ได้เสียชีวิตแล้ว จะเดินทางกลับจังหวัดสมุทรหรือจะทำอย่างไรต่อไป แต่โทนและหลานชายได้ตอบว่าจะขออยู่ที่อำเภอบุรี จังหวัดสิงห์ขรต่อไป

หลังจากสวดศพได้เจ็ดวันและเก็บศพไว้แล้ว และในคืนวันนี้โทน หลานและเพื่อน รวม 4 คน ได้เดินทางไปยิงพรรคพวกที่มายิงพี่ล้อมและภรรยา โดยยิงตายทั้งสามและภรรยา และบุกเข้าไปยิงในบ้านของเหยื่อ อาวุธที่ใช้คือ อาวุธปืนอาเก้า ในการไปทำงานครั้งนี้โทนและพรรคพวกได้แต่งกายเป็นทหารพรานเดินทางโดยรถยนต์กระบะ ทะเบียนจังหวัดสมุทร และแสดงตัวเป็นทหารพรานขอเข้าทำการตรวจค้น เหยื่อจึงอนุญาตให้ค้น เมื่อทำการตรวจค้นและยึดอาวุธปืนขนาด 11 มม. อาวุธปืนลูกซอง 5 นัด และอาวุธปืนขนาด .38 เมื่อค้นและยึดได้อาวุธดังกล่าวแล้วจึงสังหารเหยื่อทั้งสอง

ต่อมาฝ่ายตรงข้ามที่ถูกโทนและพรรคพวกยิงเสียชีวิตทำการเผาศพแล้ว ฝ่ายนี้ก็ตามมาล้างแค้นโดยเข้ามายิงพรรคพวกของโทนที่ไปยิงด้วยกัน และทำการยิงทั้งสามมีและภรรยา หลังจากนั้นก็มีกรติดตามยิงกันไปกันมาอีกหลายครั้ง โดยยิงทั้งสองคนสัวเมียเหมือนกันทุกครั้ง มีการยิงกันตายฝ่ายละ 9 คน ทั้งสองฝ่ายต่างก็มีผู้มีอิทธิพลที่คอยให้ความช่วยเหลือและคุ้มครอง โดยโทนและพรรคพวกอยู่ในกลุ่มของกำนันฉกาจ และนายออม ส่วนฝ่ายตรงข้ามอยู่กับกลุ่มอิทธิพลของเจ้าหน้าที่ตำรวจคือสารวัตรพรหม

ในระหว่างปี พ.ศ. 2524 - 2525 โทนและพรรคพวกนอกจากควบคุมดูแลไร่กัญชาแล้ว โทนยังได้ไปค้าขายวัวที่ด่าน จังหวัดสิงห์ขร โดยทำการซื้อวัวจากฝั่งพม่าในรัฐมะลิด กวาดค้อนเข้ามาครั้งละ 40-50 ตัว เข้ามาขายยังฝั่งไทย การนำเข้าวัวดังกล่าว โทนและพรรคพวกต้องเสียเงิน (ภาษีเดือน เรียกว่า "ค่าก๊อก") ให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดน การนำมาจากเอามาจำหน่ายให้กับพรรคพวกจากจังหวัดสมุทรณ์ การเข้ามาค้าขายทำให้มีพรรคพวกจำนวนมากที่มีทั้งโกมิ่ง นายออม นายสาเภา เงินที่ได้จากการค้าขายก็นำมาใช้จ่ายในกาเที่ยวเตร่เมื่อเงินหมดก็จะกลับไปค้าขายวัวใหม่ไม่มีการสะสมเงินทองไว้ ได้มาทำอะไรก็ใช้หมดเนื่องจากสามารถหาเงินมาใช้จ่ายได้ง่ายไม่เคยคิดถึงวันข้างหน้า โทนได้ค้าขายวัวอยู่สองปีและต่อมาได้เลิก เนื่องจากการนำเข้าวัวลำบากมากขึ้น

ในปี พ.ศ. 2526 โทนได้ติดต่อซื้อวิทยุสื่อสารจากอำเภอป่าดงเบขาร์มาจำนวน 4 เครื่อง และได้มอบให้สายของโทนเพื่อเอาไว้รายงานความเคลื่อนไหวของฝ่ายตรงข้ามที่ยังเหลืออีกเพียงคนเดียว ส่วนที่เหลือก็ได้มอบให้พรรคพวกนำไปใช้ในการดักฟังเพื่อที่จะลงมือทำงาน โดยสายได้รายงานความเคลื่อนไหวของเหยื่อให้โทนและพรรคพวกทราบทุกระยะ จนได้จังหวะลงมือทำงานในวันนั้นสายได้รายงานให้โทนและพรรคพวกทราบว่า เหยื่อได้นำรถยนต์กระบะเดินทางออกจากบ้านมาแล้ว โทนและพรรคพวกได้แต่งกายเป็นทหารพรานและได้เดินทางไปดักรอเหยื่อระหว่างทาง เมื่อรถของเหยื่อมาถึงยังจุดที่โทนและพรรคพวกขุ่มอยู่ จึงได้ลงมือใช้เครื่องยิงลูกระเบิด M 79 ไปยังรถยนต์กระบะของเหยื่อเป็นเหตุให้รถยนต์ได้รับความเสียหายและไฟลุกไหม้ ทำให้ผู้โดยสารที่มาในรถยนต์คันดังกล่าวถึงแก่ความตายทั้งหมด แต่เมื่อโทนและพรรคพวกเข้าไปดูปรากฏว่าเป็นบุคคลอื่นที่ไปยืมรถยนต์ของเหยื่อมาใช้ ทำให้โทนและพรรคพวกทำงานผิดพลาด ซึ่งผู้ที่โดยสารมาทั้งหมด ประกอบไปด้วย ผู้ชาย 2 คน ผู้หญิง 2 คน และเด็กชายหนึ่งคน การทำงานผิดพลาดล้มเหลวครั้งนี้ส่งผลให้ทหารพรานเข้าทำการกวาดล้าง เนื่องจากการทำงานของโทนและพรรคพวกทุกครั้งจะใช้วิธีการแต่งกายด้วยชุดทหารพราน ทำให้ทหารพรานได้รับความเสียหายจึงต้องเข้า

กวาดล้าง และได้บุกเข้าทำลายเผาโรงเลื่อยของนายอ้อม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของจังหวัดสิงห์ขร และส่งผลให้โทนและพรรคพวกต้องหลบหนีมาอยู่ที่จังหวัดสมุทรบุรี โดยมีเงินติดตัวมาคนละประมาณสองแสนบาท และโทนได้เข้าทำงานติดตามไปกับผู้ใหญ่เก่า ที่เป็นเจ้านายเดิมและมีการติดต่อกันอยู่ตลอดมา การกลับมาอยู่ที่จังหวัดสมุทรบุรีครั้งนี้โทนยังไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นหลัก แต่ยังคงออกเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ ภายในจังหวัดสมุทรบุรีและกรุงเทพฯ โดยเข้าไปหาพรรคพวกที่คุมคิวรถจักรยานยนต์ที่เคยได้ไปอยู่มาเมื่อก่อน และได้รับเงินส่วนแบ่งจากรายได้ในกิจการคิวรถจักรยานยนต์ ถึงเดือนละ 20,000-30,000 บาท ทุกเดือน โดยเพื่อนของโทนจะเป็นผู้เก็บรายได้ดังกล่าวไว้ให้กับโทนทุกเดือน ซึ่งรายได้ดังกล่าวถือเป็นรายได้หลักของโทน ระหว่างนี้โทนยังได้ออกเที่ยวไปตามงานวัวลานในจังหวัดสมุทรบุรีและจังหวัดใกล้เคียง โดยมีพี่ชายของโทนเป็นนายพวง และโทนยังคงรับงานฆ่าตามสถานที่ต่าง ๆ การรับงานนี้โทนเข้าไปทำงานในจังหวัดต่าง ๆ ทั้งจังหวัดทางภาคใต้ กรุงเทพมหานคร ชลบุรี และคลุกคลีอยู่ภายในแวดวงของมือปืนรับจ้าง

ในปี พ.ศ.2528 โทนได้มีเรื่องกับเจ้าของที่ดินข้างเคียงเกี่ยวกับเขตแดน และลงมือยิงฝ่ายตรงข้ามประมาณ 3-4 เดือนต่อมา ทำให้ฝ่ายตรงข้ามติดต่อมือปืนรับจ้างให้มายิงโทน ในราคา 90,000 บาท แต่ข่าวนี้ได้รู้มาถึงโทนก่อน เนื่องจากฝ่ายตรงข้ามได้มาว่าจ้างพรรคพวกของโทน และพรรคพวกของโทนได้แนะนำให้โทนหลบหนีไป และกล่าวว่าฝ่ายตรงข้ามต้องลงมือฆ่าโทนแน่นอน แต่โทนไม่เชื่อกลับมีความโกรธแค้นฝ่ายตรงข้ามมากยิ่งขึ้น และหลังจากที่ได้รับแจ้งจากพรรคพวกได้ 1 อาทิตย์ โทนได้ให้สายของโทนซึ่งเป็นผู้หญิงเฝ้าติดตามดูความเคลื่อนไหวของฝ่ายตรงข้าม โดยจะลงมือสังหารเหยื่อก่อนที่เหยื่อจะลงมือสังหารโทนก่อน โทนได้รับข่าวจากสายว่าเหยื่อจะเดินทางเข้ากรุงเทพมหานครในเวลากลางคืน โทนและพรรคพวกได้ออกเดินทางไปยังบ้านของฝ่ายตรงข้ามที่ตำบลสำราญ โดยรถยนต์กระบะและได้นำอาวุธปืน M 16 มาด้วยพร้อมที่จะลงมือทำงานได้ทันทีที่มีโอกาส แต่การมาครั้งนี้ของโทนประสบความสำเร็จเนื่องจากเหยื่อได้ออกเดินทางโดยรถยนต์ไปยังกรุงเทพฯ ก่อนที่โทนและพรรคพวกจะมาถึง ทำให้ต้องกลับไปยังบ้านที่พุ่ม และในวันรุ่งขึ้นเวลาประมาณ 19.00 นาฬิกา โทนและพรรคพวกอีก 3 คน ได้ออกเดินทางไปยังบ้านเหยื่อโดยรถยนต์กระบะ แต่ไปไม่ทันเหยื่อ โดยเหยื่อได้ออกเดินทางไปก่อนที่โทนจะไปถึงประมาณ 15 นาที และโทนได้สังเกตเห็นรถยนต์เก๋งของเหยื่อจอดอยู่ส่วนรถยนต์กระบะคันที่จอดอยู่เมื่อวานนี้ได้หายไป โทนและพรรคพวกจึงขับรถยนต์กระบะติดตามไป และตามไปทันกันที่ตลาดนัดคอนกอก บริเวณหาญตำรวจได้พบรถยนต์ของเหยื่อ โทนและพรรคพวกจึงขับรถแข่งเข้าป่าคหน้าบังคับให้รถยนต์เหยื่อหยุด และลงบังคับให้เหยื่อและพรรคพวก อีก 4 คน ที่โดยสารมาด้วยให้ขึ้นบนรถยนต์ของโทน ซึ่งเหยื่อและพรรคพวกไม่ได้พกพาอาวุธปืนติดตัวมาด้วยจึงไม่มี

โอกาสต่อสู้กับโธน ทั้งมีโธนและพรรคพวกได้ใช้อาวุธปืน M 16 จี อยู่บริเวณศีรษะของเหยื่อตลอดเวลา และโธนคิดว่าจะนำเหยื่อไปยังที่ที่ตำบลยาง ระหว่างทางที่นำเหยื่อและพรรคพวกไปยังจุดหมายโธนได้พูดคุยกับเหยื่อและได้เกิดความโมโหและได้ใช้อาวุธปืน M 16 จ่อยิงเข้าที่ศีรษะของเหยื่อจนถึงแก่ความตายและได้นำศพทิ้งไว้ที่ถนนสายหนึ่ง บนเส้นทางแยกจากถนนเพชรเกษม ส่วนพรรคพวกของเหยื่อคนอื่นที่ไม่รู้เรื่องโธนได้ปล่อยตัวไป และโธนกับพรรคพวกได้เดินทางกลับยังบ้านพักที่อำเภอห้วย

หลังจากเหตุการณ์ดังกล่าวผ่านไปหนึ่งอาทิตย์ ขณะที่โธนกับพรรคพวกดื่มเหล้าและพูดคุยกันที่หน้าบ้านเพื่อน รวมกัน 5 คน ได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจนอกเครื่องแบบประมาณ 70 นายได้บุกเข้ามาอยู่ที่พรรคพวกโธนนั่งอยู่ ซึ่งขณะนั้นโธนและพรรคพวกได้ระมัดระวังตัวอยู่แล้วได้หยิบเอาอาวุธปืน M 16 อาวุธปืนลูกซองห้านัด อาวุธปืนสั้นขนาด .45 โดยเจ้าหน้าที่กระจายกำลังเข้าล้อมกรอบพรรคพวกของโธน ในขณะที่โธนและพรรคพวกกำลังจะใช้อาวุธปืนยิงต่อสู้โดยคิดว่าฝ่ายตรงข้ามจะมายิงทำร้าย แต่โธนและพรรคพวกได้สังเกตและจำได้ว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจโธนและพรรคพวกจึงวางอาวุธปืนและยอมมอบตัวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ และเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทำการจับกุมและแยกพรรคพวกและโธนออกไปคุมขังยังสถานีตำรวจต่าง ๆ คนละแห่ง ส่วนโธนได้ถูกนำตัวเข้าไปยังเซฟเฮาส์ที่ปึกเตียนซึ่งเป็นของพันตำรวจโทพร (ยศในขณะนั้น) ทำการสอบสวนโดยซ้อมให้โธนรับสารภาพ แต่ในชั้นแรกโธนไม่ยอมรับสารภาพจึงถูกซ้อม และถูกควบคุมตัวอยู่อีก 3 วัน จนโธนต้องยอมรับสารภาพเนื่องจากทรมานมากกับการถูกซ้อมและได้รับบาดเจ็บและทนความเจ็บปวดไม่ไหว เมื่อรับสารภาพแล้วเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้ทำบันทึกการสอบสวนและส่งตัวโธนไปยังสถานีตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรฉะ ส่วนพรรคพวกคนอื่นเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจได้สอบสวนแล้วปรากฏว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องจึงได้ทำการปล่อยตัวไปในภายหลัง

หลังจากที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ติดตามสอบสวนสืบสวนแล้ว และสามารถจับกุมสายของโธนได้ก่อน สายของโธนได้พาเจ้าหน้าที่ตำรวจไปจับกุมโธนที่บ้านเพื่อน โธนได้รับสารภาพในชั้นสอบสวนโดยไม่มีการขัดทอดพรรคพวกที่ร่วมทำงานแม้แต่คนเดียว แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ออกติดตามจับกุมเพื่อนของโธนได้ในเวลาต่อมา และดำเนินคดีส่งฟ้องยังศาลจังหวัดสมุทรฉะ แต่ในชั้นศาลโธนและพรรคพวกได้ปฏิเสธข้อกล่าวหาของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และขอต่อสู้คดีในชั้นศาล การต่อสู้คดีในชั้นศาลนี้โธนได้รับความช่วยเหลือจากนายทนาย โดยได้จัดหาทนายความเข้ามาช่วยดำเนินการว่าความในชั้นศาล และต่อมาศาลจังหวัดสมุทรฉะได้ดำเนินการสืบพยานโจทก์และจำเลย และได้มีคำพิพากษาลงโทษประหารชีวิตโธน แต่โธนรับสารภาพในชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์

การพิจารณาคดี ศาลได้โปรดพิพากษาลดโทษให้กึ่งหนึ่งคงเหลือจำคุกตลอดชีวิต และลงโทษมีอาวุธสงครามและพกพาอาวุธไปในเมืองและทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตอีก 4 ปี 6 เดือน และถูกส่งตัวเข้าเรือนจำบางขวาง ต่อมาทนายความของโทนได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลจังหวัดสมุทรณ์ และศาลอุทธรณ์ได้พิพากษาจำคุก 17 ปี 8 เดือน และมีการยื่นฎีกาคือศาลฎีกา และต่อมาศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกตลอดชีวิตเพียงสถานเดียวเท่านั้น

ระหว่างที่โทนถูกจำคุกอยู่ที่เรือนจำบางขวาง ซึ่งรับเฉพาะนักโทษสถานหนักที่มีโทษตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไปจนถึงโทษประหารชีวิต ตลอดเวลาที่อยู่ในเรือนจำโทนได้รับการช่วยเหลือและอุปถัมภ์ทางด้านการเงินจากนายยกเก่า โดยโทนจะเขียนจดหมายมาขอเงินจากนายยกเก่าทุกครั้งที่ต้องการใช้เงิน เนื่องจากต้องใช้เงินจำนวนมากเพื่อแลกกับการเลื่อนชั้นนักโทษเพื่อที่จะได้รับสิทธิในการได้รับอภัยโทษในช่วงการลดโทษประจำปีและโอกาสสำคัญ ระหว่างที่โทนถูกจำคุกที่เรือนจำบางขวาง โทนได้เกิดเหตุทะเลาะวิวาทกับนักโทษคนอื่น ทำให้ต้องถูกจับไปคุมขังที่ขังแดง ซึ่งถือว่าเป็นแดนคุมขังที่โหดที่สุด เนื่องจากเป็นห้องขังเดี่ยวและเป็นห้องมีคมิเพียงรูให้อากาศและแสงแดดผ่านเข้าไปเพียง 4 รูเล็ก ๆ เท่านั้น ซึ่งโทนถือว่าโหดที่สุดในบรรดาห้องขังอื่น ๆ และมีนักโทษที่ต้องขังที่ห้องขังแดงนี้ถึงแก่ความตายเป็นจำนวนมาก โทนถูกจำคุกที่เรือนจำบางขวางตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2530 จนถึงปี พ.ศ. 2536 จึงได้ทำเรื่องขอย้ายกลับภูมิลำเนาได้อยู่ได้เพียงจังหวัดราชพฤกษ์ และต่อมาในปีพ.ศ. 2539 ก็ได้ทำเรื่องย้ายมาอยู่ที่เรือนจำจังหวัดสมุทรณ์ และถูกจำคุกได้เพียง 3 เดือน ก็ได้ย้ายมาอยู่ที่เรือนจำชั่วคราวแห่งหนึ่งในจังหวัดสมุทรณ์ ซึ่งทำให้โทนสามารถเดินทางไปเยี่ยมภรรยาและลูกที่อำเภอทุมได้ แต่ต้องกลับเข้ามาที่เรือนจำเขากิ่งก่อนเวลา 17.00 นาฬิกา และขณะนี้อยู่ที่เรือนจำแห่งนี้ได้เป็นเวลา 8 เดือนแล้ว โทนคงเหลือโทษจำคุกอีกเพียงปีเศษๆ เท่านั้น หากได้รับการอภัยโทษและพ้นโทษออกมาใช้ชีวิตในสังคมภายนอกในเวลาอันใกล้นี้

ในระหว่างที่อยู่เรือนจำชั่วคราว โทนได้รับหน้าที่ในการเลี้ยงไก่ชนให้กับทางเรือนจำจำนวนถึง 200 ตัว และได้รับความไว้วางใจจากเจ้าหน้าที่และสามารถออกไปภายนอกเรือนจำกลับไปเยี่ยมครอบครัวตลอดจนสามารถนำภรรยาไปพักค้างคืนที่เรือนจำได้เป็นครั้งคราว

โทนคิดว่าหลังจากพ้นโทษแล้วจะขอทุนจากนายยกเก่า เพื่อลงทุนเลี้ยงตะพานน้ำจำนวน 50,000 - 60,000 ตัว โดยได้มีการเตรียมตัวไว้แล้ว และยังต้องการเลี้ยงไก่บ้านจำนวน 200 - 300 ตัว นอกจากนี้ยังได้ให้หลานชายเลี้ยงวัวลานไว้แล้วด้วย โทนสามารถขอเงินจากนายยกเก่าได้ครั้งละหลายหมื่นบาททุกครั้งที่ขอ

ตลอดเวลาที่โทนใช้ชีวิตอาชีพมือปืนรับจ้าง ต้องอาศัยความระมัดระวังตัวและต้องมีอาวุธปืนที่จะใช้ในการสังหารเหยื่อ โทนนิยมใช้อาวุธปืนสั้นขนาด .45 (11 มม.) เนื่องจากมีประสิทธิภาพและหวังผลในการทำงานได้เต็มที่ ประกอบกับอาวุธปืนดังกล่าว มีแรงปะทะในการล้มเหยื่อได้ง่าย ทุกครั้งที่กระสุนปืนขนาด .45 กระแทบเข้ากับร่างของเหยื่อจะทำให้เหยื่อหยุดและเป็นเป้าหนึ่งที่จะสามารถเข้าไปสังหารได้ง่าย ทุกครั้งที่โทนลงมือสังหารเหยื่อโทนจะเลือกยิงเหยื่อที่ลำตัวก่อน เพราะเป็นเป้าใหญ่โอกาสพลาดมีน้อยสามารถเข้าซำสังหารได้ดี สามารถพกพาไปมาได้สะดวกไม่เป็นที่สังเกตของเจ้าหน้าที่ตำรวจ อาวุธที่ใช้ทำงานจะใช้อาวุธปืนเลื่อน (อาวุธปืนไม่มีทะเบียน) ผิดกฎหมาย เมื่อทำงานแล้วสามารถทิ้งได้ทันที การทำงานส่วนใหญ่จะไม่ใช้อาวุธปืนกระบอกเดียวกันในการลงมือครั้งต่อไป เพราะจะเป็นหลักฐานของเจ้าหน้าที่และสามารถสืบสวนสอบสวนติดตามจับกุม หากจะใช้อาวุธปืนกระบอกเดิมก็จะใช้วิธีเปลี่ยนลำกล้องปืน และเข็มแทงชนวน โทนจะพินิจพิเคราะห์เรื่องอาวุธปืนมากเนื่องจากใช้อาวุธปืนไม่มีคุณภาพ เมื่อลงมือทำงานอาวุธปืนอาจขัดลำกล้อง และทำงานไม่สำเร็จและอาจสังหารได้ โทนจึงเลือกเฉพาะอาวุธปืนขนาด .45 ของโคลท์ ซีรีย์ 70 หรืออาวุธปืนสั้นขนาด .45 เรมิงตัน เนื่องจากเป็นอาวุธปืนสนามมีความสมบุกสมบัน นอกจากนี้ลูกกระสุนก็จะใช้แต่ลูกกระสุนของนอกเท่านั้น เพราะทนต่อความชื้นและไม่ดำน แต่ในบางโอกาสก็จำเป็นต้องใช้อาวุธสงครามบ้างเหมือนกันซึ่งขึ้นอยู่กับโอกาสและความแข็งแกร่งของเหยื่อหรือเหยื่อมีอาวุธสงครามที่จะสามารถนำออกมาต่อสู้ได้

ปัจจุบันโทนมีอาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตจากทางราชการถูกต้องถึง 2 กระบอกดังนี้

- 1.อาวุธปืนสั้นขนาด 11 มม. (.45) เรมิงตัน
- 2.อาวุธปืนยาวลูกซอง 5 นัด

โทนได้รับความช่วยเหลือจากนายกเก่า ตลอดเวลาทั้งในขณะที่ยังไม่ถูกจับกุม และภายหลังจากถูกจำคุกในเรือนจำก็ยังได้รับความอุปถัมภ์ช่วยเหลือในด้านต่างๆทั้งเงินทองและครอบครัว โดยทางครอบครัวได้ช่วยเหลือให้ภรรยาของโทนเข้ารับราชการในเทศบาลตำบลห่ม และได้รับเงินเดือนโดยไม่ต้องไปทำงาน นอกจากนี้ยังช่วยเหลือในการเคลียร์คดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ.2540 ลูกชายของโทนถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับในข้อหาให้ที่พักพิงแก่ผู้ต้องหา นายกเก่าได้เข้ามาเคลียร์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจจนเสร็จคดี ไม่มีการฟ้องร้องดำเนินคดีกับลูกชายของโทน ทั้ง ๆ ที่โทนยังอยู่ระหว่างต้องขังในเรือนจำ ทั้งนี้โทนและนายกเก่า มีความสัมพันธ์กันมานานตั้งแต่สมัยที่นายกเก่า ยังไม่มีตำแหน่งหน้าที่ทางการเมือง โดยในสมัยก่อนนี้โทนและพรรคพวกได้สนับสนุนและชักชวนให้นายกเก่า ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้นำหมู่บ้าน และได้รับการคัดเลือกจากชาวบ้าน

และต่อมาในปี พ.ศ. 2525 โทนกี้ได้ช่วยเหลือเป็นหัวหน้าคณะนายเก่า ลงสมัครเพื่อรับการคัดเลือกเป็นนายกเทศมนตรีเทศบาลตำบลทุ่งแก่งกับนายกคนก่อน และได้รับการคัดเลือกเข้ามา นายเก่า เป็นผู้ที่ยกช่วยเหลือและอุปถัมภ์โทนตลอดมา ในขณะที่เดียวกันนายเก่า ไม่เคยที่จะสั่งให้โทนไปสังหารใครหรือให้ทำงานผิดกฎหมาย เนื่องจากนายเก่า ไม่ชอบการทำงานแบบนี้ แต่จะขอร้องให้โทนเลิก และโทนได้ตั้งใจที่จะหยุดอาชีพมือปืนรับจ้างลงหลังจากที่พ้นโทษแล้ว แต่ก็คงต้องมีอาวุธปืนเพื่อใช้ป้องกันตัวต่อไป ในขณะที่เดียวกันโทนก็คิดว่ามือปืนรับจ้างก็คงจะต้องหายไปเนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจมีเครื่องมือสื่อสารทันสมัย ตลอดจนสังคมเศรษฐกิจได้เปลี่ยนไปแล้ว มีความเจริญก้าวหน้า เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถติดตามสืบสวนสอบสวนผู้กระทำความผิดได้อย่างรวดเร็วมีประสิทธิภาพ ซึ่งส่งผลให้อาชีพมือปืนรับจ้างต้องหมดไป ประกอบกับผู้มีอิทธิพลก็ต้องหมดไปตามสภาพสังคมและเศรษฐกิจในยุคสื่อสารไร้พรมแดน ผู้มีอิทธิพลไม่สามารถควบคุมเจ้าหน้าที่หรือกลไกของรัฐให้ปฏิบัติตามได้เหมือนในสมัยก่อน ไม่สามารถใช้จ่ายเงินในการซื้อความถูกต้องชอบธรรมได้ตั้งใจ

ในขณะที่เดียวกันระบบอุปถัมภ์ระหว่างมือปืนรับจ้างกับผู้มีอิทธิพลก็ต้องหมดไป เนื่องจากในสภาพสังคมปัจจุบันนี้คนเห็นแก่ตัวมากขึ้น มีความต้องการเงิน ในการช่วยเหลือในสังคมปัจจุบันนี้ก็จะถามถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับในการแลกเปลี่ยนกับความช่วยเหลือเป็นหลัก

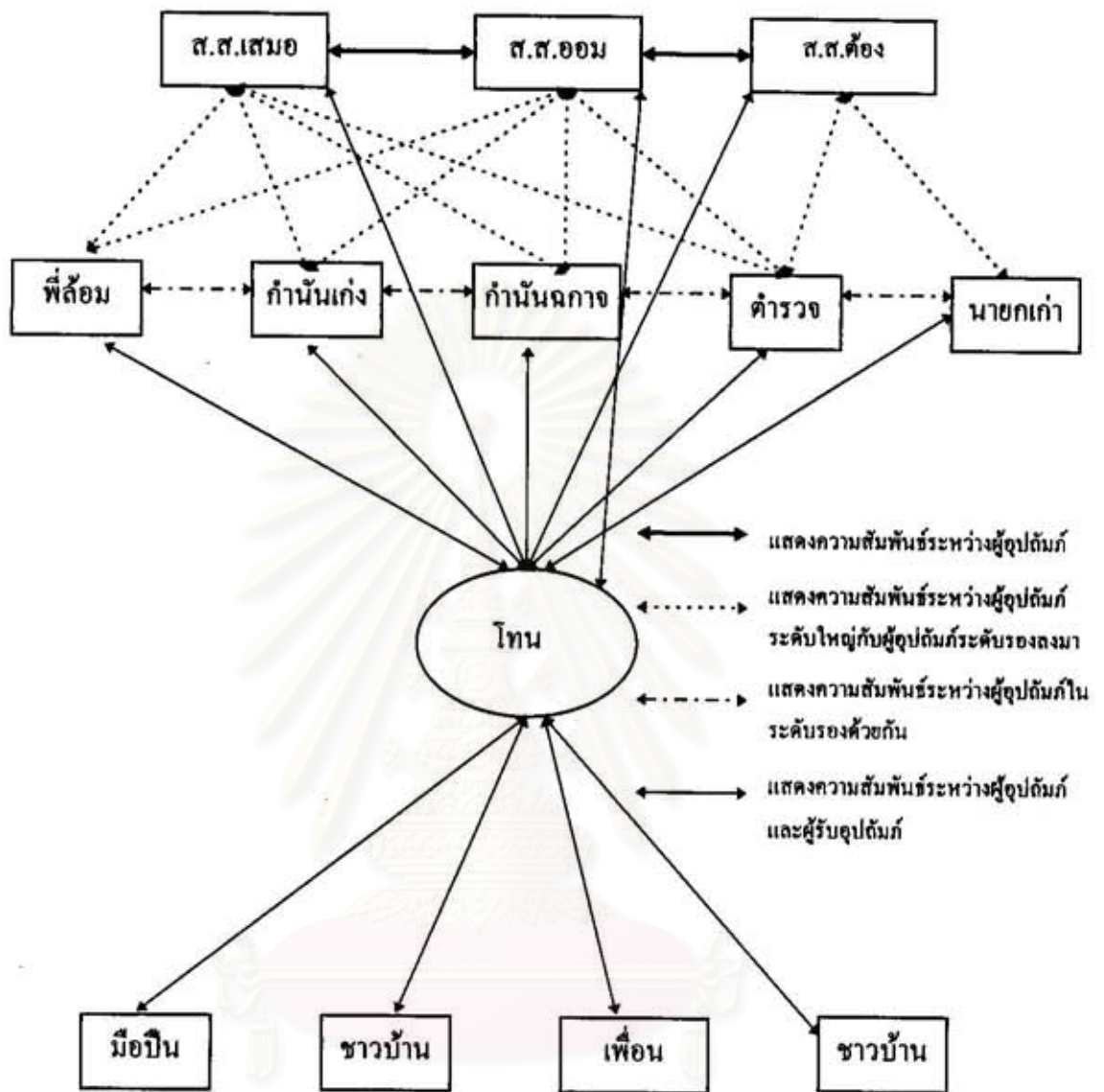
โทนมีความสัมพันธ์กับผู้มีอิทธิพลในหลายจังหวัดด้วยกัน มีความสนิทสนมกับนักการเมืองทั้งระดับท้องถิ่น ระดับจังหวัดและระดับประเทศ ในวงการมือปืนรับจ้างมีเครือข่ายเชื่อมโยงกับมือปืนในสถานที่ต่าง ๆ มีความยึดเหนี่ยวกันในเรื่องของถิ่นที่อยู่ของมือปืนรับจ้าง หากเป็นมือปืนรับจ้างที่มาจากจังหวัดสมุทรฉะจะได้รับความช่วยเหลือจากมือปืนที่มาจากจังหวัดเดียวกัน นอกจากนี้มือปืนรับจ้างที่มาจากจังหวัด จะได้รับความเชื่อถือในเรื่องคุณภาพในการทำงาน มีใจเด็ดเดี่ยว ไม่มีการซัดทอดถึงผู้บงการหรือผู้จ้างวาน ทำให้ได้รับความเชื่อถือจากผู้มีอิทธิพลหรือนักการเมือง นอกจากนี้มือปืนรับจ้างยังมีการส่งผ่านจากผู้มีอิทธิพลคนหนึ่งไปสู่ผู้มีอิทธิพลอีกคนหนึ่ง โดยการฝากฝังของผู้มีอิทธิพล ในขณะที่เดียวกันที่ผู้อยู่ภายในระบบอุปถัมภ์คนหนึ่งก็ยังสามารถไปอยู่ในระบบอุปถัมภ์ของผู้มีอิทธิพลอีกคนหนึ่งได้เช่นกัน

โทนจะมีเพื่อนคู่หูในการลงมือทุกครั้ง และเพื่อนคนนี้สามารถสลับเปลี่ยนตำแหน่งในการลงมือ หากเพื่อนเป็นคนขับรถจักรยานยนต์โทนก็จะทำหน้าที่เป็นมือสังหาร หากเพื่อนเป็นมือสังหารโทนก็จะรับหน้าที่เป็นผู้ขับรถจักรยานยนต์ เพื่อนคู่หูนี้สำคัญมากเนื่องจากการลงมือทำงาน

จะต้องมีความสัมพันธ์กัน ใฝ่ใจในการทำงาน สามารถคอยให้ความช่วยเหลือและคุ้มกันในเวลาที่ยากลำบาก ตลอดเวลาที่อยู่ในแควดวงของมือปืนรับจ้าง โทนจะมีเพื่อนสนิทคนนี้ทำงานร่วมกันทุกครั้ง และในคดีที่โทนได้ถูกดำเนินคดีเพื่อนคนนี้ก็ร่วมลงมือทำงานด้วย แต่โทนไม่ได้ให้การขัดทอด ทำให้เจ้าหน้าที่ไม่สามารถดำเนินคดีได้ ในระหว่างที่โทนต้องโทษอยู่ที่เรือนจำเขากิง เพื่อนของโทนคนนี้ก็ได้เสียชีวิตจากการหกล้มศีรษะกระแทกพื้น เมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2540 ที่ผ่านมา โทนกล่าวว่าเพื่อนคนนี้เป็นคนหนึ่งเหนียว ถูกลอบยิงมาหลายครั้งแต่กระสุนไม่สามารถเจาะทะลุเข้าสู่ร่างกายของเพื่อนได้เลย

เมื่อเข้าสู่อาชีพมือปืนรับจ้างแล้ว โทนต้องคอยระมัดระวังตัวอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากต้องคอยระแวดระวังไม่ให้คู่อริหรือญาติของเหยื่อติดตามมาสังหาร จึงทำให้โทนต้องพกพาอาวุธปืนติดตัวไว้ตลอดเวลา และสามารถนำออกมาใช้ในการป้องกันตัวในทันที การพกพาอาวุธปืนนี้โทนจะต้องขึ้นค่า (หมายถึงการบรรจุกระสุนไว้ในรังเพลิงและสามารถเหนียวไกเพื่อทำการยิงได้ทันที) ไว้ทุกครั้ง นอกจากนี้ต้องมีแมกกาซีนซึ่งบรรจุกระสุนปืนไว้สำรองอีก ประมาณ 2-3 แมกกาซีนเป็นอย่างน้อย (แมกกาซีนบรรจุกระสุนได้ครั้งและไม่เกิน 7 นัด แต่ปัจจุบันได้มีการพัฒนาให้แมกกาซีนสามารถบรรจุกระสุนได้มากขึ้น โดยสามารถบรรจุกระสุนได้ถึงจำนวน 50 นัด)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิแสดงเครือข่ายระบบอุปถัมภ์ของโทน

จากแผนภูมิแสดงความสัมพันธ์จะพบว่าโทนเป็นมือปืนที่อยู่ใต้การอุปถัมภ์ของนักการเมือง นายกเทศมนตรีเก่า ให้ความช่วยเหลือโทนในการต่อสู้คดี การช่วยเหลือให้ทรัพย์สินเงินทอง โทนตอบแทนด้วยการควบคุมคะแนนเสียงในช่วงที่มีการเลือกตั้งทั้งระดับหมู่บ้าน และระดับเทศบาล จนทำให้ผู้ใหญ่นายกเก่าได้เป็นนายกเทศมนตรีแทนคนเดิม

นอกจากนี้โทนยังมีเครือข่ายความสัมพันธ์กับนักการเมืองจังหวัดสิงห์ขร ในลักษณะช่วยเหลือควบคุมการทำไร่กัญชา ทั้งภายในและภายนอกประเทศโดยนักการเมืองตอบแทนด้วยทรัพย์สิน เจ้าหน้าที่ตำรวจช่วยเหลือในด้านคดี

ความสัมพันธ์ของโทนกับชาวบ้าน เป็นลักษณะโทนช่วยให้ความคุ้มครองทรัพย์สิน ตลอดจนติดตามทรัพย์สินที่หายไปกลับคืนมา ชาวบ้านตอบแทนด้วยการช่วยลงคะแนนเสียงให้นักการเมืองที่โทนให้การสนับสนุน (นายกเทศมนตรีเก่า) ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว

เครือข่ายความสัมพันธ์ระหว่างโทนกับผู้อุปถัมภ์และผู้รับอุปถัมภ์

โทนกับนายกเก่า โทนมีความสัมพันธ์สนิทสนมกับนายกเก่า มาตั้งแต่ต้นนายกเก่ายังไม่มีตำแหน่งทางราชการ จนต่อมาโทนได้สนับสนุนให้ผู้ใหญ่เก่าลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้ใหญ่บ้าน และโทนได้ให้ความช่วยเหลือในการช่วยหาเสียงจนได้รับการเลือกตั้งเป็นผู้ใหญ่บ้าน ภายหลังผู้ใหญ่เก่าก็ได้ช่วยเหลือในการติดต่อหาหนายความให้ว่าความจนศาลพิพากษายกฟ้อง ต่อมาโทนยังได้สนับสนุนให้ผู้ใหญ่เก่า ลงสมัครเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาเทศบาลตำบลชุม จนชนะเจ้าของตำแหน่งเดิมและสามารถขึ้นดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีได้ในที่สุด ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างนายกเก่ากับโทนยิ่งแนบแน่นขึ้น ส่วนนายกเก่าก็จะให้ความช่วยเหลือในด้านทรัพย์สินเงินทอง และช่วยฝากภรรยาของโทนเข้าทำงานในเทศบาลตำบลชุม และแม้ว่าในขณะที่โทนต้องโทษจำคุกอยู่ในเรือนจำ นายกเก่ายังคงให้ความช่วยเหลือส่งเสียในด้านเงินทองตลอดเวลาที่โทนอยู่ในเรือนจำ แม้ขณะที่บุตรชายของโทนต้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมดำเนินคดีอาญา แต่โทนก็ยังสามารถขอความช่วยเหลือให้นายกเก่าช่วยเคลียร์คดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ จนในที่สุดบุตรชายของโทนก็ไม่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดีแต่อย่างใด

โทนกับ ส.ส.ออม และ ส.ส.เสมอ โทนเริ่มรู้จักสนิทสนมกับ ส.ส.ออม และ ส.ส.เสมอ โดยผ่านกำนันฉกาจ ในช่วงที่เข้าไปดำเนินธุรกิจนำวัวจากพม่าเข้ามาขายในจังหวัดสิงห์ขร นอกจากนี้ความสัมพันธ์ได้แนบแน่นขึ้นเมื่อโทนเข้าไปควบคุมดูแลไร่กัญชาในฝั่งพม่าให้กับกำนันฉกาจ ซึ่งร่วมลงทุนกับ ส.ส.ออม และมีมือปืนคนอื่น ต่อมาภายหลังได้ย้ายเข้ามาทำไร่กัญชาเนื่องจากไม่ยอมจ่ายค่าคุ้มครองให้กับทหารพม่า การที่โทนเข้ามาอาศัยอยู่ในจังหวัดสิงห์ขร ทำให้โทนมีความสัมพันธ์และรู้จักกับนักการเมืองในระดับตำบล ระดับอำเภอ และระดับจังหวัด ตลอดจนเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยการแนะนำของกำนันฉกาจ พี่ล่อม ส.ส.ออม และ ส.ส.เสมอ เนื่องจากบุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่มีชื่อเสียงและมีอิทธิพลภายในจังหวัดสิงห์ขร ความสัมพันธ์ระหว่างโทนกับนักการเมืองในจังหวัดสิงห์ขรยังคงมีความสนิทสนมกันตลอดมา โดยโทนยังคงเดินทางไปมาระหว่างจังหวัดสมุทรฉิม จังหวัดสิงห์ขร และสิ้นสุดลงเมื่อโทนถูกศาลพิพากษาจำคุก ในขณะที่โทนอยู่กับผู้อุปถัมภ์

โตนจะได้รับความดูแลในเรื่องของการหลบหนีติดตามจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และได้ทรัพย์สินเงินทอง ในขณะที่เดียวกันโตนจะตอบแทนโดยการให้ความดูแลในเรื่องความปลอดภัยในชีวิตและคอยช่วยเหลือดูแลในเรื่องคะแนนเสียงในช่วงที่มีการเลือกตั้ง

โตนกับชาวบ้านและเพื่อน โตนจะให้ความช่วยเหลือชาวบ้านในการติดตามทรัพย์สินที่หายกลับคืนมา และให้ความคุ้มครองไม่ให้คนเถื่อนต่างถิ่นเข้ามาคุกคามชาวบ้านและเพื่อน ในขณะที่ชาวบ้านและเพื่อนจะตอบแทนด้วยการให้คะแนนเสียงแก่ผู้ที่โตนให้การสนับสนุนในช่วงที่มีการเลือกตั้ง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติชีวิตของมือปืนคนที่ 4 บัง

บังเป็นชายหนุ่มวัยฉกรรจ์ที่ผ่านชีวิตของนักต่อสู้เพื่อรักษาชีวิตของตนเองให้พ้นจากการติดตามไล่ล่าของฝ่ายตรงข้ามที่พยายามจะเอาชีวิตให้ได้ เนื่องจากคิดว่าเป็นชายหนุ่มเพียงคนเดียวที่จะตามมาแก้แค้นให้กับพี่ชาย บังเป็นคนสุขุมเยือกเย็น พุคน้อย ใจเย็น มีเวรตาที่คู่คั่น หากไม่ใช่คนที่สนิทจะไม่ยอมสนทนาคำพูด เขาเคยเป็นผู้ใหญ่บ้านที่ชาวบ้านให้ความเคารพนับถือและเกรงใจ เป็นที่ยอมรับของชาวบ้าน มีนิสัยใจคอเป็นนักเลง ไม่ชอบรังแกคนที่อ่อนแอกว่า หากไม่มีใครมารังแกก่อนก็จะไม่ทำ

บังเกิดและเติบโตที่อำเภอบาง จังหวัดสมุทรฉะ ในครอบครัวของครูสอนศาสนาและนักเลง ซึ่งเขาเป็นลูกชายคนที่ 6 และมีน้องสาวอีก 3 คน ในบรรดาพี่น้องทั้งหมด 9 คน ฐานะทางบ้านยากจน ครอบครัวมีอาชีพทำนา โดยอาศัยเช่านาจากคนในท้องถิ่น พ่อตาบอดทั้งสองข้าง ส่วนมารดาได้ถึงแก่กรรมไปตั้งแต่คลอดลูกสาวคนสุดท้ายซึ่งลูกสาวคนนี้ก็เสียชีวิตหลังจากที่แม่เสียชีวิตไปได้ 20 กว่าวัน ซึ่งขณะนั้นบังยังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนภายในตำบล ชีวิตในวัยเด็กต้องต่อสู้กับความยากจนและความลำบากในการดำรงชีวิต ต้องรับภาระในการเลี้ยงน้องที่ยังเล็ก นอกจากนี้ยังรับหน้าที่ในการหุงหาอาหารให้แก่ครอบครัวในตอนเช้าและตอนเย็น ในเวลากลางวันต้องนำวัวไปเลี้ยงในทุ่งนา เมื่อถึงฤดูทำนาก็ต้องช่วยครอบครัวทำนา ชีวิตผ่านการตรากตรำมาอย่างยากลำบาก ต้องกินข้าวคลุกน้ำเกลือ ภายหลังจากจบการศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แล้ว บังได้ออกติดตามบิดาที่ตาบอดออกไปสอนศาสนาตามสถานที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศ โดยทำหน้าที่เป็นผู้นำทาง ทำให้เรียนรู้โลกภายนอกก่อนวัย จากการใกล้ชิดกับบิดาจึงทำให้บังซึมซับนิสัยใจคอของพ่อที่เป็นทั้งครูสอนศาสนาและนักเลง เนื่องจากตลอดเวลาที่อยู่กับบิดา บังจะทำหน้าที่ในการนำทางและเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละวันให้กับบิดาฟัง การที่บังติดตามบิดาไปสอนศาสนาทำให้รู้ถึงหลักคำสอนของศาสนา ตลอดจนกาอาคมในการประกอบพิธีกรรมและการดำเนินชีวิตได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้พ่อจะเป็นครูสอนศาสนาแล้ว พ่อยังเป็นนักเลงที่ผ่านชีวิตในการต่อสู้ หากตาของพ่อไม่บอดทั้งสองข้างคงจะถึงแก่กรรมไปนานแล้ว เนื่องจากมีคู่อริคอยตามล้างแค้น จากการที่ครอบครัวของบังมีอาชีพทำนา และอาศัยแรงงานจากวัวในการไถคราด ในฤดูทำนาและเก็บเกี่ยว และใช้วัวในการนวดข้าว หลังจากฤดูเก็บเกี่ยวชาวเมืองสมุทรฉะยังนิยมการเล่นวัวลาน ซึ่งเป็นการละเล่นพื้นบ้านท้องถิ่น บ้านของบังก็เช่นกัน บิดาของบังชอบการเล่นวัวลานแล้ว ยังชอบการเล่นการพนันไก่ชน จากการที่ครอบครัวชอบการเล่นวัวลานและพ่อของบังยังเป็นนายพวงวัวลานทำให้ครอบครัวของบังคุ้นเคยกับวงการนี้เป็นอย่างดีมีการนำวัวลานออกไปเล่นตาม

แหล่งต่าง ๆ ตามที่พวกห้องเชิญมาให้ นำวัวไปช่วยวิ่งในลาน และทำให้มีพรรคพวกในต่างถิ่นและในถิ่นเดียวกัน ประกอบกับครอบครัวของพ่อเป็นนักเลงเก่า บังจึงอยู่ภายในแวดวงนักเลงและซึ่มซั้ววิถีชีวิตและการดำรงตนของนักเลงตั้งแต่ยังอยู่ในวัยเด็ก พ่อก็ไม่ได้ว่ากล่าวตักเตือนหรือเห็นว่าเป็นเรื่องเสียหาย แต่กลับอบรมให้รู้จักการใช้ชีวิตของการเป็นนักเลง (ไม่รังแกผู้อื่นหรือผู้ที่อ่อนแอกว่า ถือคำสัตย์ รักพวกพ้อง)

บังมีครอบครัวและมีบุตรจำนวน 3 คน เป็นบุตรชายหนึ่งคนและบุตรสาวสองคน ปัจจุบันบุตรชายกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนที่จังหวัดนากะเลีย ส่วนบุตรสาวคนรองได้หางานมีครอบครัวไปแล้ว และบุตรสาวคนสุดท้ายยังคงยังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลอยู่ ครอบครัวยังคงอาศัยการทำนาโดยอาศัยจากการเช่านาทำ ไม่มีที่นาเป็นของตนเอง นอกจากนี้ภรรยาได้อพยพไปอยู่กับบุตรสาวที่อำเภอสามารณ จังหวัดสมบรูณ์

เมื่อบังอายุได้ 17 ปี ในปี พ.ศ. 2527 ก็เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ชีวิตหักเหเข้าสู่การต่อสู้และการฆ่าล้างแค้น เนื่องจากเพื่อนของพี่ชายซึ่งสนิทสนมกันมาก ได้มายิงพี่ชายคนที่ 4 ถึงแก่ความตาย ทั้ง ๆ ที่บิดาเคยเรียกเพื่อนคนนี้ ชื่อนายสำราญ มาทำความเข้าใจกับพี่ชาย และได้กำชับห้ามปรามพี่ชายไม่ให้ไปทำร้าย ซึ่งมีสาเหตุมาจากพี่ชายได้เกิดเหตุชกต่อยกับลูกน้องของนายสำราญ ทำให้นายสำราญไม่พอใจ จากการห้ามปรามของพ่อทำให้พี่ชายซึ่งพ่อสั่งไม่ให้สู้กับนายสำราญจึงถูกนายสำราญยิงตาย เมื่อนายสำราญยิงพี่ชายคนนี้ของบังแล้ว นายสำราญก็เห็นว่ามีคนที่จะมาตามฆ่าล้างแค้นให้กับพี่ชายคนนี้มีเพียงบังเท่านั้น เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้บังต้องต่อสู้เพื่อรักษาชีวิต ไม่ให้นายสำราญมายิงบังก่อน และในปี พ.ศ. 2529 บังได้ติดตามไปยังพรรคพวกของนายสำราญที่มายิงพี่ชาย โดยในวันนั้นเป็นวันสงกรานต์ มีการเล่นการพนันบ่อนไฮโลที่กลางหมู่บ้านคอนเทพประเสริฐ และนายมาซึ่งเป็นเป้าหมายที่จะต้องฆ่าล้างแค้นร่วมเล่นอยู่ในวงไฮโลด้วย บังจึงใช้อาวุธปืน .38 เค้นเข้าไปจ่อยิงกลางวงไฮโล ทำให้นายมาถึงแก่ความตาย และต่อมาบังได้ถูกดำเนินคดีและสามารถต่อสู้คดีในชั้นศาล โดยศาลมีคำพิพากษายกฟ้องเนื่องจากไม่มีพยานหลักฐานมาลงโทษบังได้

ต่อมาหลังเกิดเหตุการณ์นี้แล้วได้ประมาณ 2 เดือน บังได้ติดตามไปยังนายริน ซึ่งเป็นพี่ชายของนายสำราญ และร่วมกันฆ่าพี่ชายของบัง วันนั้นบังออกเรืออีป๊าบไปรอที่ทะเลปากอ่าวบางขุน ซึ่งเป็นบ้านของนายริน และนายรินจะต้องออกเรือไปหาปลาทุกวัน เมื่อบังเห็นนายรินนำเรือออกไปหาปลาทุกวัน จึงออกเรือติดตามไปในทะเลเป็นระยะทางประมาณ 2 กิโลเมตร

บังก็ใช้อาวุธปืน เอชเค 33 พับฐาน จำนวน 1 แมกกาซีน (30 นัด) ยิงนายรินตกะเสตาย ส่วน ภรรยาบังไม่ยิงเนื่องจากก่อนที่บิดาจะเสียชีวิตได้กล่าวไว้ก่อนตายว่า “สู้เขานะลูก แต่อย่าทำร้าย ผู้หญิงและเด็ก” และบังได้ถือคำสอนของพ่อตลอดมาจึงมิได้ทำร้ายผู้หญิงและเด็ก เหตุการณ์ครั้งนี้ ไม่มีการติดตามดำเนินคดีของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และเป็นครั้งที่สองของการฆ่าล้างแค้นของบัง หลังจากเหตุการณ์ครั้งนี้แล้ว บังเริ่มระมัดระวังตัวมากขึ้น และต้องติดตามฆ่าล้างแค้นพรรคพวกของ นายสำราญต่อไป จนกระทั่งบังก็ได้โอกาสอีกครั้งใน 2 เดือนต่อมา วันนั้นในขณะที่บังกำลังทำนา อยู่กลางแปลงนา บังซึ่งคอยระมัดระวังตัวอยู่แล้วได้สังเกตเห็นนายพร้อยซึ่งเป็นเพื่อนกันได้ซ่อนรถ จักรยานยนต์และซ้กออาวุธปืนออกจากเอว แต่บังก็ไหวตัวทันวิ่งไปหยิบปืนลูกซอง 5 นัด ซึ่งแขวน ไว้ที่ต้นไม้มารื้อทัน นายพร้อยจึงไม่มีโอกาสยิงบัง และได้หลบหนีไป รุ่งขึ้นบังได้เดินทางไปพบกับนายพร้อยที่บ้านพรรคพวก และได้สอบถามนายพร้อยว่า “มึงจะยิงกูเรื่องอะไร” แต่นายพร้อย ปฏิเสธว่าไม่ได้ยิง แต่ที่หยิบอาวุธปืนเนื่องจากราคาปืนที่เหน็บอยู่ที่เอว จึงต้องซ้กปืนออกมา แล้ว ถือไว้ บังจึงตอบไปว่า “ยิงกูต้องยิงให้ตาย ไม่อย่างนั้นกูยิงตายท่าหมดคนะ” แล้วก็เดินทางกลับ หลังจากนั้นอีก 2 วัน บังได้ทราบข่าวจากพรรคพวกว่า นายพร้อยพร้อมด้วยพรรคพวก จะออกไป ปล้นที่ตำบลบางขุนไทร และทราบถึงเส้นทางเดินทางตลอดจนเวลาในการเข้าปล้น คืนนั้นบัง กับน้องเมียจึงออกเดินทางไปดักนายพร้อยกับพรรคพวกในเส้นทางดังกล่าว รออยู่ประมาณหนึ่ง ชั่วโมง นายพร้อยและพรรคพวกนัดพบกับพรรคพวกอีกชุดหนึ่งที่นัดหมายไว้บนคอน ก่อนถึง หมู่บ้านบางขุนไทร เมื่อบังเห็นนายพร้อยกับพรรคพวกมาถึงเป้าหมายโดย พรรคพวกอีก 2 คนที่ มาด้วยกัน ได้ขอตัวออกไปทำธุรกิจส่วนตัว ซึ่งเป็นโอกาสที่บังจะลงมือทำงานนี้ได้อย่างสะดวก ขณะนั้นนายพร้อยไม่ได้ระวางตัว และกำลังเช็คและซ้กออาวุธปืนลูกซอง 5 นัดอยู่ บังจึงใช้อาวุธปืน เอ็ม 16 ที่นำมายิงไปที่นายพร้อยจนหมดแมกกาซีน (20 นัด) กระสุนถูกที่ใบหน้าและลำตัวจนถึง แก่ความตาย ส่วนพรรคพวกที่มากับนายพร้อยก็ได้หลบหนีไป กรณีนี้ก็ป็นอีกคดีหนึ่งที่ไม่มีการ ติดตามดำเนินคดีของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ระหว่างปี พ.ศ. 2529-2530 บังไม่มีโอกาสที่จะฆ่านายสำราญซึ่งเป็นคู่อริ เนื่องจากใน ปี พ.ศ. 2530 นายสำราญได้ถูกจับกุมและถูกคุมขังในเรือนจำ หลังจากนั้นบังก็ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจ จับกุมในข้อหาฆ่านายมา และถูกส่งตัวเข้าเรือนจำ ระหว่างที่อยู่ในเรือนจำ บังได้พบกับนายสำราญ และได้มีการพูดคุยทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน การสนทนาระหว่างบังกับนายสำราญเป็นไปด้วยดี เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ต่อมานายสำราญได้ต่อสู้คดีและออกจากเรือนจำก่อนบัง ก่อนที่จะออกจาก เรือนจำบังและนายสำราญได้พูดคุยกัน โดยบังกล่าวกับนายสำราญว่า “ถ้ากูออกไป เป็นทำให้มึงก็ ยิงกูเนื้อ ทีใครทีมัน แต่อย่ายิงลูกยิงเมียระหว่างกันก็แล้วกัน” ภายหลังบังก็ต่อสู้คดีของนายมาจน

ศาลพิพากษายกฟ้อง เนื่องจากขาดพยานหลักฐาน และได้ออกจากเรือนจำ ตลอดเวลาที่ออกจากเรือนจำ และได้พบกับนายสำราญก็ยังมีกรพูดคุยหยอกล้อกันเล่น เหมือนคนทั่วไปโดยเก็บความอาฆาตแค้นไว้ในใจ

ในปี พ.ศ. 2533 เดือนเมษายน ในวันนั้นเป็นงานศพของญาตินายสำราญ ที่บ้านดอนเทพประเสริฐ มีภายยนตร์กลางแปลง มีการเล่นการพนัน ไพ่ ไฮโล บังได้เข้ามา จึงเตรียมความพร้อมที่จะไปยิงนายสำราญในวันนี้ ตอนนั้นประมาณ 3 ทุ่ม หนึ่งกลางแปลงเริ่มฉายแล้ว บังไปกับลูกน้อง 3-4 คน ได้เดินทางไปยังงานและพบกับนายสำราญซึ่งกำลังเล่นไพ่เก้าเกอยู่เ็นวง มีคนเล่นอยู่ประมาณ 10 กว่าคน โดยนายสำราญกำลังเล่นนั่งคู่อยู่กับนายสามารถซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของนายสำราญ เมื่อเห็นบังเดินเข้ามาพร้อมอาวุธปืนจึงหันหน้ามามอง และได้พยายามชักปืนที่เอว แต่ชักกว่า บังจึงใช้อาวุธปืนขนาด .45 (11 มม.) ยิงออกไปจำนวน 6 นัด ถูกนายสำราญที่บริเวณด้านหลัง 3 นัด และถูกนายสามารถที่แขนกับศีรษะ 2 นัด โดยนายสามารถได้วิ่งหนีไปตายที่บ่อน้ำ ส่วนนายสำราญถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล และได้เสียชีวิตภายหลังจากเกิดเหตุการณ์อีก 2 วัน แต่ระหว่างนั้นบังได้ส่งพรรคพวกไปสืบคว่านายสำราญได้ถึงแก่ความตายหรือยัง เพื่อจะได้เคลียร์คดีกับตำรวจ ซึ่งในวันนั้นหลังจากที่ยิงนายสำราญและนายสามารถตายแล้ว บังยังได้เดินทางไปสถานีตำรวจเพื่อฟังข่าวจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ และได้เข้าพูดคุยกับสารวัตรใหญ่ โดยสารวัตรใหญ่ได้นัดให้มาพบในตอนเช้าอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งบังได้มอบเงินให้เจ้าหน้าที่ตำรวจจำนวน 2,000 บาทเป็นค่าอาหารในการชันสูตรพลิกศพ เมื่อบังทราบว่านายสำราญถึงแก่ความตายแล้ว จึงได้เข้าไปพบกับสารวัตรใหญ่ และได้ตกลงเคลียร์คดีโดยตำรวจเรียกเงินจากบังจำนวน 50,000 บาท เป็นค่าดำเนินการ แต่บังได้ต่อรองลงมาเหลือ 30,000 บาท และเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ติดตามดำเนินคดีกับบังอีก ต่อไป

ในเดือนกรกฎาคม 2533 บังได้รับคำสั่งจากนักการเมือง (สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร) ให้ไปยังไอ้เตี้ยซึ่งอยู่ที่อำเภอเดียวกัน โดยนักการเมืองคนดังกล่าวได้รู้จักและสนิทสนมกับบังและเคยให้ความช่วยเหลือบังในด้านเงินทองและทรัพย์สิน นอกจากนี้บังยังตอบแทนด้วยการเป็นหัวคะแนนคอยควบคุมคะแนนเสียงให้กับนักการเมืองทั้งในระดับท้องถิ่น และระดับจังหวัดเมื่อมีการเลือกตั้ง ทั้งนี้บังมีนักการเมืองระดับอำเภอเป็นผู้อุปถัมภ์อีกชั้นหนึ่ง (สมาชิกสภาจังหวัดเขตอำเภอเดียวกับบัง) นักการเมืองได้สั่งมายังญาติผู้ใหญ่ของบังให้ไปดำเนินการ ในวันนั้นบังไปกับพรรคพวกอีก 3 คน รวมเป็น 4 คน บังนำเพื่อนอีก 1 คนขึ้นไปบนบ้านของนายเตี้ย ส่วนอีก 2 คนคอยคุ้มกันอยู่ที่ด้านล่าง ขณะนั้นนายเตี้ยกำลังนอนสนทนากับเพื่อนอีก 3 คน บังกับเพื่อนจึงใช้อาวุธปืนลูกซอง 5 นัด ระเบิดยิงไปที่นายเตี้ยกับเพื่อน ทำให้นายเตี้ยกับเพื่อนอีกคนถึงแก่ความตาย ส่วนที่เหลือได้

หลบหนีลงไปใต้น้ำและบังกับพรรคพวกได้ค้นหาจนพบ 1 คน แต่คิดว่าได้ถึงแก่ความตายแล้วจึงไม่ได้ยิงซ้ำ ต่อมาภายหลังจึงทราบว่าคนดังกล่าว ยังรอดชีวิตอยู่ ต่อจากนั้นอีก 2-3 วัน บัง ก็ได้รับการติดต่อจากนักการเมืองคนดังกล่าว ให้ไปทำการมอบตัวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยนักการเมืองได้ทำการเคลียร์คดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจไว้หมดแล้ว แต่ขอให้บังนอนอยู่ในห้องขัง 1 คืนก่อน แล้ววันรุ่งขึ้นจะได้ไปประกันตัว และเหตุการณ์ในครั้งนี้นักการเมืองคนดังกล่าวได้ตกลงเคลียร์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นเงินทั้งสิ้น 60,000 บาทและเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่คิดใจที่จะดำเนินคดีกับบังอีกต่อไป

และในปีเดียวกันนี้เองที่บังได้ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้ใหญ่บ้านตำบลหนึ่งของจังหวัดสมุทรบุรี โดยได้รับการสนับสนุนจากทั้งนักการเมืองในระดับท้องถิ่นและในระดับจังหวัด ประกอบกับบังได้รับความเคารพนับถือจากชาวบ้าน โดยบังจะให้ความช่วยเหลือปกป้องลูกบ้านไม่ให้ถูกรังแก ตลอดจนการรักษาความสงบเรียบร้อยให้กับลูกบ้าน นอกจากนี้พ่อของบังยังเป็นครูสอนศาสนาจึงได้รับความเคารพนับถือและความเกรงใจจากชาวบ้าน ในที่สุดบังก็ได้รับความไว้วางใจจากชาวบ้านในการลงคะแนนเสียงให้ได้รับการคัดเลือกและดำรงตำแหน่งเป็นผู้ใหญ่บ้าน การที่ได้รับการเลือกตั้งและสนับสนุนจากนักการเมืองทำให้บังซึ่งได้รับความไว้วางใจและความเชื่อถือจากนักการเมืองในการควบคุมและช่วยเหลือในการคอยควบคุมคะแนนเสียงของชาวบ้านในการที่จะเทคะแนนเสียงให้กับนักการเมืองคนใด ซึ่งทำให้บังยังมีความสำคัญและมีความสนิทสนมกับนักการเมืองทั้งในระดับการเลือกตั้งของสมาชิกสภาจังหวัด และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร นอกจากนี้บังยังมีความสัมพันธ์กับนักการเมืองในจังหวัดใกล้เคียง เนื่องจากมีการไปมาหาสู่และมีการแนะนำจากนักการเมืองและผู้มีอิทธิพลจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง และบังยังมีความสัมพันธ์แนบแน่นกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร นายอ้อมซึ่งเป็นนักการเมืองจังหวัดสิงห์บุรี โดยการเป็นเครือญาติสมมติในฐานะบุตรบุญธรรม นอกจากนี้ยังนำไปสู่การมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับนักการเมืองทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับจังหวัดของจังหวัดสิงห์บุรี ความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นระบบเครือข่ายและในแวดวงของนักการเมืองและผู้มีอิทธิพลทั้งในระดับท้องถิ่นและในระดับประเทศ และมีการสั่งการให้ไปทำงานต่างๆ โดยการฝากฝังและการติดต่อทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยทางตรงมีการติดต่อระหว่างผู้มีอิทธิพลกับผู้มีอิทธิพล หรือโดยอ้อมระหว่างผู้มีอิทธิพลกับลูกน้องหรือบริวาร โดยลูกน้องหรือบริวารจะเป็นผู้ไปติดต่อกับผู้มีอิทธิพลอีกต่อหนึ่ง ซึ่งจะเห็นได้จากการได้รับคำสั่งของผู้มีอิทธิพลของบังให้ไปทำงานในปลายปี พ.ศ. 2533 กรณีนี้บังได้รับคำสั่งจากนักการเมืองระดับชาติของจังหวัดสมุทรบุรีให้ไปทำงานที่จังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งงานนี้บังได้รับคำสั่งให้ไปยังลูกน้องเก่าของนักการเมืองระดับประเทศของจังหวัดสมุทรบุรี และมีสาเหตุมาจากการรู้เรื่องราวประวัติของผู้มีอิทธิพลมากเกินไป และอาจนำความเสียหายมาสู่ผู้มีอิทธิพลได้ ดังนั้นจึงมีคำสั่งลงมาให้ไปทำงานชั้นนี้ ซึ่ง

บุคคลผู้นี้ยังไม่เคยรู้จักมาก่อน บุคคลผู้นี้คือ นายแมว เดิมนายแมวเป็นคนจังหวัดอื่น แต่มาทำมาหากินอยู่กับผู้มีอิทธิพลและต่อมาได้แยกตัวมาทำกิจการปั้มน้ำมันบางจาก ในอำเภอทับทวน จังหวัดสิงห์ขร ในการนี้ผู้มีอิทธิพลได้ส่งคนมาเป็นผู้นำบั้งไปซื้อเป่าและดูสถานที่ที่จะลงมือ โดยก่อนที่จะลงมือบั้งต้องติดต่อกับผู้มีอิทธิพลในจังหวัดสิงห์ขร ทั้งระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ ประกอบไปด้วยกำนันแก้ว กำนันฉกาจ (เป็นบุตรของนายเสมอ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสิงห์ขร) ส.ส. ออม และ ส.ส.เสมอ ต้องติดต่อขออนุญาตถึง 2 วัน ทั้งอาศัยการติดต่อทางโทรศัพท์และการไปพบด้วยตนเอง และได้รับอนุญาตจากบุคคลดังกล่าวแล้ว ในระหว่างนี้ได้ไปพักอยู่บ้านโกม่งซึ่งเป็นมือปืนมีชื่อเสียงและมีบ้านเดิมอยู่ที่จังหวัดสมุทรบุรี ประกอบกับเป็นลูกน้องคนสนิทของส.ส.ออม ในการทำงานครั้งนี้ บังได้นำญาติพี่น้องเป็นผู้ติดตามไปร่วมทำงานครั้งนี้ด้วย เมื่อสังเกตความเคลื่อนไหวและทราบถึงกิจกรรมในแต่ละวันของนายแมวแล้ว จึงได้เตรียมลงมือและตกลงทำงานในเวลากลางคืน เนื่องจากปั้มน้ำมันของนายแมวจะรับซื้อน้ำมันเดือนและมีรถน้ำมันมาส่งในเวลากลางคืน (น้ำมันเดือนในวงการค้าจะเรียกว่า “คอกหมู”) และจะออกจากที่ทำงานมารับน้ำมันด้วยตนเอง ในวันนั้นก็เช่นกัน บังชும்อยู่ที่สวนมะพร้าวข้างปั้มน้ำมันของนายแมว ระหว่างนั้นมีรถน้ำมันเข้ามาส่งที่บั้งถึง 2 คันแต่ไม่สามารถเข้าไปทำงานได้ และรองจรดพ่วงวิ่งเข้ามา บังซึ่งรอจังหวะอยู่แล้วจึงถืออาวุธปืนลูกซองห้านัด วิ่งตามรถพ่วงเข้าไป เป็นจังหวะเดียวกันที่นายแมวได้เปิดประตูห้องทำงานเพื่อออกมารับน้ำมัน บังจึงลั่นกระสุนปืนออกจากลำกล้องจำนวน 1 นัด ส่วนน้องชายที่ไปด้วยได้ใช้อาวุธปืนเล็กยาว M.16 ยิงออกไป 1 แมกกาซีน (20 นัด) ทำให้นายแมวถึงแก่ความตายในทันที ในขณะที่ลงมือนั้นนายแมวได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจคุ้มกันอยู่ถึงสองนาย แต่กลับไม่มีใครยิงปืนต่อสู้กับบังไวแต่อย่างใด ภายหลังจากทำงานเสร็จแล้วผู้ซื้อเป่าได้นำรถยนต์เก๋งพบบัง และน้องนำอาวุธปืนดังกล่าวกลับไปที่จังหวัดสมุทรบุรี โดยไม่มีการติดตามจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เนื่องจากมีการเคลียร์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจก่อนการทำงานนี้แล้ว จึงไม่ต้องกังวลปัญหาในเรื่องนี้แต่อย่างใด

หลังจากทำงานแล้ว บังยังคงทำหน้าที่เป็นผู้ใหญ่บ้านตามปกติ และมีการเดินทางไปมาหาสู่ระหว่างผู้มีอิทธิพลจังหวัดสมุทรบุรีและจังหวัดสิงห์ขร จนในปลายปี พ.ศ. 2533 ลูกน้องของผู้มีอิทธิพล (นายต้อง ปัจจุบันเป็นสมาชิกสภาผู้แทน จังหวัดสมุทรบุรี) ซึ่งเข้ามาเที่ยวที่อำเภอของบังในขณะนั้น และต่อมาได้มีเหตุการณ์ทะเลาะวิวาทเนื่องจากการเหยียบเท้าและมีการทำร้ายร่างกายของลูกน้องของบัง ขณะนั้นบังได้ทราบเรื่องจากลูกน้องก็มีความรู้สึกไม่พอใจกับการกระทำดังกล่าวและได้ติดตามไปยังที่เกิดเหตุ เนื่องจากฝ่ายจำคุกข้ามถิ่นเข้ามาหาเรื่องเป็นการไม่ให้เกียรติกัน ดังนั้นจึงได้เข้าไปเจรจาแต่ฝ่ายจำคุกกลับแสดงท่าทางไม่พอใจและทำทายเป็นดั่งนั้นบังจึงชักอาวุธปืนขนาด .38 ยิงถูกที่ก้านคอของลูกน้องจำคุกและพรรคพวกของจำคุกประมาณ 10 กว่าคนก็ได้ยิงปืน

ได้ตอบกลับมาถูกที่ขาของบัง และได้วิ่งหลบหนี หลังจากเกิดเหตุการณ์ขึ้น ทั้งสองฝ่ายได้ประกาศว่าห้ามเข้ามาในเขตพื้นที่ของคน โดยจำอู๊ดได้ประกาศห้ามบังเข้าเขตพื้นที่อำเภอเมือง ส่วนบังก็ประกาศห้ามพรรคพวกจำอู๊ดเข้าเขตพื้นที่อำเภอที่บังอยู่ นอกจาก ส.ส.ด้อม สมาชิกสภาจังหวัดหาญ สองคนนี้เท่านั้นที่บังยอมให้เข้าพื้นที่ ซึ่งบุคคลทั้งสองเป็นผู้ที่คอยอุปถัมภ์และคอยช่วยเหลือในการเคลียร์คดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ นอกจากนี้ยังให้ความช่วยเหลือในด้านเงินทองกับบัง และบังเองก็คอยช่วยเหลือตอบแทนด้วยการควบคุมดูแลและแนะนำเสี่ยงให้กับ ส.ส.ด้อม และ ส.จ.หาญ โดย ส.จ.หาญ เป็นผู้อุปถัมภ์ในชั้นถัดมาจากอาด้อมอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งบังให้ความเคารพนับถือและเชื่อฟังบุคคลทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง เหตุการณ์ประกาศห้ามและทำทายระหว่างบังกับจำอู๊ด มีต่อกันจนเวลาล่วงเลยมา 1 ปี นายด้อง (สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร) ซึ่งเป็นผู้มีอิทธิพลได้เป็นผู้เข้ามาไกล่เกลี่ยเรื่องดังกล่าว โดยในวันนั้นบังได้จัดงานเลี้ยงแต่งงานให้กับหลานชาย และจัดงานที่บ้านของบังเอง ในงานนี้ นายด้อง ได้เข้ามาช่วยงานด้วย และมีการนำพรรคพวกของจำอู๊ดเข้ามาดกกลงกัน ทั้งนี้ นายด้องได้เข้ามาพูดคุยก่อน โดยตกลงให้เรื่องที่ผ่านมาจบลง ให้เลิกแล้วต่อกัน มีการจับมือและพูดคุย และทั้งสองฝ่ายตกลงยุติปัญหาทั้งหมดที่ผ่านมา

ต่อมาในต้นปี พ.ศ. 2534 ระหว่างที่ยังเป็นผู้ใหญ่บ้านนี้ บังซึ่งมีความสัมพันธ์กับผู้มีอิทธิพลทั้งในจังหวัดสมุทรและจังหวัดสิงห์ขร และในวงการได้รับการแนะนำให้ผู้รู้จักสนิทสนมกับ เสือป่อง ผู้มีอิทธิพลของจังหวัดสงคราม มีการไปมาหาสู่จนสนิทสนมและบังได้ส่งหลานชาย ซึ่งเป็นมือปืนรับจ้างเข้าเป็นอยู่ช่วยเหลืองานและคอยให้ความคุ้มครองความปลอดภัยให้กับเสือป่องตลอดมา จนในที่สุดเสือป่องได้ชักชวนให้บังเข้ามาลงทุนเลี้ยงควายที่จังหวัดธานี เนื่องจากบริเวณดังกล่าวมีหญ้าที่เป็นปัจจัยในการเลี้ยงควายหอมสมบูรณ์ และในที่สุดก็มีการลงทุนกับพรรคพวกจากจังหวัดสมุทร โดยกว้านซื้อลูกควายในจังหวัดอุทัยธานี ลพบุรี อุทัยฯ แล้วนำมาเลี้ยงในจังหวัดธานี แต่ด้วยความเป็นคนใจกว้างชอบช่วยเหลือผู้อื่น เมื่อชาวบ้านมีการทำงานบุญ บังก็จะช่วยเหลือด้วยการหาถึก ลำตัด มาช่วยงาน จึงเป็นที่เคารพและนับถือของชาวบ้าน แต่การปฏิบัติตัวดังกล่าวของบังทำให้ (ไอ้จ่า) ผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นเกิดความไม่พอใจ เนื่องจากชาวบ้านให้ความเคารพเชื่อถือเป็นมากกว่าตน ดังนั้น ผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นจึงได้มาก่อกวน ต่อมาจึงได้ประกาศไม่ให้บังอาศัยอยู่ในพื้นที่ มีการข่มขู่ และบังได้ทราบข่าวว่าไอ้จ่าจะมายิงบัง ประกอบกับเสือป่องได้เข้ามาเตือน ทำให้ต้องระมัดระวังตัวเพิ่มมากขึ้น แต่ในขณะที่เดียวกันบังก็ยังคงเดินทางไปมาระหว่างจังหวัดสมุทร จังหวัดสิงห์ขร จังหวัดสงคราม จังหวัดนนทบุรี จังหวัดธานี จนในที่สุดก็มีโอกาสมาถึงที่บังจำเป็นที่จะต้องชิงลงมือก่อนเพื่อรักษาชีวิตของตนเองไว้ วันนั้นมีงานศพของญาติไอ้จ่าที่วัด บังทราบข่าว จึงได้พาพรรคพวกไปด้วย รวม 3 คน นำรถกระบะไปจอดยังศาลาตั้งศพ มีการ

เล่นไฮโลเป็นกลุ่ม บังเห็นดังนั้นจึงเดินถือปืนขนาด 11 มม. (.45) ลงไปยังกลุ่มผู้เล่นเพียงคนเดียว สังเกตเห็นไอ้จ๋าคำลึงนั่งเล่นไฮโลกับลูกน้องอีก 3 คน ขณะนั้นไอ้จ๋าได้หันหน้ามามองบังแต่ยังไม่ทันชักอาวุธปืนขึ้นยิงก็ถูกบังยิงเข้าแสบหน้าล้มลง ส่วนลูกน้องของไอ้จ๋าก็ได้วิ่งเข้าหาบัง โดยคนแรกเข้ากอดปล้ำแย่งปืน อีกคนชักอาวุธปืนจะยิง แต่ชักกว่าบัง และถูกกระสุนปืนเข้าที่หน้าอกล้มลง ส่วนคนที่กอดไม่มีอาวุธปืน บังจึงใช้อาวุธปืนจ่อยิงเข้าที่ขมับ 2 นัด ถึงแก่ความตาย ทำให้ผู้ที่กำลังเล่นไฮโลอยู่ต่างวิ่งหนีแยกย้ายกันหลบหนี เมื่อทำงานเสร็จแล้วจึงเดินกลับมาที่รถกระบะและขับมาที่คอกควายและหลบหนีมาอยู่ที่บ้านญาติในจังหวัดนครพนม 1 คืน เพื่อรอฟังข่าวและได้รับทราบข่าวว่าทำงานเรียบร้อยแล้ว บังจึงเดินทางกลับจังหวัดสมุทรปราการโดยขับรถกระบะมาเพียงคนเดียว ภายหลังเสียป้อมได้เข้ามาเคลียร์คดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและญาติของไอ้จ๋าเรียบร้อยแล้ว และติดต่อให้บังกับมายังจังหวัดธานีได้ โดยใช้ระยะเวลาในการเคลียร์คดีถึง 10 กว่าวัน หลังจากนั้นบังก็ยังคงเดินทางไปมาระหว่างจังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดสงขลา จังหวัดธานี เพื่อดูแลฝูงควาย หลังจากเกิดเหตุการณ์ยิงไอ้จ๋าแล้ว ชาวบ้านต่างก็วิจารณ์ว่า “คนทำอะไรคนเดียวถึงตายห้าสามคน ขนาดมีปืนยิงยังไม่ทันเลย” ซึ่งต่อมาชาวบ้านจึงรู้มีความกลัวคนจังหวัดสมุทรปราการมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันความสัมพันธ์ระหว่างบังและเสียป้อม ก็ยิ่งเพิ่มความสัมพันธ์และไว้วางใจระหว่างกันมากขึ้น บังยังคงเลี้ยงควายและดำเนินชีวิตต่อไป และเว้นว่างจากการยิงระยะหนึ่ง และยังคงปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านตามปกติ

ต่อมาในปลายปี พ.ศ. 2537 ก็เกิดเหตุการณ์พี่ชายของบังสองคนขัดใจกันในเรื่องหนี้สินระหว่างกัน และนำไปสู่การใช้อาวุธปืนของบังยิงกันเอง และในภายหลังเป็นเหตุให้บังต้องถูกดำเนินคดีในร่วมกันพยายามฆ่าพี่ชาย เหตุการณ์ดังกล่าวที่ชายคนโต และพี่ชายคนที่สามได้ทะเลาะกันเอง และบังได้เข้ามาห้ามปรามพี่ชายทั้งสองคน แต่ทั้งสองฝ่ายไม่เชื่อฟัง พี่ชายคนที่สามได้กลับมาอาวุธปืนลูกซองห้านัดที่บ้านของบังออกไปดักยิงพี่ชายคนโต ซึ่งขณะนั้นบังได้ให้ลูกน้องไปบอกกล่าวกับพี่ชายคนโต ไม่ให้เดินทางออกจากบ้านมาตามเส้นทางที่พี่ชายคนที่สามมาดักรอ แต่พี่ชายคนโตไม่เชื่อฟังกลับคือรันออกมาจึงถูกยิงเข้าที่ตา เป็นเหตุให้ตาบอดทั้งสองข้าง และพี่ชายคนโตได้แจ้งความดำเนินคดีกับบังและพี่ชายคนที่สาม ต่อมาบังจึงขอเข้ามาขอตัวต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและมีการประกันตัวออกมาสู่คดี

ในต้นปี พ.ศ. 2538 เพื่อนของบังซึ่งอยู่ที่จังหวัดน่านถือเดินทางมาหาที่บ้าน โดยเพื่อนคนดังกล่าวรู้จักสนิทสนมกับบังมาตั้งแต่เล็ก โดยเป็นคนจังหวัดสมุทรปราการเหมือนกัน แต่ต่อมาภายหลังแม่ของเพื่อนไปได้สามีใหม่และได้อพยพไปอยู่ที่จังหวัดน่าน เพื่อนคนนี้ได้มาหาและ

เล่าปัญหาของพ่อเลี้ยงของตนเองที่ถูกผู้อื่นรังแกในเรื่องปัญหาธุรกิจโรงไม้เป็งมัน โดยพ่อเลี้ยงเป็นหุ้นส่วนใหญ่ และมีปัญหากับลูกน้องคนสนิทของพ่อเลี้ยงซึ่งขัดผลประโยชน์ เพื่อนได้มาขอร้องให้บังไปช่วยจัดการให้ด้วย เมื่อได้รับการขอร้องจากเพื่อนหลังจากนั้นประมาณหนึ่งสัปดาห์ เพื่อนก็ขับรถยนต์มารับบังที่บ้านเพื่อเดินทางไปยังอำเภอแก จังหัดนาเกลือ ซึ่งเป็นลานมันและเป็นบ้านของพ่อเลี้ยง โดยนอนพักนอนอยู่ได้สองคืน ต่อจากนั้นเพื่อนจึงพาไปดูตัวเป้าหมาย (นายเล็ก) ที่บ่อนโก อำเภอท่าไม้ จังหวัดอำนาจ ซึ่งได้พบนายเล็กกำลังเล่นพนันไก่ชนอยู่ในบ่อน บังจึงได้ฉากรอจังหวะให้นายเล็กเลิกเล่นการพนันและเดินทางกลับบ้านก่อน รอดังแต่ 10.00 นาฬิกา จนถึงเวลา 15.00 น. นายเล็กก็เดินทางกลับโดยรถยนต์บรรทุกตอนครึ่ง ยี่ห้อ โตโยต้า ไมตี้เอ็กซ์ สีบรอนซ์ บังจึงให้เพื่อนซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ขับขี่ยนต์ติดตามไปและมีน้องของบังนั่งอยู่ตอนหน้า ส่วนบังนั่งถือปืน M. 16 อยู่ตอนท้ายของกระบะ ขับติดตามออกไปได้ประมาณ 1 กิโลเมตร ซึ่งเป็นทางเปลี่ยว เพื่อนของบังได้ขับแข่งประกบรถของนายเล็ก และบังได้ใช้อาวุธปืน M. 16 ยิงไปที่นายเล็กจำนวน 1 แมกกาซีน (30 นัด) รถยนต์ของนายเล็กได้เสียหลักตกลงไปข้างไหล่ทาง ส่วนรถของบังได้หยุดและน้องของบังได้ลงไปดูและใช้อาวุธปืนขนาด .38 ยิงไปที่ร่างของนายเล็ก อีก 3 นัด เพื่อให้แน่ใจว่าถึงแก่ความตายแล้ว จึงได้ขับรถหลบหนีกลับมาบ้านพ่อเลี้ยง ถึงบ้านประมาณ 17.00 นาฬิกาเศษ จากการหลบหนีไม่พบเจ้าหน้าที่ตำรวจและไม่มีความเกรงกลัว เนื่องจากพ่อเลี้ยงและเพื่อนมีความสนิทสนมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในท้องถิ่นเป็นอย่างมาก ซึ่งในขณะที่ลงมือพ่อเลี้ยงยังไม่ทราบเรื่องที่ทำลงไป เมื่อทำงานเสร็จแล้วเพื่อนจึงพาบังไปพบกับพ่อเลี้ยงและได้แจ้งให้พ่อเลี้ยงทราบว่าไปยิงนายเล็กมา พ่อเลี้ยงจึงถามว่าไปเอามือปืนที่ไหนมาบัง เพื่อนจึงตอบไปว่าบังมาจากจังหวัดสมุทร เป็นคนยิง และพ่อเลี้ยงได้ให้เพื่อนพาบังเข้าไปพบ และได้สนทนากันจนเป็นที่ถูกคอ โดยพ่อเลี้ยงรับหน้าที่ในการเคลียร์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจเอง นอกจากนี้ยังได้ถามถึงครอบครัวของบังว่าเป็นอย่างไรบ้าง และได้กล่าวกับบังว่าจะรับดูแลเลี้ยงดู ตลอดจนให้การศึกษาเล่าเรียนและรับอุปการะค่าใช้จ่ายทั้งหมด เหตุการณ์ครั้งนี้ไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดีกับบังตามเหตุผลดังกล่าวข้างต้น

เมื่อทำงานชิ้นแรกสำเร็จแล้ว บังก็ยังคงเดินทางไปมาระหว่างจังหวัดต่าง ๆ ตามเครือข่าย และในภายหลังได้นำบุตรชายไปอยู่ในความอุปการะของพ่อเลี้ยง โดยพ่อเลี้ยงได้รับการในการส่งเสียเลี้ยงดูบุตรชายด้วยดี ซึ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อเลี้ยงกับบังให้ยิ่งสนิทสนมมากขึ้น พ่อเลี้ยงเป็นคนที่คอยช่วยเหลือนักรบเมืองหลายคนตามจังหวัดต่าง ๆ จึงเป็นที่เคารพและความเกรงใจของนักรบเมืองที่ได้รับความช่วยเหลือจากพ่อเลี้ยง ประกอบกับพ่อเลี้ยงเป็นคนใจดี ชอบช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก

ในปี พ.ศ. 2539 บังได้ก่อเหตุฆ่านายรุ่ง ซึ่งนับถือศาสนาเหมือนกับบัง เนื่องจากนายรุ่งได้รับการจ้างจากเจ้าหน้าที่ตำรวจให้มายิงบัง ประกอบกับนายรุ่งยังต้องการแก้แค้นให้กับนายมาซึ่งเป็นพี่ชาย และบังได้ยิงถึงแก่ความตายไปแล้ว ในวันนั้นตำรวจได้วางแผนให้นายรุ่งกับนายอันเข้ามาติดต่อบอซื้อยาม้าจากบังในเวลาประมาณตีหนึ่ง โดยเข้ามาเรียกที่หน้าบ้าน แต่บังแจ้งว่าไม่มี ทำให้นายรุ่งและนายอันยังไม่ยอมกลับ แต่ยังคงคุยอยู่กับบังต่อและได้ขอข้าวบังทาน บังจึงไปเรียกให้ภรรยามาหุงหาอาหารให้ทาน ซึ่งขณะนั้นบังได้ทราบข่าวมาว่าจะมีคนมายิงจึงได้เรียกเพื่อน ๆ ให้มาอยู่เป็นเพื่อนที่บ้านอีก 3 คน เมื่อภรรยาทำอาหารเสร็จแล้ว จึงได้ยกมาให้บุคคลทั้งสองทาน ซึ่งขณะนั้นได้ระวังตัวและได้ถืออาวุธปืนออกมาและได้กล่าวกับบุคคลทั้งสองว่า “กินข้าวกูแล้วคิดสกปรกกับกู กูยิงตายโหงหมดนะ” เมื่อนายรุ่งกับนายอันได้ยินจึงไม่กล้าทานข้าวของบัง บังซึ่งสังเกตเห็นจึงรู้ได้ทันทีว่าบุคคลทั้งสองคิดไม่ดีกับตนเอง จึงได้หลบเข้าไปอยู่ในห้องและแอบดูพฤติกรรมของทั้งสอง เมื่อสว่างแล้ว บังได้ออกไปนั่งสนทนากับพี่ชายคนที่สองและได้เล่าให้พี่ชายฟังว่านายรุ่งกับนายอันจะมายิง พี่ชายจึงเดินออกไปบอกให้นายอันไปส่งนายรุ่งก่อนแล้วให้กลับมาและได้บอกนายอันว่าบังรู้เรื่องหมดแล้ว เมื่อนายอันกลับมาถึงบ้านบัง บังจึงได้ทำการสอบถามจนได้ความจริงว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจจ้างวานให้มาล่อซื้อยาม้า และมีการเตรียมรถบรรทุกมาซื้อยาม้ามีการถ่ายเอกสารเพื่อใช้เป็นหลักฐาน และมีการวางแผนว่าเมื่อซื้อยาม้าได้แล้วให้ออกมา แล้วกำลังเจ้าหน้าที่จะบุกเข้าไปจับกุมและทำการวิสามัญฆาตกรรม โดยเตรียมเรื่องว่ามีการต่อสู้ขัดขืนการจับกุม โดยจะกล่าวหาว่าผู้ใหญ่บังค้ายาม้า นอกจากนี้นายอันยังได้เล่าว่านายรุ่งให้มาประกบบังไว้แล้วในตอนเย็นจะย้อนกลับมายิง ต่อมาภายหลังนายรุ่งรู้ตัวจึงไม่มาทำงานนี้ ในวันนั้นสมบัติซึ่งเป็นญาติของนายโกคและเป็นผู้ร่วมที่จะลงมือมายิงบังโดยนายอันได้บอกแก่บังหมดแล้ว ดังนั้นบังจึงให้นายสมบัติไปตามนายโกคมาที่บ้านเพื่อสอบถามถึงเรื่องดังกล่าว เมื่อนายโกคมาถึงบ้านบังจึงทำการสอบถามแต่นายโกคไม่ยอมรับ และได้กลับไปรับนายรุ่งมาหาบัง เมื่อนายรุ่งมาหาบัง ๆ จึงได้นำตัวนายรุ่งเข้าไปในห้องทำการสอบถามจนนายรุ่งยอมรับว่าเป็นความจริง แต่ไม่มีโอกาสที่จะยิงบัง เนื่องจากบังคอยระวังตัว เมื่อบังได้ทราบจึงได้เอาไม้ตีไปที่นายรุ่ง 2-3 ที เมื่อนายโกคได้ยินจึงวิ่งเข้ามาทำร้ายเตะต่อย บังห้ามก็ไม่ฟัง จนนายรุ่งถึงแก่ความตาย และนายโกคกับนายสมบัติอาสาจะนำศพนายรุ่งไปทิ้งเอง โดยนำขึ้นรถจักรยานยนต์ไปทิ้งไว้ที่คลองชลประทาน แล้วกลับมาที่บ้านบัง ซึ่งขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ 22.00 นาฬิกาเศษ ในตอนเช้าเจ้าหน้าที่ตำรวจก็เข้าทำการตรวจค้นบ้านของบัง โดยกล่าวหาว่ากักขังหน่วงเหนี่ยวบุคคลอื่นไว้ แต่จากการตรวจค้นไม่พบสิ่งของผิดกฎหมาย และได้นำตัวบังกับนายอันไปทำการสอบสวนที่สถานีตำรวจและต่อมาได้ปล่อยตัวกลับมา เมื่อได้กลับบ้านบังจึงได้เตรียมการหลบหนีออกจากบ้าน เนื่องจากอยู่ต่อไปอาจถูกจับดำเนินคดีได้ ในเย็นวันเดียวกันนี้เองบังจึงได้เดินทางหลบหนีไปบ้านญาติที่ถนนพริกหักอยู่ 2 คืน

แล้วย้อนกลับมาที่ตำบลแห่งหนึ่งในอำเภอพุ่ม ของจังหวัดสมุทร เพื่อฟังข่าว และทราบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจได้พบศพของนายรุ่งแล้วและได้ทำการออกหมายจับบัง เมื่อทราบดังนั้นจึงได้หลบหนีไปอยู่ที่จังหวัดสิงห์ขร หลังจากนั้นก็หลบไปอยู่อยู่กับพ่อเลี้ยงที่จังหวัดนาเกลือ และเดินทางไป ๆ มา ๆ ระหว่าง จังหวัดสมุทร กับจังหวัดต่าง ๆ

ต่อมาในปีเดียวกัน ขณะที่บังอยู่กับพ่อเลี้ยงที่จังหวัดนาเกลือ และไก่อชนตัวเก่งของพ่อเลี้ยงได้ถูกลักไป บังได้ทำการสืบหาจนทราบว่า นายวันชัยซึ่งอยู่ที่บ้านหนองไทร เป็นผู้ลักไก่อชนไป บังได้ติดตามจนพบกับนายวันชัย ซึ่งขณะนั้นกำลังดื่มลิโพที่ร้านค้า โดยบังได้เข้าไปซื้อบุหรี่เมื่อพบกับวันชัย บังจึงได้เข้าไปถามว่า “มีเงาไก่อชนไปปะ” วันชัยตอบกลับมาว่า “ถ้าเอาไปแล้วจะทำไม” บังจึงไหว้และกล่าวคำขอโทษว่า “ไม่มีใครว่าอะไรพี่หรอก แต่มีคนบอกว่าที่เป็นคนเอาไป” ขณะเดียวกันบังก็หันกลับไปรับบุตรจากแม่ค้า และนายวันชัยได้ตะโกนกลับมาว่า “ถ้าอยากรู้ว่าใครลักไก่อไปก็ตามไปคุยกันที่หนองไทรจะรออยู่ที่นั่น” เมื่อบังได้รับคำตอบเช่นนั้นเหมือนเป็นการท้าทาย บังจึงชักอาวุธปืนขนาด 11 มม. (.45) อิงไปที่นายวันชัยจำนวน 3 นัด กระสุนเข้าบริเวณลำคอ หน้าผากและหู ซึ่งขณะนั้นอยู่ห่างกันประมาณ 5 ศอก และมีคนอยู่ที่ร้านค้าอีก 4-5 คน ต่างก็วิ่งหลบหนีเอาตัวรอด บังจึงขับรถจักรยานยนต์กลับไปยังลานมันบ้านพ่อเลี้ยง และเข้าไปบอกพ่อเลี้ยงว่าได้ไปยิงนายวันชัยมา ขณะเดียวกันผู้ใหญ่บ้านหนองไทรก็ได้เข้ามาบอกกับพ่อเลี้ยงว่าบังไปยิงนายวันชัยตาย พ่อเลี้ยงจึงโทรศัพท์ไปเคลียร์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่สถานีตำรวจในทันที

ในวันรุ่งขึ้นพ่อเลี้ยงได้เดินทางไปยังสถานีตำรวจเพื่อเคลียร์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ นอกจากนั้นยังได้เดินทางไปเคลียร์ใกล้เกลี้ยกับญาติของนายวันชัย และสามารถตกลงกันได้ รุ่งขึ้นพ่อเลี้ยงจึงพาบังไปมอบตัวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและขอให้บังอยู่ในความควบคุมในห้องขังที่สถานีตำรวจ 1 คืน เพื่อไม่ให้ผู้อื่นมองว่าพ่อเลี้ยงเป็นผู้มีอิทธิพล และในวันรุ่งขึ้นพ่อเลี้ยงจึงเดินทางไปประกันตัวบัง และเคลียร์คดีทั้งญาติผู้เสียหายและเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยพ่อเลี้ยงได้เสียค่าใช้จ่ายในการเคลียร์ให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 100,000 บาท ส่วนญาตินายวันชัยพ่อเลี้ยงได้ช่วยค่าทำศพไป จำนวน 30,000 บาท แล้วเรื่องจึงยุติไม่มีการดำเนินคดีกับบัง เมื่อเรื่องนี้จบแล้วบังได้พักค้างอยู่กับพ่อเลี้ยงอีก 1 คืน แล้วจึงได้เดินทางกลับบ้านที่อำเภอสามารต จังหวัดสมุทร ซึ่งเป็นบ้านลูกสาว เพื่อมาเอาข้าวเปลือกกลับไปเลี้ยงไก่ที่บ้านพ่อเลี้ยง เมื่อมาถึงบ้านลูกสาวและได้พักค้างคืนอยู่ได้เพียง 1 คืน พอรุ่งขึ้นอีกวันเป็นเวลาประมาณ 15.00 นาฬิกา เจ้าหน้าที่ตำรวจหน่วยปฏิบัติการพิเศษ (นปพ.) จังหวัดสมุทร เข้าทำการตรวจค้นและสามารถจับกุมตัวบังได้เมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2540 และถูกจับกุมดำเนินคดีในคดีฆ่านายรุ่ง และถูกฝากขังอยู่ในเรือนจำจังหวัดสมุทรจนถึง

ปัจจุบัน โดยไม่ได้รับการประกันตัวแต่อย่างใด บังกล่าวว่าในวันที่เจ้าหน้าที่ตำรวจบุกเข้าตรวจค้น จับกุม หากบังหลบหนีออกจากบ้านคงถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจทำวิสามัญฆาตกรรมในทันที

ในขณะที่ถูกจับกุมในคดีนี้ บังได้ออกจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านนานแล้ว ตั้งแต่หลบหนี คดีที่พี่ชายคนโตกล่าวหาว่าร่วมกับพี่ชายพยายามฆ่าพี่ชายตั้งแต่ปลายปี 2538 และในหมู่บ้านได้ทำการเลือกผู้ใหญ่บ้านแทนบังเรียบร้อยแล้ว

บังเป็นคนสุขุมรอบคอบ พุคน้อย สายตาแจ่มกร้าว ไม่มีความรู้สึกเสียใจในเหตุการณ์ที่ผ่านมา แต่กลับเสียใจกับเหตุการณ์ที่พี่ชายทั้งสองคนทะเลาะกันและมีการยิงกัน ทั้ง ๆ ที่บังได้พยายามห้ามปรามแล้ว กลับไม่เชื่อฟังทั้งยังได้กลับมากล่าวหาว่าบังร่วมกันกับพี่ชายพยายามฆ่าพี่ชายคนโต ทำให้บังไม่กล้าที่จะเข้าไปขอความช่วยเหลือจากผู้มีอิทธิพล เนื่องจากเห็นว่าเป็นเรื่องของครอบครัว ผ่านการเรียนรู้และประสบการณ์การต่อสู้ชีวิตมาด้วยความยากลำบาก และต้องต่อสู้กับคู่อริเพื่อรักษาชีวิตตั้งแต่ย่างเข้าสู่วัยรุ่น ทำให้ชีวิตเพิ่มความกล้าแกร่ง ตลอดเวลาที่อยู่ในแวดวงของมือปืนต้องคอยระมัดระวังตัว และมีความสัมพันธ์กับผู้มีอิทธิพลและอยู่ในความอุปถัมภ์ของนักการเมือง มีความสัมพันธ์กับโครงข่ายระบบอุปถัมภ์เชื่อมโยงกับนักการเมืองในจังหวัดต่างๆ ผ่านการแนะนำและการฝากฝังของผู้มีอิทธิพลจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง และบังได้รับใช้โดยการเข้าไปช่วยเหลือทำงานในด้านต่าง ๆ โดยใช้ความสามารถส่วนบุคคลที่เป็นนักเลงอยู่ในตัวและได้รับความเชื่อถือจากการที่เป็นคนที่มาจากเมืองสมบูรณ์และยังมีตำแหน่งทางราชการเป็นผู้ใหญ่บ้านที่สามารถมีและใช้ตลอดจนสามารถพกพาอาวุธปืนได้อย่างถูกกฎหมาย หากถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตรวจค้นก็ไม่มีความผิด บังชอบการทำงานโดยใช้อาวุธปืนลูกซองของห้านัดมากกว่าการใช้อาวุธปืนสั้น ทั้งๆ ที่บังมีอาวุธปืนที่ถูกต้องตามกฎหมายถึง 3 กระบอก อันประกอบไปด้วย

1.อาวุธปืนขนาด 11 มม. (.45)

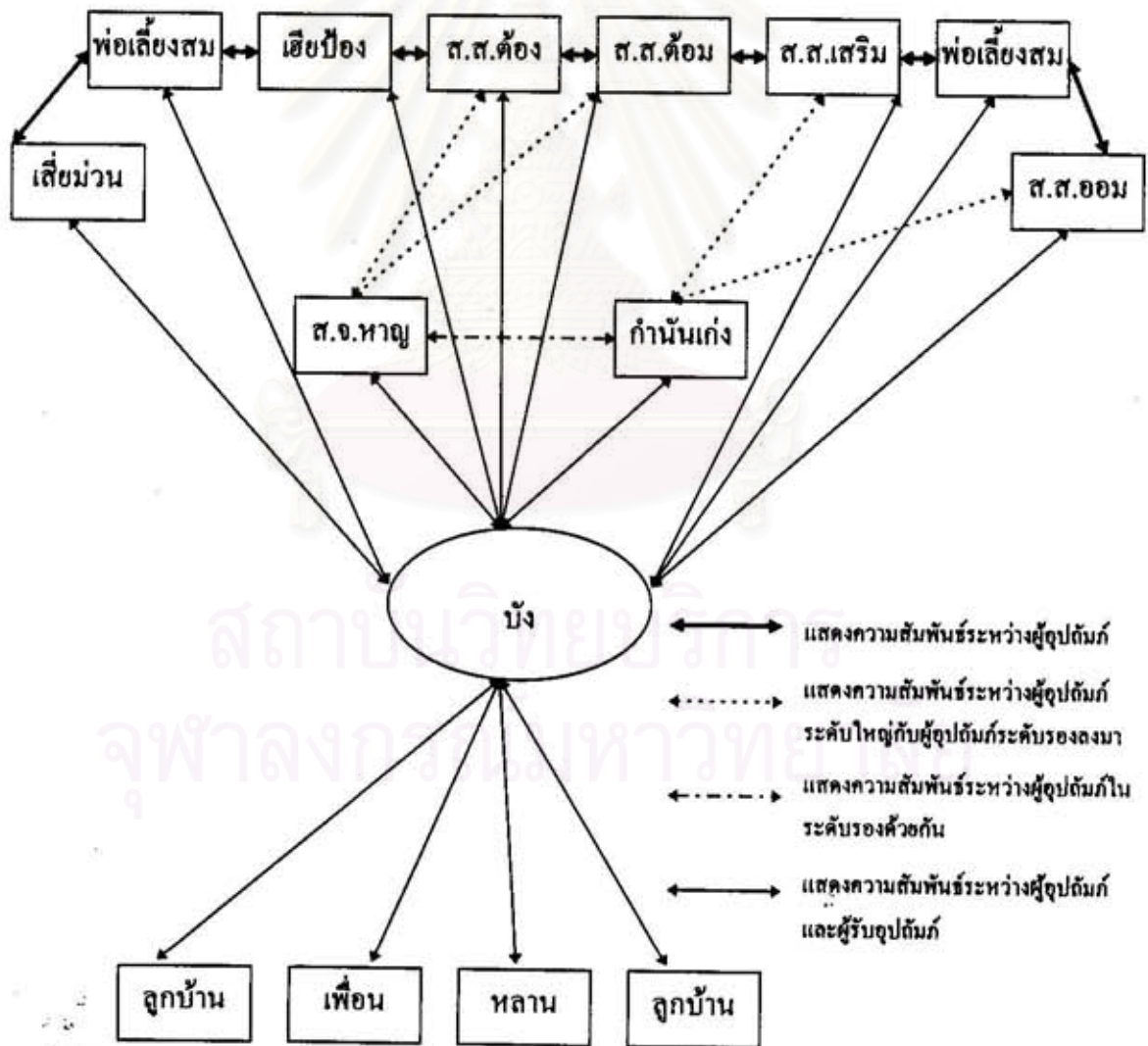
2.อาวุธปืนขนาด 9 มม. ซุปเปอร์

3.อาวุธปืนลูกซองห้านัด

บังจะใช้อาวุธปืนเถื่อน (อาวุธปืนที่ไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่) ทำงานทุกชิ้น เนื่องจากมือทำงานเสร็จแล้ว จะต้องทิ้งเพื่อทำลายหลักฐานหากมีการค้นพบ นอกจากนี้จะไม่พยายามที่จะใช้อาวุธปืนกระบอกเดียวกันที่ทำงานแล้วกลับมาใช้ทำงานอีก ซึ่งเจ้าหน้าที่อาจตรวจค้นพบปลอกกระสุนปืนและนำมาเปรียบเทียบทำให้สามารถพิสูจน์อาวุธปืนและนำมาซึ่งการติด

ตามจับกุมได้ในที่สุด ทุกครั้งที่ลงมือทำงานบังจะมีคาถาวิชาคมในการสวดก่อนทำงานทุกครั้ง เพื่อเป็นสิริมงคลให้ปลอดภัยและพ้นจากการติดตามของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ตลอดเวลาที่วนเวียนอยู่ในแวดวงของมือปืน บังต้องอาศัยและให้ความช่วยเหลือกับนักการเมืองหรือผู้มีอิทธิพล ผ่านระบบอุปถัมภ์ มีความสัมพันธ์กันระหว่างผู้มีอิทธิพลด้วยกัน มีการส่งผ่านและแนะนำจากผู้มีอิทธิพลคนหนึ่งไปสู่ผู้มีอิทธิพลอีกคนหนึ่ง จากจังหวัดหนึ่งไปสู่อีกจังหวัดหนึ่ง มีการแนะนำขอให้มือปืนจากท้องที่หนึ่งไปทำงานอีกท้องที่หนึ่ง การทำงานให้ผู้มีอิทธิพลในเขตท้องที่หนึ่งในเขตพื้นที่ของผู้มีอิทธิพลอีกท้องที่หนึ่ง ก่อนลงมือทำงานจะต้องได้รับการอนุญาตจากผู้มีอิทธิพลเจ้าของท้องที่ก่อนลงมือทำงานทุกครั้ง ซึ่งถือเป็นการเคารพและให้เกิดริศของผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นนั้นและจะได้รับความช่วยเหลือและความคุ้มครองระหว่างทำงานด้วย

แผนภูมิแสดงเครือข่ายระบบอุปถัมภ์ของบัง

จากแผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ของบัง จะเห็นว่าบังแสดงบทบาทได้ทั้งผู้ให้การอุปถัมภ์และผู้รับอุปถัมภ์ในเวลาเดียวกัน เนื่องจากบังมีตำแหน่งทางราชการเป็นผู้ใหญ่บ้านที่จะต้องให้ความช่วยเหลือลูกบ้าน แต่ในเวลาเดียวกันบังก็จะขอความช่วยเหลือจากผู้อุปถัมภ์ (นักการเมือง) ทั้งเรื่องส่วนตัวและเรื่องเกี่ยวกับหมู่บ้าน ทั้งนี้ตอบแทนด้วยการควบคุมคะแนนเสียงให้กับนักการเมืองในช่วงที่มีการเลือกตั้ง และชาวบ้านจะตอบแทนด้วยการช่วยลงคะแนนเสียงให้กับผู้ลงสมัครที่บังให้การสนับสนุน

นอกจากนี้ผู้อุปถัมภ์ในระดับจังหวัดจะส่งผ่านบังไปสู่ผู้อุปถัมภ์ในจังหวัดอื่น ๆ โดยลักษณะของเครือข่ายที่สัมพันธ์เชื่อมโยง และต่อมาทำให้บังสนิทสนมกับผู้อุปถัมภ์ที่อยู่ไกลออกไปจากแควดวงเดิมของบังเอง เช่นเดียวกับการแพร่ขยายชื่อเสียงส่งผลให้บังมีชื่อเสียงตามมา หากจะพิจารณาเครือข่ายจะเป็นการเสริมและแพร่ขยายแควดวงของผู้อุปถัมภ์ออกไปยิ่งขึ้น

เครือข่ายความสัมพันธ์ระหว่างบังกับผู้อุปถัมภ์และผู้รับอุปถัมภ์

บังกับ ส.จ.หาญ และ ส.ส.ด้อม บังเริ่มรู้จักสนิทสนมตั้งแต่สมัยที่ ส.จ.หาญ ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาจังหวัดเขตอำเภอที่เป็นภูมิลำเนาของบัง ต่อมาในปี พ.ศ. 2530 ภายหลังจากที่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมในคดีฆ่านายตำรวจ เนื่องจาก ส.จ.หาญ เข้ามาช่วยเหลือในด้านคดีความ จนในที่สุดศาลได้พิพากษายกฟ้อง บังกับ ส.จ.หาญ ยิ่งเพิ่มความสัมพันธ์แนบแน่นขึ้น และมีการแนะนำให้บังได้รู้จักกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรด้อม ต่อมาบังก็ได้ทำหน้าที่ควบคุมดูแลคะแนนเสียงให้กับ ส.ส.ด้อมในช่วงที่มีการเลือกตั้ง ส่วน ส.ส.ด้อมตอบแทนด้วยการให้ความช่วยเหลือในด้านคดีความและมอบทรัพย์สินเงินทอง นอกจากนี้บังยังทำงานตอบแทนให้กับ ส.ส.ด้อม โดยการให้ไปสังหารนายเตี้ย แต่ทำงานไม่สำเร็จเนื่องจากมีคนหลบหนีไปได้ ซึ่ง ส.ส.ด้อม ได้ติดต่อเคลียร์คดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ จนในที่สุดบังก็ไม่ถูกดำเนินคดี โดย ส.ส.ด้อม เป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายในการเคลียร์คดีจำนวน 60,000 บาทให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจเอง นอกจากนี้ ส.ส.ด้อม ยังได้มีการติดต่อสัมพันธ์เครือข่ายกับนักการเมืองในจังหวัดสิงห์ขร และได้แนะนำให้บังได้รู้จักกับนักการเมืองดังกล่าวด้วย ทำให้บังได้รู้จักและนำมาซึ่งความสนิทสนมในเวลาต่อมา นอกจากนี้ในปีเดียวกันนี้เอง บังได้ลงสมัครเพื่อรับเลือกตั้งเป็นผู้ใหญ่บ้าน ส.จ.หาญ และ ส.ส.ด้อม ยังได้ให้การสนับสนุนในเรื่องค่าใช้จ่ายในการหาเสียง ตลอดจนส่งคนเข้ามาช่วยดูแลและควบคุมคะแนนเสียงให้กับบังอีกทางหนึ่ง ส่งผลให้บังได้รับการเลือกตั้งเป็นผู้ใหญ่บ้านในที่สุด

บังกับ ศ.ศ.ต้อง บังเริ่มรู้จักกับศ.ศ.ต้อง หลังจากที่ถูกน้องของ ศ.ศ.ต้องได้ทำร้ายลูกน้องของบังและมีการขู่เอาชีวิตกันไว้ ภายหลังศ.ศ.ต้อง ได้เข้ามาเป็นคนกลางไกล่เกลี่ยกรณีพิพาทดังกล่าวให้สิ้นสุดลง เนื่องจากศ.ศ.ต้อง และ ศ.ศ.ด้อม เป็นพี่น้องกัน ทำให้บังได้เพิ่มความสัมพันธ์กันได้ในเวลาอันรวดเร็ว และต่อมาบังได้กลายเป็นผู้ช่วยเหลือและคะแนนเสียงให้กับนักการเมืองผู้นี้ด้วย

บังกับ ศ.ศ.ออม ศ.ศ.สมอ และนักการเมืองในจังหวัดสิงห์ขร จังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดสิงห์ขรเป็นจังหวัดที่มีพื้นที่ติดต่อกันการเดินทางไปมาสะดวก บังเริ่มรู้จักกับนักการเมืองจังหวัดสิงห์ขรด้วยการแนะนำของนักการเมืองในจังหวัดสมุทรปราการ ต่อมาภายหลังมีการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างกันทำให้เพิ่มความสัมพันธ์สนม ต่อมาบังได้เป็นเครือญาติสนมดี ในฐานะบุตรบุญธรรมของศ.ศ.ออมยิ่งเพิ่มความสัมพันธ์กับนักการเมืองในจังหวัดสิงห์ขร ทำให้บังเป็นเครือข่ายของนักการเมืองและผู้มีอิทธิพล ทั้งในระดับท้องถิ่นและในระดับประเทศ ซึ่งแสดงออกโดยมีเหตุการณ์ครั้งหนึ่ง บังได้รับคำสั่งจากนักการเมืองของจังหวัดสมุทรปราการให้มาสังหารลูกน้องเก่าที่ย้ายมาทำมาหากินในจังหวัดสมุทรปราการ ครั้งนี้บังต้องติดต่อขออนุญาตจากนักการเมืองของจังหวัดสิงห์ขรหลายคนก่อนที่จะลงมือ เพื่อความสะดวกในการทำงานและเป็นการให้เกิดกรณีการเมืองในจังหวัดสิงห์ขรที่เข้ามาทำงานในถิ่นต้องบอกให้เจ้าของห้องที่ทราบก่อนลงมือปฏิบัติงาน

บังกับเฮียป๊อง บังสนิทสนมกับเฮียป๊องเนื่องจากการแนะนำผู้มีอิทธิพลของจังหวัดสมุทรปราการและจังหวัดสิงห์ขร ภายหลังได้เพิ่มความสัมพันธ์ยิ่งขึ้นเมื่อบังได้ส่งหลานชายเข้าไปช่วยเหลือดูแลเรื่องความปลอดภัยให้กับเฮียป๊อง ซึ่งต่อมาเฮียป๊องได้ชักชวนให้บังเข้ามาทำการเลี้ยงควายในจังหวัดธานี และในเวลาต่อมาบังได้สังหารนักเลงเจ้าถิ่น และต้องหลบหนีกลับมาอยู่ที่จังหวัดสมุทรปราการ เฮียป๊องก็ติดต่อเคลียร์คดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและญาติผู้ตายจนสำเร็จ บังตอบแทนด้วยการให้ความช่วยเหลือในเรื่องความปลอดภัยเมื่อเฮียป๊องร้องขอ โดยการส่งลูกน้องเข้าไปดูแลในบางโอกาสบังก็จะเข้าไปให้ความคุ้มครองเอง

บังกับพ่อเลี้ยงสม บังไม่รู้จักกับพ่อเลี้ยงสมโดยตรง แต่เพื่อนของบังเป็นผู้มาขอความช่วยเหลือให้บังสังหารคนที่ขัดแย้งกับพ่อเลี้ยงสมซึ่งเป็นพ่อเลี้ยงของเพื่อน ภายหลังทำงานสำเร็จเพื่อนได้นำบังไปพบกับพ่อเลี้ยง ทำให้พ่อเลี้ยงชอบพอนิสัยของบังและต่อมาได้ให้ความช่วยเหลือในการเคลียร์คดี และช่วยเหลือในด้านทรัพย์สินเงินทองกับบัง บังอยู่ช่วยเหลืองานของพ่อเลี้ยงตลอดมาจนเพิ่มความสัมพันธ์มากขึ้น ภายหลังบังได้ส่งบุตรชายไปอยู่กับพ่อเลี้ยงสม และ

พ่อเลี้ยงได้ส่งเสียให้นุตรชายของบังได้รับการศึกษาจนกระทั่งทุกวันนี้ แม้บังต้องโทษอยู่ในเรือนจำ พ่อเลี้ยงก็ยังคงส่งเสียบุตรของบังและส่งเงินมาให้บังใช้จ่ายในเรือนจำด้วย

บังกับลูกบ้าน บังได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ใหญ่บ้านในปี พ.ศ. 2533 นอกจากได้รับความช่วยเหลือจากนักการเมืองของจังหวัดสมุทรแล้ว บังยังได้รับความไว้วางใจจากชาวบ้าน เนื่องจากพ่อของบังเคยเป็นครูสอนศาสนาซึ่งเป็นที่เคารพนับถือของชาวบ้าน นอกจากนี้บังยังคงช่วยเหลือ ดูแลชาวบ้านไม่ให้นักเลงต่างท้องที่มารังแก ชาวบ้านชอบและไว้วางใจบังเนื่องจากบังเป็นคนตรง มีน้ำใจ ไม่ชอบรังแกผู้ที่อ่อนแอกว่า ในทางกลับกันชาวบ้านจะตอบแทนบังด้วยการให้ความเคารพเชื่อฟัง และช่วยลงคะแนนเสียงให้กับนักการเมืองที่บังให้การสนับสนุนอยู่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติชีวิตมือปืนคนที่ 5 เพชร

หากใครได้พบเห็นเพชรแล้วคงไม่มีใครคิดว่าเพชรเป็นนักฆ่าที่ผ่านการการฆ่าคนมา มากจนนับไม่ถ้วน เพชรเป็นคนสุขุม รอบคอบ สุภาพ เรียบร้อย พุดน้อย ไม่มีท่าทางของนักเลง หรือคราบของมือปืนรับจ้างให้ปรากฏ ปัจจุบันเพชรต้องโทษในคดีพยายามฆ่าเสีย ค. ซึ่งศาลฎีกา ได้พิพากษาลงโทษจำคุก 23 ปี และยังอยู่ระหว่างต่อสู้คดีในชั้นศาลในข้อหาพยายามฆ่ามือปืน รับจ้างพวกเดียวกัน และอยู่ระหว่างสืบพยานโจทก์ของศาล ซึ่งเพชรให้การปฏิเสธต่อสู้คดี เพชรมี อาวุธประจำกายที่ใช้ในการรับจ้างฆ่าคน คือ อาวุธปืนขนาด .45 (11 มม.) และเป็นอาวุธประจำ กายที่มือปืนรับจ้างเมืองสมบูรณนิยมใช้ในการปฏิบัติการ ทำให้เป็นเอกลักษณ์ประจำถิ่นของมือปืน รับจ้างที่มาจากจังหวัดนี้ และทำให้มีชื่อเสียงโด่งดังมาก โดยอาวุธปืนประจำกายขนาด .45(11 มม.) เป็นอาวุธสงครามที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพอำนาจในการหยุดยิงเป้าหมาย และหวังผลในการ ทำงานได้เป็นอย่างดี อาวุธปืนดังกล่าวบุคคลทั่วไปไม่สามารถมีและใช้ได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ได้ง่ายเหมือนกับอาวุธปืนประจำกายขนาดอื่น ๆ จะมีและใช้ได้อย่างถูกต้องตามกฎหมายก็แต่เจ้า หน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ทหารชั้นสัญญาบัตร หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐและบุคคลอื่น ๆ ที่มีอำนาจ และเป็นที่ยุ้จกตลอดจนเป็นที่ชอบพอของเจ้าหน้าที่ผู้ออกใบอนุญาตเท่านั้น (ผู้มีอำนาจในการออก ใบอนุญาตให้ซื้อ ตลอดจนให้มีไว้ในความครอบครองเพื่อมีและใช้ คือ นายอำเภอท้องที่หรือนาย ทะเบียนอาวุธปืนกรุงเทพมหานคร ที่ผู้นั้นมีภูมิลำเนาอยู่ไม่น้อยกว่าหกเดือน) นอกจากนี้เมื่อทาง การออกใบอนุญาตให้มีและใช้แล้วยังไม่พกพาไปในเมือง หรือทางสาธารณะได้ ต้องขอใบอนุญาต พกพาอาวุธปืน ซึ่งจะออกได้ในสองระดับ คือ ระดับสามารถพกพาได้ภายในจังหวัด (ระดับนี้ต้อง ขอใบอนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัดที่มีภูมิลำเนา) และระดับที่สามารถพกพาได้ทั่วราชอาณาจักร (ระดับนี้อธิบดีกรมตำรวจเป็นผู้ที่พิจารณาออกใบอนุญาต)

เพชรเป็นชายวัยกลางคนที่ผ่านร้อนผ่านหนาว มาแล้วเป็นเวลา 44 ปี เป็นคนที่เกิดใน ตำบลหนอง อำเภอมุ้ม จังหวัดสมบูรณ เป็นลูกชายคนที่ 7 ในจำนวนพี่น้อง 11 คน ซึ่งในจำนวนที่ นี้แบ่งเป็นเพศหญิงจำนวน 7 คน เพศชายจำนวน 4 คน ปัจจุบันน้องสาวได้เสียชีวิตไปแล้ว 2 คน เพชรใช้ชีวิตในวัยเด็กด้วยการเที่ยวเตร่ไปตามสถานที่ต่าง ๆ หลังจากทิ้งบการศึกษาชั้นประถม การศึกษาปีที่ 4 แล้ว ชีวิตในวัยเด็ก เพชรเป็นเด็กที่ไม่ยอมใครง่าย ๆ เดิมโตมาท่ามกลางชีวิตของ ชาวนา ที่พ่อแม่ร่วมกันทำนาซึ่งมีอยู่จำนวน 100 ไร่เศษ แต่พ่อแม่ทำนาเพียง 50-60 ไร่ เท่านั้น การ ทำนาก็ต้องอาศัยน้ำฝนสามารถทำนาได้เพียงปีละครั้ง ครอบครัวของเพชรเป็นครอบครัวใหญ่ ซึ่งที่ น้องของเพชรต้องมาช่วยเป็นแรงงาน ต่อมาเมื่อปี พ.ศ.2513 พ่อของเพชรก็ได้เสียชีวิตด้วยโรคคับ

แข็ง เนื่องจากพ่อชอบดื่มสุรา หลังจากนั้นครอบครัวของเพชรจึงเปลี่ยนมาทำไร่อ้อยแทนการทำนา เพราะรัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนการทำไร่อ้อย เนื่องจากเป็นพืชเศรษฐกิจ เพชรต้องกลับมาช่วยครอบครัวทำไร่อ้อย ทำให้ไม่สามารถออกไปท่องเที่ยวได้เหมือนก่อน ไร่ที่ทำก็ต้องอาศัยพึ่งพาจากการปลูกอ้อยเพื่อส่งเข้าโรงงานและเป็นทาสของโรงงานทำน้ำตาล โดยครอบครัวของเพชรจะได้เงินทุนจากโรงงานน้ำตาลมาใช้ในการเป็นทุนรอนในการทำการเกษตรกรรม ปลูกและใส่ปุ๋ย เมื่อผลผลิตออกและสามารถเก็บเกี่ยวผลผลิตก็จะต้องหาแรงงานรับจ้างมาตัดอ้อยส่งเข้าโรงงาน และต้องหักเงินจากการขายผลผลิตให้กับเงินทุนที่ขี้นมาจากโรงงานน้ำตาลก่อน ส่วนที่เหลือจึงจะถึงมือของเกษตรกร ซึ่งถูกเอารัดเอาเปรียบมาตลอด แต่ฐานะทางครอบครัวของเพชรถึงจะมีพี่น้องจำนวนหลายคน แต่ครอบครัวของเพชรก็ไม่ขัดสน มีฐานะความเป็นอยู่ที่สะดวกสบายมีเงินจับจ่ายใช้สอย เพชรใช้ชีวิตในวัยหนุ่มเหมือนเด็กหนุ่มทั่วไปมีเพื่อนมากมาย

ในปี พ.ศ.2519 เพชรก็ได้แต่งงานกับหญิงสาวภายในหมู่บ้าน และแยกครอบครัวออกไปอยู่กับภรรยาเพียงสองคน ซึ่งแม่ได้ยกที่ดินจำนวน 4 ไร่ไว้ให้ปลูกบ้าน และที่ทำนาและไร่อ้อยอีก 30 ไร่ และเพชรยังได้เช่าที่บุคคลอื่นทำไร่อ้อยด้วย

เพชรเป็นคนที่ชอบช่วยเหลือผู้อื่น มีน้ำใจเอื้ออาทรต่อผู้ที่อ่อนแอกว่าในหมู่บ้านของตน ทำให้เพชรมีเพื่อนในรุ่นคราวเดียวกันทั้งในและนอกหมู่บ้าน เพชรมีโอกาสได้ท่องเที่ยวผจญภัยในสถานที่ต่าง ๆ ได้มากกว่าเด็กหนุ่มทั่วไปในหมู่บ้าน เนื่องจากมีพี่สาวซึ่งลงไปทำมาหากินที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เพชรได้เดินทางไปท่องเที่ยวหาประสบการณ์อยู่กับพี่สาวเป็นเวลาปีเศษ ได้สร้างสมความรู้และประสบการณ์ในการใช้ชีวิตของหนุ่มเมืองสมุทร จากการใช้ชีวิตดังกล่าวทำให้ชีวิตของเพชรเริ่มหันเหเข้าสู่วงการนักเลง กล่าวคือ การเป็นนักเลงของเพชรคือการให้ความคุ้มครองช่วยเหลือผู้ที่อ่อนแอกว่าไม่ให้คนภายนอกหมู่บ้านมาทำร้ายหรือรังแกคนภายในหมู่บ้าน ช่วยเหลือในการติดตามสิ่งของที่สูญหายจากการลักขโมย จนเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้เพชรต้องใช้อาวุธปืนยิงหนุ่มนอกหมู่บ้านที่บังอาจมาเกี่ยวข้องกับหญิงสาวภายในหมู่บ้าน ซึ่งชายหนุ่มคนดังกล่าวไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่จะต้องมาจับสาวในเวลากลางวัน แต่กลับมาหาหญิงสาวในเวลากลางคืนและหลบซ่อนสาวยตาของคนในหมู่บ้าน ซึ่งการกระทำดังกล่าวถือเป็นการไม่ให้เกียรติชายหนุ่มและผู้ใหญ่ในหมู่บ้านเป็นการเหยียดหยามเสริมศรี ทั้งๆที่เพชรได้พยายามตักเตือนและว่ากล่าวให้ปฏิบัติตัวให้ถูกต้อง โดยให้มาหาหญิงสาวได้ แต่ต้องเป็นเวลากลางวันไม่ใช่การแอบๆ ซ่อนๆ หลบผู้คน แต่หนุ่มคนดังกล่าวกลับไม่เชื่อฟัง และแสดงกิริยาอาการที่ไม่พอใจกับการว่ากล่าวของเพชร ทำให้เพชรต้องลงมือยิงชายหนุ่มคนดังกล่าวที่บังอาจมาเหยียดหยามศักดิ์ศรีและไม่

ให้เกียรติคนในหมู่บ้าน ทั้ง ๆ ที่เพชรไม่ได้คิดวางแผนแต่ต้องการให้ปฏิบัติตัวให้ถูกต้องเท่านั้น เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เพชรใช้อาวุธปืนขนาด .45 (11 มม.) ยิงคนตายโดยไม่มีสาเหตุโกรธเคือง แต่เป็นการยิงเพื่อรักษาศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิของหมู่บ้าน วันนั้นเป็นวันทอดกฐินของวัดหนองขาม ใกล้กับหมู่บ้านที่เพชรอยู่ มีผู้คนมาทำบุญและเที่ยวงานบุญเป็นจำนวนมาก เพชรเห็นชายหนุ่มเป้าหมายในงานโดยไม่มีวางแผนและความตั้งใจที่จะฆ่าเป้าหมาย แต่ด้วยจังหวะและช่วงเวลาโอกาสที่พบเห็นชายหนุ่มคนดังกล่าวมาเที่ยวงานทอดกฐินด้วย เพชรจึงตัดสินใจยิงเป้าหมายในงาน ซึ่งเป็นเวลากลางวันมีคนมาเที่ยวงานเป็นจำนวนมาก และเห็นการกระทำของเพชร แต่ไม่มีใครยุ่งเกี่ยว ไม่มีพยานหลักฐานและไม่มีใครเป็นพยาน นอกจากนี้ยังได้รับคำชมจากชาวบ้านในหมู่บ้านที่สามารถฆ่าชายหนุ่มที่บังอาจมาเกี่ยวข้องกับสาวภายในหมู่บ้าน โดยไม่ปฏิบัติตัวให้ถูกต้องตามกฎหมายของหมู่บ้าน ซึ่งเหตุการณ์ครั้งนี้เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2520

หลังจากเกิดเหตุการณ์ครั้งแรกแล้ว เพชรก็ไม่ได้ลงมือฆ่าใครอีก แต่เที่ยวไปในจังหวัดสมุทรและจังหวัดสิงห์ขรและได้รู้จักกับโกมงซึ่งเป็นมือปืนรับจ้างและเป็นคนเมืองสมุทรเหมือนกัน และโกมงนี่เองที่ได้แนะนำให้เพชรได้รู้จักกับนายออม ซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและเป็นผู้มีอิทธิพลของจังหวัดสิงห์ขร ทำให้เพชรได้รู้จักมักคุ้นกับมือปืนรับจ้างและถูกสมุนตลอดจนเจ้าหน้าที่ตำรวจในแคว้นของผู้มีอิทธิพลคนดังกล่าว เพชรสามารถเข้าออกในบ้านของนายออมผู้มีอิทธิพลได้ ทำให้เพชรมีพรรคพวกเพื่อนฝูงอยู่เป็นจำนวนมากมายหลายวงการ หลายอาชีพ

จนในปี พ.ศ. 2521 เพชรต้องฆ่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ และเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้เพชรเข้าสู่วงการมือปืนรับจ้างอาชีพอย่างเต็มตัว ครั้งนั้นญาติของเพชรซึ่งอยู่ที่ตำบลหนอง อำเภอกุ้ม จังหวัดสมุทร ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรอำเภอกุ้ม จังหวัดสิงห์ขร จับกุมไปทำการวิสามัญฆาตกรรมถึง 2 คน โดยอ้างเหตุจากการต่อสู้ขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่จากการสืบทราบของเพชรพบว่าการฆ่าครั้งนี้เกิดจากการทะเลาะวิวาทของญาติกับเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าวมาก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ครั้งนี้ขึ้น ญาติพี่น้องจึงทำการร้องเรียนขอความเป็นธรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจอำเภอกุ้ม แต่ไม่ได้รับความเป็นธรรม ดังนั้นเพชรกับพี่น้องคนอื่น ๆ จึงเดินทางเข้าสู่กรุงเทพฯ เพื่อร้องขอความเป็นธรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามเพื่อให้อำนาจสอบสวนข้อเท็จจริง แต่กลับไม่ได้รับความสนใจจากเจ้าหน้าที่ เนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามลงมาทำการสืบสวนสอบสวนเพียง 2-3 วัน แล้วก็เดินทางกลับ ไม่ดำเนินการต่อไป ทำให้เพชรและญาติพี่น้องไม่พอใจกับการกระทำดังกล่าวของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ช่วยเหลือพรรคพวกตนเอง และไม่ให้ความเป็นธรรมกับเพชรและญาติพี่น้อง ทำให้เพชรและญาติพี่น้องต้องเก็บความไม่พอใจกับ

การกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่อาศัยช่องว่างของกฎหมายและความดีโอกาสมารังแกประชาชน ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ปฏิบัติและบังคับใช้กฎหมาย มีกฎหมายไว้ในมือ เพชรและญาติพี่น้องต้องเก็บความไม่พอใจและการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมไว้ถึง 8 เดือน ซึ่งเป็นกำหนดการนำเอาศพของญาติที่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจยิงมาเผา ในวันดังกล่าวมีการขุดศพออกมาจากโกดัง เพื่อทำการล้างกระดูกก่อนเผา ขณะที่ญาติพี่น้องกำลังล้างกระดูก เพชรได้เข้าไปดูศพก็พบว่าโครงกระดูกของญาติที่บริเวณกะโหลกศีรษะ ถูกยิงที่ เบ้าตา 1 นัด และที่หน้าอกจำนวน 3 นัด ซึ่งขณะนั้นเพชรดำรงตำแหน่งทางราชการเป็นผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ด้วยความไม่พอใจและได้เห็นศพของญาติ เพชรได้บอกกับพี่ชายของญาติคนตายให้ไปหาอาวุธปืนมาให้และจะนำไปยิงเจ้าหน้าที่ตำรวจจรรยาที่ยิงญาติคนนี้ตาย ต่อมาพี่ชายของผู้ตายนำปืนขนาด .45 (11 มม.) จำนวน 2 กระบอก มามอบให้เพชร ทั้งๆที่เพชรไม่เคยพบเห็นหรือรู้จักตัวเจ้าหน้าที่ตำรวจจรรยาที่ยิง เพียงแต่ทราบชื่อเท่านั้น แต่ด้วยความไม่พอใจและด้วยความโกรธ เพชรกับพรรคพวกอีก 4 คน เมื่อได้อาวุธปืนแล้วก็ได้เดินทางออกจากวัดด้วยรถยนต์กระบะไปยังตลาดอำเภอทะเล จังหวัดสิงห์ขร เมื่อไปถึงตลาดพบเจ้าหน้าที่ตำรวจจรรยาคนหนึ่งกำลังนั่งคร่อมรถจักรยานยนต์คุยกับหญิงสาวอยู่ เพชรจึงทำทีเดินผ่านไปยิงเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อดูป้ายชื่อที่หน้าอกเสื้อของเจ้าหน้าที่ตำรวจนายดังกล่าว เพชรเห็นป้ายชื่อจึงรู้ว่าคือเป้าหมายที่จะยิง แต่ยังไม่มีโอกาสและจังหวะ เพชรจึงเดินกลับมาที่รถยนต์เพื่อปรึกษากับเพื่อน ๆ ที่อยู่บนรถกระบะ ระหว่างที่กำลังพูดคุยกันอยู่นั้นเพชรหันไปเห็นรถบรรทุกไม้คันหนึ่งวิ่งผ่านมา เพชรคิดอยู่ในใจว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจนายดังกล่าวต้องขับรถจักรยานยนต์ติดตามไป แล้วก็ป็นดังที่เพชรได้คาดหมายไว้เจ้าหน้าที่ตำรวจจรรยา นายดังกล่าวก็ได้ขับรถจักรยานยนต์ตามรถบรรทุกไม้ไป และรถบรรทุกไม้ไปจอดติดไฟแดงที่สี่แยกและเจ้าหน้าที่ตำรวจนายดังกล่าวได้ตามไปทัน ระหว่างนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจจรรยา นายดังกล่าวกำลังยื่นมือเพื่อรับใบอนุญาตขับขีจากคนขับรถบรรทุกไม้ จังหวะเดียวกันนั้นเพชรกับพรรคพวกได้ขับรถกระบะตามมาทันและจอดรถเทียบรถจักรยานยนต์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจจรรยาเป้าหมาย แล้วเพชรก็ลงมือยิงถึง 4 นัด โดยเป้าหมายแรกยิงที่ลำตัว เมื่อเป้าหมายทรุดแล้วก็ลงมือยิงซ้ำที่ศีรษะและลำตัวอีก 3 นัด เมื่อเห็นว่าเป้าหมายเสียชีวิตแล้วเพชรก็ลงจากรถกระบะไปเก็บอาวุธปืนประจำกายของเจ้าหน้าที่ตำรวจจรรยาขนาด .357 มาด้วย และเดินทางกลับมาที่วัด ปรากฏว่าเมื่อมาถึงวัดแล้วเพชรกับพรรคพวกได้แจ้งให้ญาติพี่น้องทราบว่าไปยิงเจ้าหน้าที่ตำรวจจรรยาที่ยิงญาติเสียชีวิตแล้ว เมื่อชาวบ้านและญาติพี่น้องทราบข่าวจากเพชร ต่างก็เข้ามาแสดงความยินดีและใส่ใจถึงการกระทำของเพชร ซึ่งการกระทำของเพชรได้รับการยกย่องยอมรับ และการสรรเสริญจากชาวบ้าน เพชรกลายเป็นฮีโร่และขวัญใจของชาวบ้านในการกระทำครั้งนี้ ซึ่งเพชรไม่ได้คาดหวังแต่อย่างใด จากการลงมือทำงานของเพชรครั้งนี้เป็นที่สนใจของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจติดตามล่าตัวผู้ลงมือ และต่อมาเจ้าหน้าที่สืบทราบว่าเป็นผู้

ลงมือ เพชรจึงต้องหลบหนีการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยหลบไปกบดานอยู่กับผู้มีอิทธิพลของจังหวัดสิงห์ขร (นายอ่อม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร) เพื่อขอรับความคุ้มครอง ซึ่งเพชรได้รู้จักมักคุ้นกับผู้มีอิทธิพลคนดังกล่าวมาก่อนหน้านี้แล้ว ภายใต้อำนาจของผู้มีอิทธิพลเพชรได้รับความคุ้มครองและอยู่อย่างสุขสบาย ไม่ต้องคอยกังวลกับการติดตามไล่ล่าของเจ้าหน้าที่ตำรวจ นอกจากนี้หากมีการติดตามเจ้าหน้าที่ ต้องมาขออนุญาตผู้มีอิทธิพลก่อนการปฏิบัติการใด ๆ เนื่องจากเจ้าหน้าที่มีความเกรงใจและให้เกียรติผู้มีอิทธิพล ซึ่งแสดงถึงอำนาจบารมีของผู้มีอิทธิพลภายในอำนาจ แต่แล้วเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยการนำของ พันตำรวจเอกเสริม (ยศในขณะนั้น) หน่วยเฉพาะกิจของเจ้าหน้าที่ตำรวจอำเภอทะเล ได้ติดตามคดีการฆ่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรของเพชร ทำการสืบหาข่าวจนทราบจากสายสืบว่าเพชรได้หลบหนีการติดตามจับกุมมาอยู่กับผู้มีอิทธิพล ดังนั้น พันตำรวจเอกเสริมจึงได้ดำเนินการติดต่อเพื่อขอเข้าพบผู้มีอิทธิพลและขอทราบข่าวการหลบหนีมา กบดานของเพชร เพื่อขอทำการจับกุมก่อนที่จะมีการบุกเข้าจับกุมเพชร ซึ่งจากการเข้าพบและเจรจา ดังกล่าว ทำให้พันตำรวจเอกเสริม ได้ขอให้ผู้มีอิทธิพลติดต่อกับเพชรเพื่อทำการพูดคุยเจรจา ซึ่งผู้มีอิทธิพลคนดังกล่าวได้ติดต่อและนัดให้เพชรเดินทางมาพบกับพันตำรวจเอกเสริมที่บ้านของผู้มีอิทธิพลในเวลาต่อมา จากการเจรจาพูดคุยครั้งนี้เพชรได้รับสารภาพว่าเป็นผู้ลงมือทำ โดยเล่าถึงประวัติความเป็นมาของเหตุการณ์ครั้งนี้ว่าต้องกระทำเพื่อหาความเป็นธรรมให้กับญาติผู้ตายที่ไม่สามารถหาความเป็นธรรมจากกฎหมายเนื่องจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งเป็นผู้ถือและบังคับใช้กฎหมาย แต่ใช้อำนาจหน้าที่โดยไม่สุจริต อาศัยอำนาจหน้าที่และความเหนือกว่ามารังแกประชาชน เมื่อพันตำรวจเอกเสริมได้รับฟังเหตุการณ์และความเป็นมาแล้ว เกิดความนิยมนชมชอบในความมีน้ำใจของเพชรตลอดถึงความตรงไปตรงมา และได้ทำลงไปเนื่องจากเป็นการกระทำที่ช่วยเหลือญาติที่ถูกรังแกเพราะไม่ได้รับความเป็นธรรมจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ไม่ใช่หนักเลงหัวไม้พวกปล้น จี้ ซึ่งถือเป็นคนชั้นเลวไม่มีระดับ กล่าวคือ ไม่ได้กระทำด้วยความมีเหตุมีผล คนจำพวกนี้ก่อปัญหาเกี่ยวกับความเป็นอยู่และเศรษฐกิจของสังคมโดยรวม จากเหตุผลของเพชรทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเลิกสืบการติดตามจับกุมและดำเนินคดีนี้ไป เหตุการณ์ครั้งนี้ ทำให้เพชรเข้าสู่วงการมือปืนรับจ้างอย่างจริงจัง

เมื่อผ่านพ้นเหตุการณ์ครั้งนี้เพชรก็ยังคงอยู่ภายในความดูแลของผู้มีอิทธิพล และเริ่มรับงานมือปืนรับจ้างอย่างจริงจัง โดยผู้มีอิทธิพลคอยรับงานมามอบหมายให้เพชรทำ นอกจากนี้ที่รู้จักกับพันตำรวจเอกเสริมครั้งนี้ ทำให้เพชรรู้จักคุ้นเคยจนนำมาซึ่งความสัมพันธ์สนมกับพันตำรวจเอกนายดังกล่าว และนำไปสู่การหางานมาให้เพชรทำ (งานในที่นี้ หมายถึง การรับจ้างฆ่า โดยใช้อาวุธปืนยิง เป็นมือปืนรับจ้าง) เพชรรับงานจากบุคคลทั้งสองโดยไม่ต้องคอยกังวลกับการติดตาม

ไถ่ค่าของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และเพชรเองก็รับงานมาโดยไม่ต้องสอบถามถึงความเป็นมา ตลอดจนเหตุผลของการตั้งงาน เหตุผลหนึ่ง ที่ทำให้เพชรไม่ต้องถูกตำรวจติดตามเนื่องจากมีการกั้นกรงงานจากผู้มีอิทธิพลและนายตำรวจ และผ่านการเตรียมการมาก่อนมาถึงมือเพชร คือ การเตรียมพร้อมทางหนีทีไล่และเจ้าหน้าที่ตำรวจจะให้ความสะดวกไม่เข้ามาติดตามในเส้นทางที่จะหลบหนี ตลอดจนไม่พุ่งประเด็นมาที่กลุ่มของเพชร หากเจ้าหน้าที่ตำรวจหน่วยอื่นเข้ามาสอบสวนและทราบก็จะไม่เข้ามายุ่งเกี่ยว เนื่องจากเกรงใจและเกรงอิทธิพลของผู้มีอิทธิพลและนายตำรวจดังกล่าว หากเข้าไปยุ่งเกี่ยวแล้วจะนำมาซึ่งความวุ่นวายในชีวิตราชการของตนเอง ซึ่งอาจหมายถึงการสูญสิ้นชีวิตราชการ เอาหูไปนาเอาตาไปไร่จะดีกว่าไม่ต้องคอยกังวลระแวงระวังว่าผู้มีอิทธิพลจะรังแกตนเอง ตลอดจนการรับงานจากผู้มีอิทธิพลและพันตำรวจเอกเสริม ก็จะได้รับค่าจ้างเต็มจำนวนก่อนที่จะมีการลงมือทำงาน หากพลาดก็ไม่ต้องคืนเงินที่รับมาแต่อย่างใด นอกจากนี้หากมีเจ้าหน้าที่หน่วยอื่นเข้ามาสืบสวนก็จะส่งตัวไปอยู่ที่ปลอดภัยแห่งอื่น มีการเคลื่อนย้ายมือปืนไปยังจังหวัดอื่นหรือไปอยู่ในความคุ้มครองของผู้มีอิทธิพลของจังหวัดอื่นต่อไป ซึ่งจะเห็นว่าเครือข่ายของผู้มีอิทธิพลจะมีอยู่ทั่วไปและสัมพันธ์กับผู้มีอิทธิพลในจังหวัดอื่น มีการเคลื่อนย้ายผู้อยู่ในความคุ้มครองไปอยู่ในที่ ๆ ปลอดภัย

ในระหว่างที่เพชรอยู่ภายในความคุ้มครองของผู้มีอิทธิพล และมีการเคลื่อนย้ายไปอยู่กับผู้มีอิทธิพลในแหล่งอื่น ทำให้เพชรได้รู้จักและสนิทสนมกับผู้มีอิทธิพลในจังหวัดอื่น ๆ และนายตำรวจอีกมากมายที่เข้ามาสัมพันธ์และอยู่ในแวดวงในคราวเดียวกัน ซึ่งถือว่าเป็นการแผ่ขยายความสัมพันธ์ระหว่างผู้มีอิทธิพลด้วยกัน นอกจากนี้ยังเป็นการขยายความมีชื่อเสียงและขยายงานของมือปืนรับจ้างในคราวเดียวกัน จากการที่ได้ติดต่อสัมพันธ์กับผู้มีอิทธิพล ตลอดจนเจ้าหน้าที่ในด้านต่าง ๆ เหมือนเป็นการแผ่ขยายความสัมพันธ์ทางด้านสังคม ทำให้เพชรรู้จักและสนิทสนมผู้คนมากมาย

ต่อมาในปี พ.ศ. 2526 ขณะนั้นเพชรอายุ 30 ปี และยังอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของผู้มีอิทธิพลที่จังหวัดสิงห์ขร มีการเดินทางไปมาระหว่างสองจังหวัด คือ จังหวัดสมุทรปราการซึ่งเป็นภูมิลำเนา และจังหวัดสิงห์ขร ซึ่งเป็นจังหวัดติดต่อกันการเดินทางไปมาสะดวก ในปีดังกล่าวจังหวัดสิงห์ขรกำลังประสบปัญหาเรื่องชาวญวนอพยพที่อพยพเข้ามาทางเรือเป็นจำนวนมากเป็นปัญหากับทางจังหวัดต้องคอยให้ความดูแลให้ที่พักพิงตลอดจนอาหารการกิน ก่อให้เกิดปัญหาการเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายของชาวญวนอพยพ โดยทางการไม่สามารถที่จะรองรับการอพยพเข้ามาจำนวนมาก กระทรวงมหาดไทยไม่ต้องการให้มีการอพยพเข้ามา อันเป็นผลต่อมาทำให้เพชรได้รับ

คำสั่งผ่านทางผู้มีอิทธิพล ให้เพชรพยายามผลักดันชาวญวนอพยพที่เข้ามาทางทะเล และได้อพยพเข้ามาอยู่ในจังหวัดสิงห์ขรแล้วประมาณสองพันคน ไม่ให้พรรคพวกเข้ามาอีก โดยเพชรได้รับคำสั่งให้นำอาวุธสงคราม (อาวุธปืน M.16) เข้าไปยังข่มขู่พวกญวนอพยพที่มาทางเรือ แต่พวกญวนอพยพไม่เกรงกลัวกลับพยายามอพยพเข้ามาในจังหวัดสิงห์ขรอีก ทำให้เพชรกับพรรคพวกต้องใช้มาตรการขั้นเด็ดขาด โดยออกเรือหางยาวไปในทะเลไม่ไกลจากชายฝั่งจังหวัดสิงห์ขรมาก เมื่อพบเห็นเรือของพวกญวนอพยพเพชรกับพรรคพวก คือ นายสนาน และโกมง ได้ใช้อาวุธปืน M.16 ทำการยิงทิ้งพวกญวนอพยพที่โดยสารมาในเรือทิ้งลงทะเลทั้งหมด ไม่เว้นแม้กระทั่งผู้หญิง เด็ก และคนชรา ต่อมาประมาณ 2-3 วัน หลังจากที่ทำงานนี้แล้ว ปรากฏว่าน้ำทะเลได้พัดพาเอาศพของพวกญวนอพยพเข้ามายังชายฝั่งซึ่งมีจำนวนถึง 53 ศพ เพชรกับพรรคพวกได้รับคำสั่งให้นำศพดังกล่าวขึ้นรถบรรทุก 10 ล้อไปฝังทิ้ง เพชรและพรรคพวกได้นำศพไปฝังยังฝั่งพม่า โดยใช้รถแทรกเตอร์ไถกลบ เหตุการณ์ครั้งนี้ตำรวจไม่ได้ติดตาม เนื่องจากเป็นคำสั่งของทางราชการ การกระทำของเพชรและพรรคพวกครั้งนี้ถือเป็นการช่วยเหลือทางราชการ และเป็นการกำราบไม่ให้ชาวญวนอพยพเข้ามาในประเทศไทย ซึ่งมีผลต่อภาระของจังหวัดและประเทศที่จะต้องช่วยเหลือและให้ที่พักพิงและต้องรับภาระในเรื่องอาหารการกินอยู่อาศัย นอกจากนี้ยังเป็นปัญหาต่อความมั่นคงของประเทศ

และในปีเดียวกันนี้เอง ซึ่งเป็นช่วงของการลงสมัครเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และมีการหาเสียงเลือกตั้ง ผู้มีอิทธิพลจังหวัดสิงห์ขรได้พาเพชรมาแนะนำและให้รู้จักกับผู้มีอิทธิพลของจังหวัดนคร (นายบุญนำ และลูกชายของผู้มีอิทธิพลจังหวัดสิงห์ขรได้แต่งงานกับลูกสาวของผู้มีอิทธิพลจังหวัดนคร) เพื่อช่วยหาเสียงในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเพชรทำหน้าที่เป็นมือปืนคุ้มครองของผู้มีอิทธิพลในการเดินทางออกไปหาเสียงกับชาวบ้านในที่ต่าง ๆ เนื่องจากระหว่างหาเสียงนี้ ผู้ลงสมัครเลือกตั้งใช้วิธีการทุกวิถีทางเพื่อจะทำให้ตนสามารถผ่านการเลือกตั้งเข้าไปเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรให้ได้ ดังนั้น จากการทำทุกอย่างเพื่อให้ได้รับการเลือกตั้งจึงต้องมีการขัดผลประโยชน์ระหว่างผู้ลงสมัครรับเลือกตั้ง เหตุนี้จึงนำไปสู่การเกิดปัญหาข้อขัดแย้งในการลงพื้นที่เพื่อหาเสียง ผู้ลงสมัครต้องหาความปลอดภัยโดยหามือปืนมาคอยติดตามคุ้มครองในช่วงระยะเวลาดังกล่าว โดยผู้มีอิทธิพลก็จะตอบแทนด้วยการให้ความช่วยเหลือในทางเศรษฐกิจ และเมื่อได้รับการเลือกตั้งเข้ามาแล้วก็จะให้ความคุ้มครองดูแลเป็นอย่างดี ซึ่งเป็นการพึ่งพาอาศัยกันระหว่างผู้มีอิทธิพลกับมือปืนรับจ้าง เหมือนสุภาษิตที่ว่า “น้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า” จากการที่เพชรได้ทุ่มเทความสามารถในการทำหน้าที่คุ้มครองจนผู้มีอิทธิพลให้ความไว้วางใจ เมื่อมีปัญหา ก็จะมาปรึกษากับเพชรในเรื่องต่าง ๆ ทั้งทางด้านสังคมและเศรษฐกิจ ในการเลือกตั้งคราวนี้เองผู้มี

อิทธิพลไม่ได้รับเลือก แม้ผู้มีอิทธิพลสอบตก แต่เพชรก็ไม่เดินทางกลับจังหวัดสมุทรแต่ยังคงอยู่กับผู้มีอิทธิพล ส่วนลูกน้องคนอื่นก็กระจัดกระจายออกไป จากการที่เพชรยังคงอยู่รับใช้ช่วยเหลืองานภายในครอบครัว ทำให้ผู้มีอิทธิพลมีความรู้สึกรักและซึ่งในน้ำใจของเพชรที่ยังอยู่คอยช่วยเหลือเป็นกำลังใจและความซื่อสัตย์ของเพชร การกระทำของเพชรดังกล่าวทำให้เพชรได้รับความไว้วางใจจากผู้มีอิทธิพลและกลายเป็นคนสนิทของผู้มีอิทธิพลคนดังกล่าวในเวลาต่อมา แต่ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวเพชรก็ยังคงเดินทางไปมาระหว่างจังหวัดนคร สมุทร และสิงห์ขรอยู่

ในระหว่างที่อยู่กับผู้มีอิทธิพลของนคร ในปี พ.ศ. 2527 เพชรได้รับการขอร้องจากพรรคพวกให้ช่วยรับงานฆ่าคนให้ และด้วยความสนิทสนมทำให้เพชรตัดสินใจรับงานชิ้นนี้โดยไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคือง เพียงแต่เป้าหมายผู้ที่ไม่รักษาน้ำหน้าเพื่อนของเพชรที่ได้ว่ากล่าวตักเตือน แต่กลับแสดงอาการหยิ่งยะโสไม่สัมมาคารวะเพื่อนของเพชร งานนี้เพชรรับงานโดยไม่ได้รับค่าจ้าง เพชรทำงานนี้เพียงคนเดียว ทำในเวลากลางวัน เพชรตกลงทำงานนี้ที่หน้าที่ทำการเทศบาล เนื่องจากเป้าหมายทำงานอยู่ที่เทศบาลเมืองนคร การยิงเป้าหมายรายนี้เพชรใช้วิธีการเดินเข้าไปหาเป้าหมายอย่างใจเย็นแล้วทำการจ่อยิงโดยที่เป้าหมายไม่ทันรู้ตัวมาก่อน การกระทำของเพชรครั้งนี้ไม่มีการติดตามของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่เป็นพรรคพวกลูกน้องของผู้มีอิทธิพลซึ่งเป็นคนใจกว้างกล้าได้กล้าเสีย อันเป็นลักษณะนิสัยของผู้มีอิทธิพลโดยทั่วไป และจะให้ความช่วยเหลือตลอดจนให้ความอุปถัมภ์ในด้านต่าง ๆ แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทำให้มีความสนิทสนมและคุ้นเคยกับเจ้าหน้าที่ภายในจังหวัด จากความสัมพันธ์ดังกล่าว นำมาซึ่งความเกรงใจของเจ้าหน้าที่ต่อผู้มีอิทธิพลก่อนที่จะปฏิบัติการที่มีผลหรือกระทบกับผู้มีอิทธิพล เจ้าหน้าที่ที่จะต้องให้เกิดรตินอกจากนี้การทำงานครั้งนี้ได้มีการติดต่อขออนุญาตจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ และผู้มีอิทธิพลก่อนการเริ่มทำงาน ทำให้ไม่มีเจ้าหน้าที่คอยติดตามและปิดกั้นเส้นทางหลบหนี หลังจากทำงานชิ้นนี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ไม่ได้ทำการสืบสวนสอบสวนคดีนี้อย่างจริงจัง และได้เสียชีวิตไป เพชรยังคงใช้ชีวิตอยู่ที่จังหวัดนครอย่างปกติไม่ได้หลบหนีออกจากพื้นที่แต่อย่างใด ในระหว่างระยะเวลาดังกล่าวเพชรได้เดินทางไปมาระหว่างจังหวัดสมุทร สิงห์ขร และนคร เป็นประจำ และการที่เพชรได้มาอยู่ภายในอาณาจักรของผู้มีอิทธิพลทำให้เพชรได้รู้จักกับผู้มีอิทธิพล และตำรวจที่มีอำนาจจำนวนมากที่มาเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับผู้มีอิทธิพล งานรับจ้างที่เพชรรับมาส่วนใหญ่จะรับงานมาจากเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นผู้ใหญ่(ยศพันตำรวจเอกขึ้นไป) และผู้มีอิทธิพลทั้งสิ้น ซึ่งงานที่รับมานี้เป็นงานที่ได้รับค่าตอบแทนอย่างงาม ประกอบกับไม่ต้องเกรงกลัวเจ้าหน้าที่ตำรวจ เนื่องจากมีการติดต่อและขอทำงานก่อนเริ่มทำงานแต่ละชิ้นหากงานใดที่ทำแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจสืบทราบว่าเป็นผลงานของเพชรก็จะไม่เข้ามาทำการสืบสวนสอบสวนต่อ เนื่องจากเกรงใจและให้

เกียรติผู้มีอิทธิพล หากคิดใดที่เจ้าหน้าที่ต้องการสืบสวนก็จะติดต่อกับเพชรเพื่อให้เพชรช่วยหาข่าว เพื่อทำการสืบสวนสอบสวนขยายผล (เฉพาะคดีที่ไม่เกี่ยวกับเพชรและผู้มีอิทธิพล) งานส่วนใหญ่ที่เพชรรับงานจะมีการขออนุญาตจากเจ้าหน้าที่และหรือผู้มีอิทธิพลก่อนการทำงานแล้วทั้งสิ้น

ในต้นปี พ.ศ. 2528 เพชรได้รู้จักกับนายจอม (ซึ่งเป็นมือปืนรับจ้างที่มีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดสมุทร ซึ่งเป็นที่เขยของอดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทร) ซึ่งขณะนั้นทำธุรกิจการค้าและเปิดบ่อนการพนันอยู่ที่จังหวัดสุพรรณ เนื่องจากเพชรเป็นคนบ้านเดียวกับนายจอม ทำให้เพชรได้รับความไว้วางใจให้มารับหน้าที่คุมบ่อนการพนันของนายจอม เพื่อรักษาและเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากบ่อนการพนัน ซึ่งถือว่าเป็นงานที่ได้รับผลตอบแทนในด้านการเงินที่คุ้มค่ามาก เพชรคุมบ่อนการพนันของนายจอมทำให้ได้รู้จักกับบุคคลต่าง ๆ ที่เข้ามาเล่นการพนันที่บ่อน รวมถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วย ในเวลาต่อมา นายจอมได้แนะนำให้เพชรรู้จักกับพลตำรวจตรีเม่น (ยศในขณะนั้น) และเป็นมือปราบที่มีชื่อเสียงในการดำเนินการสืบสวนสอบสวนคดีต่าง ๆ หลายคดี จากการแนะนำดังกล่าวในเวลาต่อมาได้นำไปสู่ความสนิทสนม และพลตำรวจตรีเม่นยังได้หางานรับจ้างมาให้อีกจำนวนมาก ในการรับงานจากผู้มีอิทธิพลและเจ้าหน้าที่ตำรวจสายนี้ เพชรไม่จำเป็นต้องถามถึงที่มาและสาเหตุของการทำงานแต่ละชิ้นที่รับมา และไม่ต้องได้รับอนุญาตจากผู้มีอิทธิพลก่อน เนื่องจากเป็นสายอิทธิพลเดียวกัน คือ เป็นเครือข่ายของความสัมพันธ์และเป็นกลุ่มเดียวกัน งานที่รับมาก็เป็นงานที่มาจากกลุ่มเดียวกัน นอกจากนี้งานที่รับมานี้เป็นงานที่ได้รับค่าจ้างอย่างสูง (เป็นเงินจำนวนหลักหมื่นถึงหลายแสนบาท) และไม่ต้องเกรงกลัวกับการติดตามของเจ้าหน้าที่ เนื่องจากพลตำรวจตรีเม่นและผู้มีอิทธิพลได้มีการเปิดทางในการหลบหนี และไม่มีการดำเนินการสืบสวนสอบสวนเพื่อทำการจับกุมแต่อย่างใด ระหว่างที่คุมบ่อนการพนันและรับจ้างฆ่าที่จังหวัดสุพรรณนี้ เพชรก็ยังคงเดินทางไปมาระหว่างจังหวัดสมุทร สิงห์ขร นคร สุพรรณ และจังหวัดพระ เป็นประจำ เพชรเป็นคนที่สุดุมรอบคอบ ดังนั้น การเดินทางแต่ละครั้งเพชรจะใช้ความระมัดระวังในการเดินทางอยู่ตลอดเวลา

เพชรยังคงใช้ชีวิตเป็นนักฆ่าอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของผู้มีอิทธิพลของจังหวัดสิงห์ขร และจังหวัดนคร จนปี พ.ศ. 2528 เพชรมีอายุ 32 ปี ปีนี้จังหวัดสมุทรและจังหวัดสิงห์ขรมีข่าวของการใช้อำนาจของผู้มีอิทธิพล นักเลง มือปืนรับจ้าง ตลอดจนเกิดคดีฆ่าเป็นจำนวนมาก ทำให้พลเอกทหาร ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการทหารบก เห็นว่าจะต้องดำเนินการปราบปรามการของผู้มีอิทธิพลตลอดจนมือปืนรับจ้าง และนักเลงหัวไม้ต่าง ๆ เนื่องจากสภาพสังคมขณะนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถปฏิบัติตามหน้าที่ได้เต็มที่ เนื่องจากบางครั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ยังคงอยู่ภายใต้

อำนาจของผู้มีอิทธิพลทำให้ประชาชนไม่ได้รับความเป็นธรรมจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ เหมือนกับสภาพของสังคมไร้บรรทัดฐาน ไร้กฎหมาย พลเอกทหารจึงได้ออกคำสั่งให้ทหารพรานเข้ามาปราบปรามผู้มีอิทธิพลในจังหวัดที่มีกลุ่มมือปืนรับจ้างเป็นจำนวนมาก จังหวัดสมบูรณและจังหวัดสิงห์ขรเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีชื่อเสียงทางด้านนี้ จากคำสั่งดังกล่าวของพลเอกทหาร ทำให้ผู้มีอิทธิพล มือปืนรับจ้างและนักเลงหัวไม้ หัวขโมย ทั้งจังหวัดสมบูรณและจังหวัดสิงห์ขรต้องหลบหนีไปกบดานยังที่ปลอดภัยในแหล่งอื่น หรือบางคนหลบออกไปยังอยู่ต่างประเทศ รวมทั้งประเทศพม่า โดยผู้มีอิทธิพลของจังหวัดสิงห์ขรต้องหลบหนีไปอยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ส่วนเพชรต้องหลบหนีออกจากจังหวัดสมบูรณไปอยู่กับผู้มีอิทธิพลในจังหวัดนคร ซึ่งเพชรมีความสัมพันธ์และสนิทสนมมาก ภายหลังพรรคพวกของเพชรประกอบด้วย โกงม สนาน ได้ติดตามมาอยู่ที่จังหวัดนครด้วย โดยมาอยู่กับผู้มีอิทธิพลกับเพชร การที่เพชรเคยมาอยู่ที่นครมาก่อนทำให้เพชรมีพรรคพวกเพื่อนฝูงมากมาย รวมทั้งแดงโคกปีบ (มือปืนรับจ้างที่มีชื่อเสียงของจังหวัดนครขณะนั้น ปัจจุบันได้ถึงแก่ความตาย โดยถูกยิงถล่มที่จังหวัดกาญจนบุรีแล้ว) เป็นเพื่อนของเพชรเช่นกัน พวกที่หลบหนีไม่ทันจะถูกจับกุม บางครั้งจะถูกเก็บ (การฆ่าโดยไม่มีความคิดของทหารพราน) ทหารพรานที่เข้ามาปราบปรามนี้มีอำนาจเหนือเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรืออาจกล่าวได้ว่าอยู่เหนือกฎหมาย รวมทั้งมีอำนาจในการตั้งด่านตรวจค้นจับกุมร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ การปฏิบัติหน้าที่ของทหารพรานบางครั้งก็ทำการรุนแรงกับประชาชน และบางครั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ยังไม่กล้าเข้ามายุ่งเกี่ยวกับการกระทำของทหารพราน เพชรและพรรคพวกได้หลบหนีกระทั้งทหารพรานยกกำลังกลับ ระหว่างที่เพชรหลบหนีไปอยู่ที่จังหวัดนคร เพชรยังคงส่งเสียเงินทองมาให้ครอบครัวที่จังหวัดสมบูรณ บางครั้งภรรยาและลูกตลอดจนญาติพี่น้องก็เดินทางไปหาเพชรที่นครด้วยเหมือนกัน เพชรและพรรคพวกได้หลบมาอยู่ที่จังหวัดนครจนทหารพรานยกกำลังกลับ จึงได้เดินทางกลับมายังจังหวัดสิงห์ขร แต่ยังเป็นการเดินทางไปมาระหว่าง นคร สิงห์ขร และสมบูรณตลอด แล้วแต่จะมืงานของผู้มีอิทธิพลหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจป้อนงานมาให้เพชรทำงานที่ไหน

ในปี พ.ศ. 2529 เพชรได้รับงานเข้ามาจาก พลตำรวจตรีเสริม ซึ่งรับงานมาจากมังบางนา โดยจ้างให้เพชรไปอิงเป้าหมายที่เป็นเจ้าหน้าที่ศุลกากร โดยงานนี้พลตำรวจตรีเสริมได้จัดเตรียมรถจักรยานยนต์และอาวุธปืน M 16 ไว้ให้ แต่เพชรไม่ได้ทำงานเนื่องจากการล่อแหลมที่จะนำอาวุธปืนยาว M 16 นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ไปอิงเป้าหมาย เพชรกับสนานจึงวางแผนนำรถจักรยานยนต์ไปจอดทิ้งไว้แล้วกลับมาแจ้งว่ารถจักรยานยนต์ได้ถูกตำรวจจับไปแล้ว พลตำรวจตรีเสริม จึงจัดหารถยนต์เก่งมาให้ใหม่ และเพชรได้ใช้รถยนต์เก่งคันดังกล่าวไปดำเนินงานติดตามเป้าหมาย คุสานที่ คุที่อยู่ของเป้าหมาย ตลอดจนถึงกรรมของเป้าหมายในแต่ละวันก่อนที่จะลงมือ

ทำงาน จนถึงวันที่ดำเนินการมาถึงเพชรเดินทางไปยังบ้านของเป้าหมายที่ปากทางเข้าหมู่บ้านใน ซอยถนนสุขุมวิท 101 ขณะนั้นเป้าหมายกำลังยืนรคน้ำต้นไม้อยู่ในบริเวณบ้าน เพชรได้เตรียมตัว และใช้อาวุธปืน M 16 ยิงเป้าหมาย โดยใช้วิธีการยิงเข้าไปยังเป้าหมายเป็นชุด (ยิงอัดโนมัต) เพชรเห็นเป้าหมายล้มลงและเห็นเลือดท่วมตัว แต่ไม่สามารถเข้าไปใกล้เป้าหมายได้ ซึ่งเพชรเกรงว่า จะมีคนอื่นอยู่ในบ้านและจะยิงต่อสู้กับเพชร ดังนั้นเพชรและสنانจึงรีบหลบหนี การทำงานครั้งนี้ เพชรทำงานไม่สำเร็จ มาทราบภายหลังว่าเป้าหมายไม่เสียชีวิตเพียงได้รับบาดเจ็บสาหัสเท่านั้น เนื่องจากกระสุนไม่ถูกในจุดสำคัญเพียงแต่กระสุนถูกบริเวณไหล่และแขนของเป้าหมาย สาเหตุที่ มังบางนามาจ้างฆ่าเจ้าหน้าที่ศุลกากรดังกล่าว เนื่องจากเป้าหมายดำเนินการติดตามจับกุมเรือขนของ หนีภาษีของมังบางนา และใช้อาวุธปืนยิงเรือเสียหลายลำ 2 ลำ มูลค่าหลายร้อยล้านบาท ทำให้ มังบางนา โกรธแค้นเป็นอันมาก จนต้องหามือปืนมาทำงานนี้ ถึงแม้จะทำงานไม่ประสบความสำเร็จ สำเร็จแต่เพชรก็ได้รับค่าจ้างทั้งหมด จากการทำงานไม่สำเร็จครั้งนี้เป็นเหตุให้ มังบางนาถูกสังหาร ในภายหลัง

ต่อมาช่วงปี พ.ศ. 2530 หลังจากที่ทหารพรานได้ถอนกำลังออกจากจังหวัดสมุทร และจังหวัดสิงห์ขรแล้ว ผู้มีอิทธิพล มือปืนรับจ้าง นักเลง ได้หวนกลับคืนสู่ถิ่นเดิม มาสร้างความวุ่นวายและความเดือดร้อนให้กับประชาชนอีกครั้ง พลเอกทหารจึงได้มีคำสั่งให้ทหารพราน เข้ามากวาดล้างผู้มีอิทธิพลและมือปืนรับจ้างที่จังหวัดสมุทรและสิงห์ขรอีกครั้ง หลังจากที่เข้ามา ในปี พ.ศ.2528 ครั้งหนึ่งแล้ว การมาครั้งนี้ได้ส่งกำลังเข้ามาโดยที่ผู้มีอิทธิพลและมือปืนรับจ้าง ไม่ทราบข่าวกันมาก่อน ทำให้บางคนไม่สามารถหลบหนีการจับกุม ถูกทหารพรานจับกุมดำเนินคดี และทำทารุณกรรม จนเป็นที่หวาดกลัวเป็นอันมาก ครั้งนี้เพชรและพรรคพวกต้องอพยพไปอยู่ที่ นครอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากทหารพรานไม่กลัวผู้มีอิทธิพลและมีอำนาจเต็มที่ในการจับกุมหรือสังหาร มือปืนและผู้มีอิทธิพล ครั้งหนึ่ง ทหารพรานได้ตั้งด่านตรวจพบชาวบ้านใส่เสื้อมีชื่อของผู้มีอิทธิพล คนหนึ่ง ทหารพรานถามว่า “ใส่เสื้อของผู้มีอิทธิพลแล้วสามารถคุ้มกันได้หรือ” แล้วก็ลงมือทำร้าย ชาวบ้านผู้นั้น จนเป็นที่หวาดกลัวของมือปืนและผู้มีอิทธิพล ตลอดจนประชาชนโดยทั่วไปภายใน จังหวัด

ระหว่างที่หนีทหารพรานไปอยู่ที่นครนี้เอง เพชรได้ทราบข่าวว่าโกม่ง รับงานจากแดง โศกปิบ ให้มายิงเป้าหมายที่นคร ซึ่งเป้าหมายคนดังกล่าวเป็นนายกเทศมนตรีของเทศบาลเมืองนคร และเพชรรู้จักชอบพอ จึงห้ามโกม่งทำงาน แต่โกม่งไม่เชื่อ ก่อนวันลงมือทำงานเพชรเห็นโกม่งนับ เงินจำนวนมากจึงสงสัยว่าจะต้องรับงานมาแน่ แต่เพชรไม่ได้สนใจ ในวันรุ่งขึ้นเพชรได้รับการชัก

ชวนจาก แดงโคกปิบให้ไปรับประทานอาหารที่บ้านเนื่องในงานวันเกิดของแดงโคกปิบ โดยโกมง และแดงโคกปิบ ได้วางแผนโยนความคิดไปยังเพชร ก่อนที่จะลงมือทำงานได้นำรถยนต์มิตซูบิชิ ปาเจโร ของแดงโคกปิบไปรับเพชรที่บ้านแล้วนำมาส่งที่บ้านแดงโคกปิบ ระหว่างที่เพชรอยู่ที่บ้านแดงโคกปิบ โกมงก็จะนำรถคันดังกล่าวไปดักยิงเทศมนตรีเป้าหมาย โดยที่เพชรไม่ทราบเรื่องราว เมื่อทำงานแล้วจึงนำรถกลับมาไว้ที่เดิม เมื่อเพชรทานอาหารเสร็จแล้วกลับมาที่รถเพื่อขับรดคันดังกล่าวกลับ โดย แดง โคกปิบ ได้ให้เพชรขับกลับมาคนเดียวโดยอ้างว่าติดธุระไม่สามารถมาด้วยได้ ระหว่างทางมีเจ้าหน้าที่ตำรวจตั้งด่านเพื่อจับกุมคนร้ายที่ยิงเทศมนตรี โดยเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้งว่ารถคันที่เพชรขับมานี้เป็นรถของคนร้าย เจ้าพนักงานตำรวจจึงทำการตรวจค้นรถ ปรากฏว่าพบปืนลูกซองห้านัดที่ใช้สังหารเทศมนตรีอยู่ในรถ แต่ด้วยความสนิทสนมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทำให้เพชรได้เล่าเหตุการณ์ว่าไม่ได้เป็นผู้ลงมือโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ปล่อยตัวเพชรกลับมา เพชรโกรธแค้นพวกแดงโคกปิบ และโกมง อย่างมากที่มาโยนความคิดให้ แต่เพชรก็ยังไม่มีโอกาสที่จะแก้แค้น ระหว่างนั้นเองเพชรจึงต้องหลบหนีกลับมาอยู่ที่จังหวัดสมุทรฉะ ซึ่งขณะนั้นทหารพรานได้ถอนกำลังออกไปแล้ว

ในต้นปีพ.ศ. 2530 เพชรได้พบกับนายบุญ ซึ่งรู้จักสนิทสนมกันมาก่อนโดยบังเอิญที่ร้านอาหารของนายบุญที่กรุงเทพมหานคร จากการพบกันครั้งนี้ได้มีการพูดคุยและไถ่ถามทุกข์สุขเป็นธรรมเนียม และนายบุญได้ปรึกษาถึงงานที่รับมาแต่ได้ใช้เงินค่าว่าจ้างมือปืนรับจ้างมาทำงานเกือบหมด ดังนั้นจึงมาขอร้องให้เพชรช่วยทำงานรับจ้างชิ้นนี้ โดยแจ้งว่าเป้าหมาย คือ เสียหนุ่ย และแจ้งว่าได้รับงานมาในวงเงิน 1,000,000 บาท แต่ได้ใช้เงินไปแล้วจำนวนหนึ่ง ซึ่งตอนนี้เหลือเงินเพียง 150,000 บาทเท่านั้น แต่เพชรยังไม่ตกลงรับงานเนื่องจากจะต้องจัดหามือปืนก่อน จากนั้นเพชรได้เดินทางกลับมาที่นคร จนวันหนึ่งได้พบกับนายประจัน ซึ่งกำลังต้องการเงินได้มาปรึกษากับเพชรถึงความเดือดร้อน และต้องการให้เพชรช่วยหางานให้ เพชรจึงแจ้งว่าขณะนี้มียานอยู่ชิ้นหนึ่งแต่มีวงเงินค่าจ้างจำนวน 100,000 บาทเท่านั้น นายประจันจึงต่อรองขอเพิ่มวงเงินค่าจ้างเป็น 150,000 บาท โดยขอให้เพชรไปต่อรองราคาค่าจ้างกับผู้ว่าจ้างให้ ซึ่งเพชรก็รู้ดีอยู่แล้วว่างานนี้รับงานมา 150,000 บาท แต่เพชรก็ไว้ท่าที่ไม่ให้ประจันได้ทราบถึงจำนวนค่าจ้าง โดยบ้ายเบี่ยงว่าจะไปตกลงต่อรองราคากับผู้ว่าจ้างใหม่ หลังจากนั้น เพชรได้โทรศัพท์นัดหมายไปยังนายบุญ และเดินทางมากรุงเทพมหานคร เพื่อแจ้งให้ทราบว่าสามารถหาซื้อปืนได้แล้ว แต่เพชรขอค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานโดยต้องไปจัดหาอาวุธปืนและรถจักรยานยนต์ในการปฏิบัติงาน โดยขอเงินจำนวน 30,000 บาท เมื่อได้รับเงินแล้วเพชรได้เดินทางกลับไปหาประจันและแจ้งให้ทราบว่างานนี้สามารถตกลงกันได้แล้วให้จัดหาอาวุธและเตรียมงานให้พร้อมก่อนที่จะลงมือทำงาน นอกจากนี้เพชรกับ

นายบุญมีการติดต่อและตกลงพูดคุยในรายละเอียดของเสียหนุ่ย นำเพชรไปดูเป่าหมายและศึกษาวิถีชีวิตประจำวันของเป่าหมาย การพบปะและพูดคุยทุกครั้งจะใช้วิธีการนั่งอยู่บนรถยนต์เพื่อไม่ให้ข้าวรั่วไหลก่อนการปฏิบัติงาน และไม่ให้ผู้อื่นสงสัยพฤติกรรมระหว่างสองฝ่าย หลังจากที่เพชรได้พบปะกับนายบุญและได้ศึกษารายละเอียดจนเป็นที่พอใจแล้ว จึงได้กลับมาพยานายประจันมาดูเป่าหมาย โดยมีเพชรเป็นคนชี้เป้าให้ดูก่อน นอกจากนี้นายประจันยังได้จัดเตรียมผู้ร่วมลงมือในการพาหลบหนีโดยตกลงให้นายเสริมต้องรับหน้าที่นี้ หน้าที่ของผู้พาหลบหนีต้องเป็นบุคคลที่มีมือป็นไวใจและเชื่อมือ เนื่องจากอาจถูกจับกุมหากทำงานพลาด ซึ่งหมายถึงการสิ้นอิสรภาพและการถูกตัดสินพิพากษาโดยศาลถึงขั้นประหารชีวิต ดังนั้นหน้าที่ในการพาหลบหนีจึงสำคัญมาก หลังจากนั้นได้มีการเตรียมงานศึกษาวิถีชีวิตของเป่าหมายในแต่ละวันจนพบว่าเสียหนุ่ยจะเข้ามาที่สถานบริการชานาเป็นประจำทุกวัน มีการเข้าออกเป็นเวลา เป่าหมายไม่ได้ระวังหรือรู้ตัวมาก่อนว่ามีผู้ต้องการสังหารชีวิตของตน เมื่อแน่ใจแล้ว นายเสริมกับนายประจันเข้าไปใช้บริการในสถานบริการเพื่อศึกษาและหาจังหวะในการทำงาน โดยตกลงว่าจะทำงานให้แล้วเสร็จภายใน 7 วัน แต่ปรากฏว่านายเสริมไม่ใส่ใจในการทำงาน แต่ใช้จ่ายเงินและเวลาไปกับสถานบริการ ทำให้เงินที่ได้รับมาเหลือน้อยลง และเวลาได้ล่วงเลยไปถึง 16 วัน จนเพชรไม่เห็นว่าคุณทั้งสองจะลงมือทำงานในระยะเวลาตามที่ตกลงกันไว้และไม่พอใจในการทำตัวของนายเสริม จึงไล่ไม่ให้ทำงานนี้ แล้วให้นายสุชาติ เข้ามาทำหน้าที่แทนโดยรับหน้าที่เป็นผู้พาหลบหนี และให้นายประจันทำหน้าที่สังหารเป่าหมาย โดยเพชรเป็นผู้ควบคุมดูแลสั่งการอยู่ที่สถานบริการดังกล่าว ในการใช้อาวุธปืนทำงานชิ้นนี้ เพชรพยายามที่จะเบี่ยงเบนประเด็นความสนใจของเจ้าหน้าที่ตำรวจว่าการทำงานชิ้นนี้ไม่ใช่งานที่มือปืนรับจ้างเมืองสมบูรณักระทำ ปกติมือปืนเมืองนี้นิยมใช้อาวุธปืนขนาด .45 (11 มม.) ในการลงมือทำงาน ดังนั้นจึงสั่งให้นายประจันใช้อาวุธปืนขนาด .38 ในการทำงานเนื่องจากปืนขนาด .38 นี้เป็นปืนลูกม่ซึ่งเมื่อยิงแล้วปลอกกระสุนจะค้างอยู่ภายในลูกม่ของอาวุธปืน ส่วนอาวุธปืนขนาด .45 (11 มม.) เมื่อยิงแล้วปลอกกระสุนจะถูกรีดออกจากลำกล้องปืนมาสู่ภายนอกของตัวปืน และอาวุธปืนขนาด .45 (11 มม.) จะบรรจุกระสุนจากแมกกาซีน ๗ ละ 7 นัด รวมทั้งบรรจุในลำกล้องปืนได้ อีก 1 นัด รวมทั้งสิ้นบรรจุได้อย่างมากไม่เกิน 8 นัด ซึ่งจากการที่ปลอกกระสุนปืนขนาด .45 (11 มม.) ถูกรีดออกจากลำกล้องทำให้หากมือปืนไม่สามรถเก็บปลอกกระสุนได้หมด ก็อาจจะเป็นหลักฐานให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสืบสวนสอบสวน และติดตามจับกุมได้ในที่สุด จากการที่พยายามเบี่ยงเบนความสนใจครั้งนี้ เมื่อลงมือปฏิบัติการจริง มีการไล่ประกบตามยิงเป่าหมายครั้งนี้ไม่สามารถทำงานได้สำเร็จ โดยสามารถยิงเป่าหมายได้ในจุดสำคัญ คือ ยิงถูกบริเวณศีรษะซึ่งเป็นจุดสำคัญที่สามารถทำให้เสียชีวิตได้ เมื่อลงมือปฏิบัติการเสร็จแล้วไม่สามารถลงไปตรวจสอบผลของการปฏิบัติงานได้ โดยต้องหลบหนีออกจากพื้นที่ปฏิบัติการให้เร็วที่สุด ภายหลังจากทราบข่าวจาก

หน้าหนังสือพิมพ์ว่าเป้าหมายถูกนำส่งโรงพยาบาลทันทวงที และถึงมือแพทย์สามารถช่วยชีวิตเป้าหมายไว้ได้ มีการปิดข่าวของเป้าหมายว่าเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลโค เนื่องจากกลัวมือปืนย้อนกลับมาลงมืออีกครั้งหนึ่ง และในเวลาต่อมาก็เดินทางไปรักษาตัวที่ประเทศสหรัฐอเมริกา จากการทำงานไม่สำเร็จ เพชรกล่าวว่าเป็นเพราะจากอาวุธปืนขนาด .38 นี้ มีอำนาจในการ หยุดยั้งเป้าหมายน้อย และลูกกระสุนคมยังมีอำนาจในการทำลายน้อย เหตุนี้จึงไม่อาจเอาชีวิตเสียหุ่ยเป้าหมายได้ ทั้ง ๆ ที่จุดที่ยิงก็เป็นจุดที่จะทำให้ถึงแก่ชีวิตได้ คือ บริเวณศีรษะ ทำให้เสียหุ่ยได้รับบาดเจ็บสาหัส โดยตาบอดทั้งสองข้าง จากเหตุการณ์ครั้งนี้เองที่ทำให้ชีวิตมือปืนของเพชรต้องสิ้นสุดลง และถูกจองจำในเรือนจำ หลังจากงานครั้งนี้เพชรได้เล่าเหตุการณ์ให้ผู้มีอิทธิพล (นายอ่อม สส.จังหวัดสิงห์ขร) ทราบเพื่อขอให้ช่วยเหลือ แต่ผู้มีอิทธิพลไม่สามารถช่วยเหลือได้ นอกจากนี้ยังว่ากล่าวเพชรอีกด้วย ที่ทำงานชั้นนี้โดยไม่มาบอกก่อน หากมาบอกหรือปรึกษาก่อนจะได้หาข่าวว่าเป้าหมายเป็นใคร มีความสัมพันธ์กับผู้มีอิทธิพลหรือไม่อย่างไร และสามารถที่จะลงมือทำงานนี้ได้หรือไม่ ตลอดจนได้มีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อขอให้เปิดโอกาสให้ทำงานได้อย่างสะดวก นายอ่อมไม่สามารถเข้ามายุ่งเกี่ยวได้เนื่องจากเป้าหมายเป็นพ่อของเพื่อนลูก เพราะอาจจะทำให้เกิดความขัดแย้งกับลูกชายและเพื่อนของลูกชายได้ เพชรต้องหลบหนีการตามล่าของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพชรมาทราบภายหลังว่าลูกชายเสียหุ่ยเป้าหมาย เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นสัญญาบัตรประจำอยู่ที่กองปราบปรามถึงสองคน นอกจากนี้ยังมีเป็นนายทหารชั้นสัญญาบัตรอีกหนึ่งนายด้วย

เพชรได้หลบหนีไปอยู่ตามสถานที่ต่าง ๆ และในเวลาต่อมาเพชรได้รับการติดต่อจาก พลตำรวจโทเม่น ให้เพชรเข้ามาอบตัวในคดียิงเทศมนตรีเมืองนคร ซึ่งเพชรมีความสนิทสนมทำให้เพชรหลงเชื่อ จึงได้ลงมาพบพลตำรวจโทเม่น ที่คุ้มพระลอในอำเภอสอด จังหวัดพรม ต่อจากนั้นได้นัดพบกับพลตำรวจโทเม่นอีกครั้ง โดยครั้งนี้นัดให้มาพบที่กรุงเทพฯ ในวันดังกล่าวนอกจากเพชรและพลตำรวจโทเม่นแล้ว ยังมีนายตำรวจลูกน้องของพลตำรวจโทเม่นรออยู่อีกประมาณ 10 คน นั่งทานอาหารร่วมโต๊ะเดียวกันและสอบสวนพูดคุยควบคู่ไปด้วยในเรื่องการยิงเทศมนตรีเมืองนคร (นายอำพวา) เพชรได้ให้การปฏิเสธว่าไม่ได้เป็นผู้ลงมือกระทำความผิดครั้งนี้ แต่เป็นพวกแดง โศกปีบ และโกมง โดยโยนความคิดมาที่เพชร หลังจากที่พลตำรวจโทเม่น กลับไปแล้ว เพชรถูกควบคุมตัวโดยตำรวจอีก 10 นาย ภายในเซฟเฮาส์ที่กรุงเทพฯ เพื่อทำการสอบสวนด้วยวิธีการต่างๆ ทำร้ายร่างกาย ใช้ไฟฟ้าจี้ ปัดตา สอบสวนตลอดทั้งวันทั้งคืนไม่ให้เพชรได้พักผ่อน เพื่อให้เพชรรับสารภาพในคดียิงเสียหุ่ยและคดียิงเทศมนตรีเมืองนคร เวลาต่อมาให้เพชรลงชื่อในสำนวนการสอบสวน โดยเพชรไม่ได้ดูหรืออ่านข้อความหรือมีเจ้าหน้าที่ตำรวจได้อ่านสำนวนการสอบสวนให้เพชรฟังเลย รวมเวลาทำการสอบสวนในเซฟเฮาส์เป็นเวลาถึง 8 วัน หลังจากนั้นมีการจัดการ

แถลงข่าวการจับกุมครั้งนี้โดยการนำของพลตำรวจโทเม่น และรองอธิบดีกรมตำรวจ เป็นผู้สอบสวนต่อหน้าผู้สื่อข่าว แต่เพชรถูกประกบโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจและไม่ให้เพชรให้ข่าวใด ๆ แก่ผู้สื่อข่าว หลังจากนั้นได้ถูกควบคุมตัวลงมาที่ห้องสอบสวนของสถานีตำรวจนครบาล มีพนักงานสอบสวนรออยู่อีก 10 กว่าคน เพื่อทำการสอบสวนเพชรในคดีอื่น ๆ โดยเพชรให้การปฏิเสธทุกคดี

สาเหตุที่ทำให้เพชรถูกจับกุมครั้งนี้ เนื่องจากมือปืนในค่ายเดียวกันให้ข่าวกับเมียน้อยของเสี้ยหน่วย โดยได้รับค่าจ้างในการให้ข่าวถึง 500,000 บาท จากการสืบทราบนี้เองที่ทำให้คณะทำงานของ พลตำรวจโทเม่น ทราบข่าวและทำการสืบสวนสอบสวน ในขณะเดียวกัน พลตำรวจโทเม่น ยังรู้จักคุ้นเคยกับเพชร รู้แหล่งหลบซ่อนของเพชร สามารถติดต่อกับเพชรได้ง่าย และคดีนี้เป็นที่สนใจของประชาชนตลอดจนผู้บังคับบัญชา ทำให้พลตำรวจโทเม่นเห็นว่าหากสามารถจับกุมตัวเพชรได้จะนำมาซึ่งชื่อเสียงและความดีความชอบ ดังนั้น พลตำรวจโทเม่นจึงลงมือติดต่อกับเพชรด้วยตนเอง และหลอกให้นายประจัน ซึ่งหลังจากทำงานชิ้นนี้แล้วก็ได้หลบหนีเข้าไปอยู่ในประเทศพม่าให้เข้ามามอบตัวโดยจะให้ความช่วยเหลือในด้านคดี ซึ่งนายประจันก็หลงเชื่อเหมือนเพชรเช่นกัน และถูกควบคุมดำเนินคดีในเวลาต่อมา

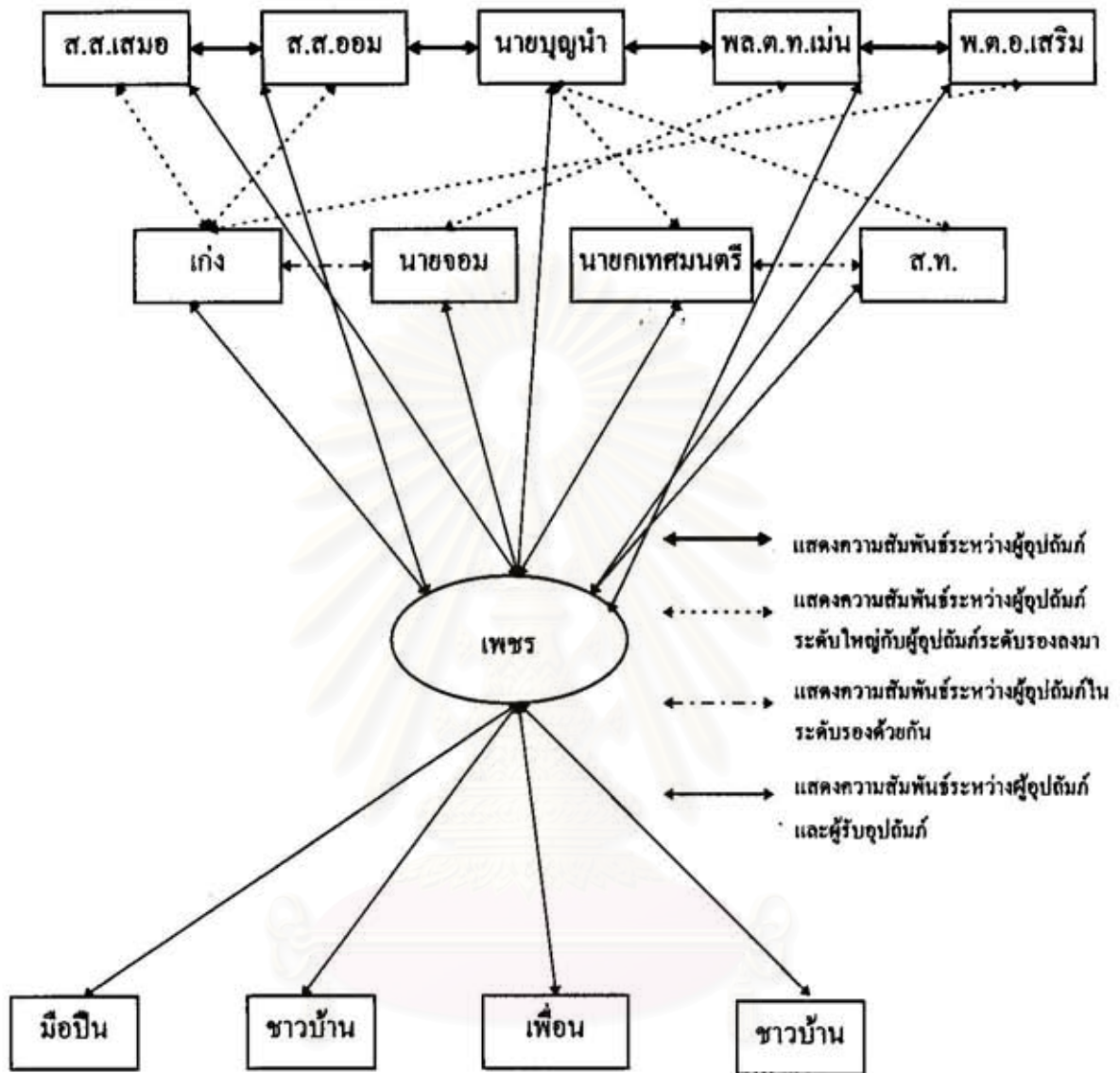
ภายหลังจากถูกจับกุมในคดีนี้ เพชรจึงทราบว่าถูกพลตำรวจโทเม่นหักหลัง ทำให้ถูกดำเนินคดี และพรรคพวกที่ทำงานนี้ก็ถูกศาลพิพากษาจำคุกเช่นกัน และในระหว่างที่ถูกจำคุกนี้ พลตำรวจโทเม่น ได้มาเยี่ยมเพชรในคุกและได้มาพูดคุยและปฏิเสธว่าไม่รู้เรื่องการสอบสวนและทำร้ายเพชรครั้งนี้ แต่เพชรไม่ได้ได้ตอบหรือกล่าวลงโทษแต่อย่างใด และกล่าวเพียงว่าปัจจุบันนี้เขาก็ได้รับผลกระทบที่ทำได้แล้ว เนื่องจากพลตำรวจโทเม่นมีพฤติกรรมในการเลี้ยงใจ มือปืนรับจ้างไว้หาข่าว และเมื่อใจในกลุ่มที่เลี้ยงไว้กระทำความผิดแล้ว ก็จะหลอกให้มามอบตัวเพื่อสอบสวนดำเนินคดี และหวังประโยชน์จากการได้รับผลงานที่สามารถจับกุมผู้ต้องหาได้ ทำให้สามารถได้เลื่อนตำแหน่งและยศได้สูงขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยจะเห็นว่าพลตำรวจโทเม่นจะมีชื่อเสียงในการปราบปราม เพชรกล่าวว่าเคยร่วมทำงานให้กับพลตำรวจโทเม่นหลายครั้ง และมีการช่วยเหลือในการเข้าจับกุมผู้ต้องหาในคดีอื่น ใช้ชีวิตคลุกคลีกับวงการตำรวจมามาก เห็นการทำงานของตำรวจมาก็มากแล้ว และไม่เคยมคิดว่าตนเองจะต้องมาถูกจับกุมในคดีนี้

สาเหตุที่ถูกจับกุมในคดียิงเสี้ยหน่วย เพชรกล่าวว่า “เนื่องจากไปรับงานจรรยาที่ไม่ได้สอบถามหรือขอความเห็นจากผู้มีอิทธิพลก่อน ไม่มีการหาข่าวให้ชัดเจนเสียก่อน ทำให้พลาดลงไปถึงพรรคพวกของผู้มีอิทธิพล และไม่สามารถเคลียร์คดีได้”

เพชรกล่าวว่าหลังจากพันกุกแล้วจะหันกลับมาเล่นการเมือง เนื่องจากเพชรเป็นที่เคารพ
 นับถือของชาวบ้านในหมู่บ้านและใกล้เคียง เป็นขวัญใจของชาวบ้าน และมีฐานเสียงในหมู่บ้าน
 โดยจะเริ่มเล่นการเมืองในระดับหมู่บ้านก่อน นอกจากนี้ก็จะได้รับความช่วยเหลือจากนักการเมือง
 ระดับจังหวัด และระดับประเทศ โดยช่วยเหลือในด้านการเงิน เนื่องจากนักการเมืองระดับจังหวัด
 หรือระดับประเทศจะหวังผลในคะแนนเสียงจากระดับหมู่บ้านหากมีการเลือกตั้งในโอกาสต่อไป
 การที่นักการเมืองระดับจังหวัดหันมาให้ความสนใจและให้ความช่วยเหลือนักการเมืองระดับ
 หมู่บ้าน เนื่องจากนักการเมืองระดับหมู่บ้านส่วนใหญ่จะเป็นที่เคารพนับถือของชาวบ้าน และมีความ
 ความเกรงใจ ทำให้นักการเมืองระดับหมู่บ้านสามารถกุมคะแนนเสียงของชาวบ้านในหมู่บ้านของ
 คนได้เป็นอย่างดี หากสามารถกุมใจของนักการเมืองระดับหมู่บ้านไว้ได้แล้ว ก็ถือว่าสามารถที่จะได้
 คะแนนเสียงจากหมู่บ้านนี้ได้ไปกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ และเพชรตกลงที่จะวางมือจากการเป็นมือปืน
 รับจ้าง แต่ก็คงไม่ทิ้งปืน เนื่องจากต้องเอาไว้ใช้ป้องกันตัวต่อไป ซึ่งในอาชีพมือปืนรับจ้างต้องม
 ความขัดแย้งกับบุคคลอื่น และอาจมีการตามมาล้างแค้นของญาติพี่น้องที่ถูกเพชรยิงตาย หรือมีมือ
 ปืนรุ่นหลังกลับมาลบลายของมือปืนรุ่นพี่อย่างเพชร

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิแสดงเครือข่ายระบบอุปถัมภ์ของเพชร

จากแผนภูมิจะเห็นว่าเพชรเป็นมือปืนในระดับแนวหน้าที่มีผู้อุปถัมภ์หลายคนในเวลาเดียวกัน เพชรมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับเครือข่ายของผู้มีอิทธิพล มีการส่งผ่านมือปืนจากผู้อุปถัมภ์คนหนึ่งไปสู่ผู้อุปถัมภ์อีกคนหนึ่ง เพื่อหลบหนีการจับกุมจากเจ้าหน้าที่ราชการ ไม่ว่าจะทหารหรือตำรวจ ผู้อุปถัมภ์ของเพชรมีชื่อเสียงระดับประเทศ นอกจากนี้ผู้อุปถัมภ์ที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจก็มีตำแหน่งทางราชการในระดับสูงและเป็นมือปราบของกรมตำรวจที่สามารถช่วยเหลือเคลียร์คดีตลอดจนการหางานมาป้อนให้เพชร และเพชรยังสนิทสนมกับนายบุญนำซึ่งคอยช่วยเหลือแม้ว่าเพชรจะถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ ยังคงส่งเสียอุปถัมภ์เพชรและครอบครัวตลอดเวลา

ในขณะที่เดียวกัน เพชรยังมีความสัมพันธ์กับพรรคพวกและเพื่อน โดยให้ความช่วยเหลือเมื่อชาวบ้านและเพื่อนมีปัญหาเดือดร้อน

เครือข่ายความสัมพันธ์ระหว่างเพชรกับผู้อุปถัมภ์และผู้รับอุปถัมภ์

เพชรกับ ส.ส.ออม ส.ส.เสมอ พ.ต.อ.เสริม และกำนันแก้ว เพชรมีความสัมพันธ์กับ ส.ส.ออม เนื่องจากเพชรได้หลบหนีการติดตามจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ (พ.ต.อ.เสริม) ไปหลบซ่อนที่บ้านของ ส.ส.ออม และต่อมา ส.ส.ออมได้ติดต่อให้เพชรได้พบกับ พ.ต.อ.เสริม และมีการทำความเข้าใจในการสังหารเจ้าหน้าที่ตำรวจจรรยาเอกทะเลจน พ.ต.อ.เสริม ชื่นชมความมีน้ำใจของเพชร หลังจากนั้นเพชรยังคงอยู่ในอาณาจักรและรับงานจาก ส.ส.ออม และได้รับการแนะนำจาก ส.ส.ออม ให้รู้จักกับ ส.ส.เสมอ กำนันแก้ว ตลอดจนผู้มีอิทธิพลในจังหวัดสิงห์ขร เพชรทำงานรับใช้ผู้อุปถัมภ์ตลอดจนช่วยเหลือทางราชการในการขับไล่ชาวญวนอพยพไม่ให้เข้ามายังจังหวัดสิงห์ขร นอกจากนี้การรับงานจากผู้อุปถัมภ์เพชรไม่ต้องกังวลในการทำงานว่าจะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาติดตามจับกุม เนื่องจากก่อนการทำงานผู้อุปถัมภ์จะทำการเคลียร์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือหากภายหลังมีการติดตามจับกุมผู้อุปถัมภ์ ก็จะส่งเพชรไปอยู่กับผู้อุปถัมภ์อีกแห่งหนึ่งเพื่อหลบหนีการติดตามจับกุม ภายหลังจากที่เพชรได้มีการเคลียร์คดีกับพ.ต.อ.เสริม แล้ว เพชรก็ได้รับงานจาก พ.ต.อ.เสริมอีกหลายครั้ง จนเป็นที่สนิทสนมกันมากขึ้น

เพชรกับนายบุญนำ ในปี พ.ศ. 2526 ซึ่งเป็นช่วงของการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ส.ส.ออม ได้แนะนำให้เพชรรู้จักกับนายบุญนำซึ่งเป็นอดีตรัฐมนตรีจังหวัดนคร ซึ่งครั้งนี้ก็ถึงสมัครด้วย โดยส่งให้เพชรไปช่วยนายบุญนำหาเสียง และคอยให้ความคุ้มครองด้านความปลอดภัยด้วย เพชรได้ทำหน้าที่ในการให้ความคุ้มครองจนเป็นที่ไว้วางใจของนายบุญนำ แต่การเลือกตั้งครั้งนี้ นายบุญนำก็ไม่ได้รับการเลือกตั้ง แต่เพชรก็ยังคงใช้ชีวิตอยู่กับนายบุญนำช่วยเหลือดูแลกิจการงาน โดยที่บุคคลอื่นได้เดินทางกลับกันแล้ว ทำให้นายบุญนำรักในความมีน้ำใจของเพชรส่งผลให้เพชรเป็นคนสนิทของนายบุญนำในเวลาต่อมา ภายหลังจากที่ทหารพรานได้บุกเข้าทำการกวาดล้างผู้มีอิทธิพล มือปืนและนักเลง จนทำให้ผู้มีอิทธิพล มือปืน และ นักเลงต้องหลบหนีออกจากจังหวัดสิงห์ขร และจังหวัดสมุทรปราการ เพชรก็เช่นกันได้หลบหนีมาอาศัยอยู่กับนายบุญนำ แม้ภายหลังเพชรได้ต้องโทษอยู่ในเรือนจำ นายบุญนำก็ยังให้ความช่วยเหลือในด้านทรัพย์สินเงินทอง และให้ความช่วยเหลือในการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ทางราชการเพื่อให้เพชรมีความเป็นอยู่ที่ดีในเรือนจำตลอดจนการได้รับการเลื่อนชั้นเป็นนักโทษชั้น

เพชรกับนายจอม และ พล.ต.ท. ช. เพชรได้รู้จักกับพล.ต.ท. ช. เนื่องจากการแนะนำของ นายจอม นายจอมเป็นคนจังหวัดสมุทรเหนือเหมือนเพชร ซึ่งเพชรได้สนิทกันมานานแล้ว ในปี พ.ศ. 2528 เพชรได้รับการติดต่อจากนายจอมให้ไปช่วยคุมบ่อนการพนันที่จังหวัดสุพรรณ ซึ่งขณะนั้น พล.ต.ต.เม่น (ยศขณะนั้น) เป็นผู้บังคับการตำรวจภูธร 8 และเป็นมือปราบมีชื่อเสียงในการสอบสวนสืบสวนคดีต่าง ๆ หลายคดี การติดต่อของเพชรกับบุคคลต่าง ๆ เป็นลักษณะของการพึ่งพาอาศัยกันในผลประโยชน์จากบ่อนการพนัน นอกจากนี้พล.ต.ต.เม่น ยังได้รับงานสั่งการมาให้เพชรทำงานอีกหลายงานทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างกันแน่นแฟ้นขึ้น ต่อมาภายหลังเพชรก็ถูก พล.ต.ต.เม่น หักหลัง เนื่องจากต้องการผลงานจึงหลอกให้เพชรเข้าอบตัวกับพล.ต.ต.เม่น และส่งผลให้เพชร ต้องโทษอยู่ในเรือนจำจนถึงปัจจุบัน

เพชรกับชาวบ้าน และมือปืน เพชรให้ความช่วยเหลือชาวบ้านในการให้ความคุ้มครอง ในด้านความปลอดภัย ไม่ให้คนต่างถิ่นมารังแกหรือมาข่มขู่คนในหมู่บ้าน ตลอดจนในการติดตามทรัพย์สินที่สูญหายกลับคืนมา นอกจากนี้เพชรยังแสดงความมีน้ำใจในการติดตามสั่งการเจ้าหน้าที่ตำรวจร่ำร้อมาทหาวิสามัญฆาตกรรมญาติของเพชร จนชาวบ้านและญาติพี่น้องชื่นชมและให้ความไว้วางใจ ในขณะที่ชาวบ้านจะตอบแทนด้วยการให้ความเคารพและให้ความเกรงใจ และช่วยลงคะแนนเสียงให้กับผู้ที่เพชรให้การสนับสนุนในช่วงที่มีการเลือกตั้ง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย